Εβδομάς

2 δρχ.

ΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929 ΑΡ. 90.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΟ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΣΑΣ
Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι

Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σια Πειραιᾶ

Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλα, Ἀθῆναι, Σωκράτους 36. ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 14.

Εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ΠΟΥΔΡΑ **ΡΟΔΑΛΙΝΗ** Ἔχω πάντοτε βελούδινο δέρμα διότι κάμνω ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν μὲ **ΧΙΟΝΑ** ΡΟΔΑΛΙΝΗ, τὴν μόνην ἀβλαβῆ Κρέμαν Καλλονῆς ἐγκεκριμένην παρὰ τοῦ ἀνωτάτου ὑγειονομικοῦ συμβουλίου τοῦ κράτους.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΞΙ
ΤΟΥ ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΟΣ Σ

Θέλετε νὰ ἔχητε λευκοτέρους, ὡραιοτέρους ὀδόντας, Ἰδοὺ μία νέα μέθοδος ὅπως τὸ ἐπιτύχητε.

Ἐὰν ζητῆτε νέαν ὡμορφιὰ καὶ νέα θέλγητρα, δοκιμάσατε τον νέον τοῦτον τρόπον.

Ψαύσατε τοὺς ὀδόντας σας διὰ τῆς γλώσσης, καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν παρουσίαν ἐπικαθίσματος ἓν εἶδος ὀλισθηροῦ ἐπιστρώματος.

Ἐφ' ὅσον τα ἐπικαθίσματα διατηροῦνται ἐπι τῶν ὀδόντων, το μειδιαμά σας εἰνε ἐστερημένον πάσης χάριτος

Σήμερον ἐφευρέθη νέον εἶδος ὀδοντο συνθέτει τὰ ἐπικαθ ρεῖ τους ὀδόντας

Δοκιμάσατε τη Ἰδέτε πόσον καθαρ οἱ ὀδόντες σας Ὀλίγων ἡμερῶν χρ τόπαστας ταύτης θα πείση καθ' ὁλοκλη ἀποτελεσματικότητ

Ἀγοράσατε σήμερ τόπασταν ταύτην

Pepsodent ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ ΣΗΜΑ

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ἡ νέα Ἀμερικανικὴ ὀδο
Γεν. Ἀντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Ὁμονοίας

EAU AMERICAIN
Dr P. DELACOUR

Ὁ θρίαμβος τῆς χημείας διὰ τὴν τελείαν ἐξάλειψιν ... δων. Ὀλίγαι ἐπαλείψεις ἀρκοῦν διὰ νὰ ... ὁριστικῶς τὶς πανάδες τοῦ προσώπου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυρ

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΣ
Στοὰ Πεσματζόγλου 3 — Ἀθῆναι.

ΥΣΤΑΝ
τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΟΥΛΕΣ) την χρονίαν Κυστύτιδα καὶ βλενόρροια

URODOL
Ἔφθασε τὸ νέον Γερμανικὸν φάρμακον
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ, ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ, ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ, ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ, ΠΑΧΥΣΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νεαρὰ 17
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 100
Ἐξωτερ. Σελ. 15 ἢ Δ. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ.....

Ἄς μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ ἀναγνῶσται μου πρὶν μπῶ στὸν κύριο σκοπὸ τοῦ σημερινοῦ θέματος, νὰ κάνω μιὰ μικρὴ εἰσαγωγὴ ἢ καλλίτερα ἀκόμα μιὰ γρήγορη ἐξιστόρησι τῶν γεγονότων — πρᾶγμα ἄλλωστε ποὺ θἄταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ νοηθοῦν πλατύτερα ὡρισμένα πράγματα καὶ γιὰ νὰ γνωσθῇ ἡ λιγόχρονη ἐργασία ποὺ κατορθώθηκε νὰ γίνῃ ἀνάμεσα σ' ἕνα περιβάλλον στενὸ καὶ μὲ πρωτόγονα, θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανείς, μέσα. Ἀλλὰ φτάνουν αὐτά· ἂς ἐξετάσουμε πιὸ συγκεκριμένα τὰ πράγματα:

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1924, μερικοὶ νέοι ἠθοποιοί, ποὺ ἀνάμεσά τους ἀναμφισβήτητα βρίσκουνταν ἀληθινὰ ταλέντα, ἀφοῦ κτύπησαν τὴς πόρτες διαφόρων θιάσων — στὴν πραγματικότητα, τῶν δύο μοναδικῶν θιάσων τῆς πρόζας ποὺ λειτουργοῦσαν τότε — καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν δουλειά, ἀπεφάσισαν νὰ συνεταιρισθοῦν καὶ νὰ δουλέψουν μόνοι τους, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἂν ἐπετύγχαναν, θὰ κατώρθωναν ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸν ζυγὸ τῶν δύο αὐτῶν θιάσων, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ χρησιμεύσουν αὐτοὶ οἱ ὑποστηρικταὶ κάθε ἐμφανίσεως νέου ἠθοποιοῦ, δίδοντας τὴν εὐκαιρία σ' αὐτὸν — ἂν συνυπῆρχε ἀληθινὰ μέσ' στὴν προσπάθειά του τὸ «ταλέντο» — νὰ ἐξελιχθῇ ἀσφαλέστερα καὶ γρηγορώτερα.

Καὶ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸν σκοπό τους τὸν πραγματοποίησαν ἀμέσως, ἀρχίζοντας παραστάσεις στὸ νεόκτιστο τότε θεατράκι τοῦ Παγκρατιοῦ. Μὰ γρήγορα βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη, ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ ἔλλειψι κεφαλαίων καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ ἔλλειψι καινούριων ἔργων ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τραβήξουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, νὰ διακόψουν τὴς παραστάσεις των καὶ νὰ δοῦν τὴν εὐγενική των προσπάθεια νὰ ξεφυλλίζεται καὶ νὰ μαραίνεται.

Μὰ οἱ νέοι ἠθοποιοὶ δὲν πέταξαν τ' ἅρματα νικημένοι. Τὴν τελευταία στιγμὴ στράφηκαν στοὺς «νέους συγγραφεῖς» — στοὺς νέους ἐκείνους ποὺ ὑπέφεραν σᾶν κι' αὐτοὶ ἀπ' τὸν ἴδιο ζυγό, στοὺς νέους ποὺ κανένα θέατρο δὲν δεχότανε — ἀσυζητητεὶ — νὰ παίξῃ τὰ ἔργα τους. Καὶ ζήτησαν τὴν βοήθειά τους. Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ νέοι συγγραφεῖς δέχτηκαν πρόθυμα νὰ τοὺς βοηθήσουν, μ' ὅλο ποὔξεραν πὼς τὰ σκηνικὰ μέσα γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῶν ἔργων των ἦσαν φτωχά, φτωχότατα κι' ἀτελῆ. . .

Κ' ἔτσι τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1924, ἀντίκρυσαν τὸ φῶς τῆς ράμπας — πού, ἂς σημειωθῇ ὡς τίτλος τιμῆς γι' αὐτά, δὲν ἦταν ἠλεκτρικὸ ἀλλὰ λουσέρνες ἀσετυλίνης! — ἑπτὰ πρωτότυπα ἑλληνικὰ ἔργα· καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ σημείωσαν τέτοιες ἐπιτυχίες ὥστε ν' ἀναγκασθῇ ἡ κριτικὴ νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὰ μὲ τὰ πιὸ ἐνθουσιαστικὰ λόγια.

Κ' ἔτσι πέρασε τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο γιὰ νὰ δώσῃ ὕστερα στὸ ἑπόμενο καλοκαῖρι τοῦ 1925 τὴν εὐκαιρία νὰ σημειώσῃ ἀληθινοὺς θριάμβους.

Γιατί, πῶς ἀλλοιώτικα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ χαρακτηρίσῃ τὴς θεατρικὲς ἐπιτυχίες ποὺ σημείωσαν τὰ ἔργα ποὺ παίχτηκαν [illegible] 1925; Ὁ θία- [illegible] εἶχε ὀργανωθεῖ συστηματικὰ καὶ τὰ ἔργα ἀνεβάζουνταν μ' ὅλη τὴν δυνατὴ ἐπιμέλεια καὶ τὸ σκηνικὸ διάκοσμο.

Τόσο τὰ ὀνόματα τῶν «νέων ἠθοποιῶν» ὅσο καὶ αὐτὰ τῶν «νέων συγγραφέων» ἄρχισαν νὰ γίνωνται γνωστά, νὰ ἐπιβάλλωνται.

Μὲ τὴν ἄρτια ἐμφάνισι τῶν ἔργων, μὲ τὸ ἄρτιο παίξιμο, μὲ τὰ ἄρτια ἔργα, οἱ «Νέοι» κατώρθωσαν νὰ τραβήξουν ἀκεραία τὴν προσοχὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ὑποστήριξί του. Κ' ἦρθε τὸ 1926, ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ἐργάστηκε ἐφάμιλλα μὲ τὸ προηγούμενο καλοκαῖρι, παρουσιάζοντας ἀρτιώτερα καὶ μ' ὅλη τὴν δυνατὴ ἐπιμέλεια ὅποιο ἑλληνικὸ ἔργο τοὺς παροδίδουνταν. Δυστυχῶς ὅμως γιὰ λόγους ὁλότελα ξένους κι' ἄσχετους μὲ τὸ λευκὸ πρόγραμμα, ἡ ἐργασίες τοῦ θεάτρου δὲν πῆγαν καλά, κι' ὁ θίασος ὕστερα ἀπὸ μάταιες κι' ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, ἀναγκάσθηκε νὰ ναυαγήσῃ, συμπαρασύροντας ὅμως στὸ ναυάγιο του αὐτό, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴς ἐλπίδες τοῦ «κοινοῦ», τὰ ὄνειρα τῶν «νέων».

Ἀκολούθησαν ὕστερα δυὸ καλοκαίρια — 1927 — 1928 — ὁλότελα στεῖρα καὶ στὴν παραμικρότερη ἀκόμα ἐκδήλωσι ποὺ θἄχε τὸ σφράγισμα τῆς πνοῆς τῶν «Νέων».

Κ' ἔτσι, ἐνῷ σ' ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου ὑπάρχουν καὶ λειτουργοῦν θέατρα νέων — τῆς «πρωτοπορίας» κάθε πολιτισμένου καὶ μορφωμένου λαοῦ — ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα οἱ νέοι βρισκόντανε σὲ μιὰ ληθαργικὴ κατάστασι, σ' ἕνα γεροντικὸ μαρασμό. . .

Καὶ νὰ φέτος ποὺ μερικοὶ ἀπ' τοὺς «νέους» ἠθοποιοὺς τοῦ παληοῦ ἐκείνου καιροῦ, πῆραν τὴν ἀπόφασι πάλι νὰ ξαναπαλαίψουν. Κι' ὅπως ἦταν ἑπόμενο στράφηκαν πάλι πρὸς τοὺς παληοὺς συνεργάτες τους καὶ ζήτησαν τὴν ὑποστήριξί τους, ὑποστήριξι ποὺ ἔσπευσαν νὰ δώσουν πρόθυμα οἱ «νέοι συγγραφεῖς». Κ' ἔτσι εἶδε τὸ φῶς τὸ ἀκόλουθο μανιφέστο:

⁂

«Γράφτηκε πολλὲς φορὲς καὶ κατήντησε νὰ τὸ πιστέψουν καὶ οἱ θεατρικοὶ κύκλοι καὶ τὸ πολὺ τὸ Κοινὸν πώς:

Ἑλληνικὴ θεατρικὴ παραγωγὴ δὲν ὑπάρχει.

Ἕλληνες συγγραφεῖς δὲν ὑπάρχουν.

Τὸ ἑλληνικὸ θέατρο εὑρίσκεται σὲ μαρασμό.

Καὶ αὐτὰ τὰ εἶπαν, τὰ ὑπεστήριξαν καὶ τὰ διέδωσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἀφοῦ ἐσχημάτισαν μιὰ ἀδιάσπαστη κλίκα, ἠγνόησαν πάντοτε τοὺς νέους συγγραφεῖς καὶ τοὺς νέους ἠθοποιούς, τοὺς ποδοπάτησαν, τοὺς ἔπνιξαν μὲ τὴν ἀπαίσια πολεμικὴ τῆς κλίκας καὶ ἐξεμεταλλεύθησαν ἔτσι, μὲ τὸν χειρότερο ἐμπορικὸ τρόπο καὶ τὸ θέατρό μας καὶ τὸ κοινό, ποὺ ἔμεινε θεατρικῶς ἀμόρφωτο.

Μὰ τὸ πρῶτο κτύπημα, μαζὶ καὶ δίδαγμα, τοὺς δόθηκε στὰ 1924 ἀπὸ τὸν θίασο τῶν νέων στὸ θέατρο τοῦ Παγκρατίου καὶ ἐντονώτερα ἀκόμα τὸν κατοπινὸ χρόνο στὸ θέατρο Σταδίου, ὅπου παίχτηκαν 18 ἑλληνικὰ ἔργα πρωτότυπα.

Εἶναι ζωηρὲς ἡ ἐπιτυχίες ἐκεῖνες καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, ποὺ εἶδε νὰ παίζωνται ἐπὶ τέλους δικά του ἔργα, ἑλληνικά.

Ἀπὸ τὸ 1925 μέχρι σήμερα δὲν βρέθηκαν τὰ ὑλικὰ ἐκεῖνα μέσα, ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν νὰ συνεχισθῇ ἡ ὡραία αὐτὴ προσπάθεια καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ὁλοκληρωτικὴ σιωπὴ σὲ ὅσους τότε ἀναγκασθήκανε νὰ κρυφτοῦν βλέποντας τὴν κίνησι ἐκείνη.

Σήμερα ὁ θίασος τῶν νέων ξαναγίνεται πάλι στὸ θεατράκι τοῦ Παγκρατίου.

Οἱ νέοι συγγραφεῖς μὲ τὰ 30 πρωτότυπα ἔργα τους, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν βοηθήσουν γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ ὁ ἀγώνας, ποὺ ἔχει σκοπό του νὰ διαλύσῃ τὴν σατανικὴ πλάνη, στὴν ὁποία καταδίκασε τὸν κόσμο μας ἡ γνωστὴ κλίκα.

Θὰ ἐμπιστευθοῦν στὸν φτωχὸ καὶ χωρὶς πολλὰ μέσα καὶ θορυβώδη ἐμφάνισι θίασο τοῦ Παγκρατίου τὰ ἔργα των, καὶ θ' ἀναλάβουν τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ ἀνέβασμά τους σὲ φιλολογικὲς βραδυὲς ποὺ θὰ γίνωνται κάθε Τετάρτη.

Κάθε τέτοια μέρα θὰ παραδίνεται στὴν κρίσι τοῦ μεγάλου κοινοῦ καὶ ἕνα νέο πρωτότυπο ἑλληνικὸ ἔργο, νέου συγγραφέως.

Οἱ νέοι συγγραφεῖς ἔχουν ἀπόλυτη πεποίθησι πὼς καὶ τώρα, ὅπως καὶ στὰ 1924 καὶ 1925 τὸ κοινὸ θὰ θελήσῃ νὰ προσέξῃ, νὰ παρακολουθήσῃ τὴ δουλειά τους, νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ στὴν ἰδεολογία τους γιὰ τὸ ἑλληνικό μας θέατρο καὶ ἔτσι, μὲ τὴν σύμπραξι αὐτὴ τοῦ Κοινοῦ, νέων συγγραφέων καὶ ἠθοποιῶν, νὰ προετοιμασθῇ ἡ ἀναγκαιοτάτη θεατρική μας ἀναγέννησις.

Κωστῆς Βελμύρας, Δημ. Γιαννουκάκης, Φῶτος Γιοφύλλης, Ἄγγελος Δόξας, Βασ. Ἠλιάδης, Μᾶνος Καρέλλας, Ἀντιοχ. Κυπρολέων, Ν. Χάγερ-Μπουφίδης, Ντόλης Νίκβας, Σπυρ. Παναγιωτόπουλος, Ἀδ. Παπαδήμας, Ἀθηνᾶ Σαραντίδη, Γιάννης Σιδέρης, Ἀντών. Χατζηαποστόλου, Λ. Χαιρόπουλος.»

⁂

Καὶ τώρα τἄπαμε ὅλα! Στὸ θεατράκι τοῦ «Παγκρατιοῦ» θὰ δίδεται φέτος τὸ καλοκαῖρι κάθε Τετάρτη βράδυ κ' ἕνα καινούριο πρωτότυπο ἑλληνικὸ ἔργο.

Κι' οἱ «νέοι συγγραφεῖς καὶ ἠθοποιοὶ» κάνουν μιὰ μόνην ἔκκλησι στὸ κοινὸ ποὺ τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς περιέβαλλε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην του:

«Ὑποστηρίξατε τὸν θίασο τῶν Νέων, ὑποστηρίξατε τὰ ἑλληνικὰ ἔργα γιατὶ μόνο μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ δοῦμε μιὰ μέρα στερεωμένο τὸ ἀληθινὸ ἑλληνικὸ θέατρο».

Ντόλης Νίκβας

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ... ΚΙΝΑΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ !

Μιὰ πραγματικὴ καὶ μεγάλη ἐπανάστασις συντελεῖται τώρα εἰς τὸν Κινηματογράφον.

Ἡ «ἄφωνη τέχνη», ὅπως συνήθως ἀποκαλεῖται ὁ κινηματογράφος, γίνεται πλέον «ὁμιλοῦσα τέχνη».

Ἡ μουσική, τὰ τραγούδια, ὁ λόγος ἀκολουθοῦν τὰ φίλμ. Τὰ σκιώδη πρόσωπα, δὲν παίζουν μόνον «καθ' ὅρασιν», ἀλλὰ καὶ ἀκούονται. Ὁμιλοῦν καὶ ἐκφράζουν τὰς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά των ὡς πραγματικοὶ ἄνθρωποι.

Καὶ ἔχομεν οὕτω τὰς λεγομένας «ἠχηρὰς» καὶ τὰς «ὁμιλούσας» ταινίας.

Μιὰ τῶν πρώτων σχετικῶν μεθόδων τῆς Κινηματογραφικῆς ἑταιρείας «Γκωμόν», ἡ ὁποία ὑπεβλήθη εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ Ζὺλ Καρπαντιέ, ἐπραγματοποιοῦσεν ἀκριβῶς τὸν συγχρονισμὸν αὐτόν, τῆς προβολῆς τῶν εἰκόνων μὲ τοὺς ἤχους τοῦ φωνογράφου.

Ἡ σημερινὴ «ἠχηρὰ» ταινία, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ τελειοποίησις τῆς ἀνακαλύψεως ἐκείνης τῶν «Γκωμόν».

—Ἡ Λαίδη Χάϊθ, ἡ διάσημος Ἀγγλὶς ἀεροπόρος, ἡ ὁποία ντεμπουτάρει εἰς τὸν «ὁμιλοῦντα» κινηματογράφον. Δεξιὰ της ὁ φωτογράφος, ἀριστερὰ τὸ μικρόφωνον.

—Ἡ Μπέμπη Ντάνιελς, ἐπιδίδεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸν «ἠχηρόν» κινηματόγραφον.

—Πῶς γίνεται μιὰ ὁμιλοῦσα ταινία, εἰς τὴν ὁποίαν παίζει ἡ Ἄννυ Ὄντρα. Ὁ ὀπερατὲρ εὑρίσκεται κλεισμένος μέσα εἰς ἕνα γυάλινο κλουβί. Ὁ ρεζισὲρ παρακολουθεῖ μὲ τὸ μικρόφωνον.

Ἐπίσης εἰς τὰ 1926 οἱ ἀδελφοὶ Βάρνερ ἐπρόβαλαν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην τὴν «ὁμιλοῦσαν» ταινίαν, Δὸν Ζουάν, μὲ τὸν Τζὼν Μπαρρυμόαρ, ἡ ὁποία ἦτο ἕνας συγχρονισμὸς γραμμοφώνου καὶ ταινίας.

Ἡ «ὁμιλοῦσα» ταινία σήμερον, δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ παρὰ ἡ τελειοποίησις τοῦ συστήματος ἐκείνου τοῦ Βάρνερ.

Ἡ «ἠχηρὰ» ταινία, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀναγραφὴ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ἤχων ἢ θορύβων, ποὺ προορίζονται νὰ συνοδεύουν τὴν προβολὴν τῆς ταινίας.

Ἡ «ὁμιλοῦσα» ταινία εἶναι ἡ ἀναγραφὴ τοῦ διαλόγου ἢ τοῦ ᾄσματος τῶν ἠθοποιῶν, ἀπολύτως καὶ ἐπακριβῶς συγχρονιζομένων μὲ τὰς χειρονομίας των καὶ ἀναπαραγομένων ἀπὸ εἰδικὰ μηχανήματα.

≈≈≈

Ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης Γκρίφφιθ ἔλεγε τελευταίως: «Εὔχομαι νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ τελειοποίησις τῆς ὁμιλούσης ταινίας, διότι αὐτὸ θὰ δώσῃ εἰς τὴν σιωπηλὴν ὀθόνην τὴν μαγείαν τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς καὶ ὅλους τοὺς θορύβους τῆς φύσεως, ἀπὸ τῶν πλέον ἀποκρύφων μέχρι τῶν πλέον παταγωδῶν καὶ ἐπιβλητικῶν, ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονιοῦ μέχρι τοῦ ρόχθου τοῦ Νιαγάρα!».

≈≈≈

Διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἤχου εἰς τὸν κινηματογράφον, ὑπάρχουν πολλὰ συστήματα, δυὸ ὅμως μέθοδοι χρησιμοποιοῦνται.

1ον) Ἡ ἀναπαραγωγὴ τῶν θορύβων καὶ τῶν λόγων διὰ πλακῶν ὁμοίων πρὸς τὰς φωνογραφικάς, καὶ

2ον) Ἡ ἀναπαραγωγὴ διὰ μέσων φωτοηλεκτρικῶν, δηλαδὴ διὰ μιᾶς μεταποιήσεως εἰς ἠλεκτρικοὺς κραδασμοὺς τῶν ἤχων, τοὺς ὁποίους σημειώνουν τὰ μικρόφωνα.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπάρχει σχετικῶς ἡ μέθοδος «Γκωμὸν-Πέτερσεν-Πούλσεν», ἡ ὁποία εἶναι ἕνας τρόπος φωτοηλεκτρικός. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν γίνεται χρῆσις δύο εἰδῶν μηχανημάτων, τὰ ὁποῖα ἀναγράφουν τὰς φωτεινὰς ἀναπάλσεις καὶ ταὐτοχρόνως τοὺς ἤχους.

Καὶ σήμερον αἱ «ἠχηραὶ» ταινίαι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος, μόλις ἓξη μηνῶν, ἔχουν τόσον μεγάλην ἐπιτυχίαν, ποὺ ὑπερέβη καὶ τὰς μᾶλλον αἰσιοδόξους προβλέψεις.

Ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τοῦ κινηματογράφου, ἡ Ἀμερική, κατεκτήθη ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὰς «ἠχηρὰς» καὶ «ὁμιλούσας» ταινίας.

Αἱ μεγάλαι κινηματογραφικαὶ ἑταιρεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, «Φόξ», «Παραμάουντ», «Μετρὸ-Γκόλντουϊν» καὶ ὁ «Σύνδεσμος τῶν καλλιτεχνῶν», μετερρύθμισαν τὰ στούντιά των καὶ ἐγκατέστησαν εἰς τὰς αἰθούσας των, ὅλα τ' ἀναγκαῖα μηχανήματα, διὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν καὶ προβολὴν ἠχηρῶν καὶ ὁμιλουσῶν ταινιῶν. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅλοι αὐτοὶ οἱ τεράστιοι κινηματογραφικοὶ ὀργανισμοὶ ἐργάζονται δραστηριώτατα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

≈≈≈

Ἡ «ἠχηρὰ» ταινία ὑπῆρξεν εἰς τὸν κινηματογράφον μιὰ ἀληθινή, πράγματι, ἐπανάστασις. Ἀνεστάτωσεν ὅλας τὰς παλαιὰς συνηθείας, αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτουν ἕως σήμερον εἰς τὴν κινηματογραφικὴν τέχνην.

Τὰ στούντια ὀφείλουν ἐν πρώτοις νὰ εὑρίσκωνται ἀπομεμονωμένα καὶ μακρὰν παντὸς θορύβου. Τὸ δάπεδον, οἱ τοῖχοι, αἱ θύραι, ἔχουν τέσσερα διαφράγματα ἀπὸ ξύλο καὶ τσιμέντο καὶ παντοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐξόδους καὶ εἰσόδους ὑπάρχουν κλεισίματα ἀπὸ πυκνὰ καὶ ἑρμητικὰ ἐφαπλώματα. Καὶ ὁ παραμικρότερος θόρυβος, ἐπειδὴ τὰ μηχανήματα ἔχουν μεγίστην καὶ λεπτοτάτην εὐαισθησίαν, προκαλεῖ σοβαρὰς διαταραχὰς εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν στούντιο.

Ἐσχάτως, εἰς μίαν σκηνήν, ἕνας βιολονίστας ἔπαιζε μίαν ρομάντζαν, ὅπου εἰς τὴν ἀναραγωγὴν ἐξέσπασεν αἰφνιδίως εἰς τὸ μέσον τῆς μελῳδίας, ἕνας ἦχος σὰν σειρῆνος πλοίου! Κατόπιν σχετικῆς ἐρεύνης ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀνεπιθύμητος αὐτὸς ἦχος προεκλήθη ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ γύρισμα τῆς σελίδος ἑνὸς βιβλίου!

Τὸ ἴδιον συμβαίνει, ὅταν γίνεται ἕνα ἀπρόσεκτο τσαλάκωμα ρούχων ἢ φουστανιῶν μεταξωτῶν, τὴν στιγμήν, ποὺ οἱ ἠθοποιοὶ μετακινοῦνται ὀλίγον βίαια. Καὶ τοῦτο, διότι τὰ μηχανήματα πολλαπλασιάζουν τὴν ἔντασιν τῶν ἤχων καὶ διότι τὰ μικρόφωνα τοποθετοῦνται πολὺ πλησίον τῶν ἠθοποιῶν.

Ἐπιβάλλεται, λοιπόν, ν' ἀποφεύγωνται ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράσιτοι, διὰ νὰ ἐκφρασθῶμεν παραστατικώτερον, ἦχοι.

Ὁ σκηνοθέτης ἐπίσης ἐξαφανίζεται. Δὲν εἶναι πλέον ὁ ἄνθρωπος, ποὺ διὰ μεγάλων καὶ ἠχηρῶν, τρόπον τινά, χειρονομιῶν καὶ φωνῶν, κατευθύνει τὸ παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν. Ἀ

τίας τώρα ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν θίασον μόνον

σημείων καὶ διὰ ἐντελῶς ἀθορύβων κιν

Ὁ ὀπερατὲρ ἐπίσης ἐξαφανίζεται. Ἐ

ται μέσα εἰς μίαν ἑρμητικῶς κλεισμένην

πίναν καὶ «γυρίζει» διὰ μέσου μιᾶς βιτρ

Τὰ μηχανήματα φωτισμοῦ καὶ οἱ προβ ποὺ ἔτριζαν, ἀντεκατεστάθησαν ἀπὸ ἄλ ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν χωρὶς νὰ κάμνουν νένα ἀπολύτως θόρυβον.

Μὲ μίαν φράσιν, εἶναι σήμερον ἡ ἐποχὴ ἀπολύτου σιωπῆς κατὰ τὴν παρασκευὴ ταινιῶν. Μόνον οἱ ἠθοποιοὶ ὁμιλοῦν ἢ τρ δοῦν τὰ κομμάτια των καὶ αὐτοὶ ὅμως σιγά. Ἕνα εἰδικὸν φωτεινὸν μηχάνημα ὑποδεικνύει ἀμέσως πότε ἡ φωνή των πολὺ ὑψηλὴ ἢ ἀντιθέτως πολὺ χαμηλὴ εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται.

Τὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶναι μόνον ὁ τόπος φωτογενικῶν ἀστέρων, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἀηδόνες ποὺ ἔχουν μεταλλεία εἰς τὸ ρυγγα ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων.

Ἡ Μαίρη Πίκφορδ εἶναι πλέον ὁμιλοῦσα καὶ ἔπαιξεν εἰς ἕνα φίλμ τελείως στ σμένον. Ἡ Μάϊ Μώρρεϋ, χορεύτρια καὶ δός, θριαμβεύει τώρα εἰς τὰς «ἠχηρὰς» νίας. Ἡ Λώρα Λαπλὰντ καὶ ἡ Κόριννα Γρ φιθ πρὸ ὀλίγου ἠσφάλισαν τὴν φωνήν των 1 ἑκατομμύριον δολλάρια, δηλαδὴ 75 ἑκατ μύρια δραχμῶν! Καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐπ σις. Ἄλλοτε οἱ «ἀστέρες» ἠσφάλιζον γάμπες των καὶ τὸ μειδίαμά των, τώρα λίζουν τὴν φωνήν των.

Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, ὁ Ραμὸν Νοβάρο Ρίσαρντ Μπάρτελμες, ὁ Τζὼν Ζίλμπερτ χουν εἰς τὰς «ἠχηρὰς» καὶ «ὁμιλούσας» νίας σοβαρὰν ἐπιτυχίαν, διότι ἔχουν ἐξαι φωνήν.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αἱ δευτερεύουσες σίας αὐταὶ ἀναστατώσεις ποὺ θὰ προ ἐκ τῶν νέων προόδων εἰς τὸν κινημα φον. Αἱ «ἠχηραὶ» καὶ «ὁμιλοῦσαι» ταινίαι ἔχουν ἐξάπλωσιν ἀναλόγως τῆς γλώσσης τὴν ὁποίαν θὰ παίζωνται. Καὶ προβ ἀκριβῶς τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς τῶν Ἀμε κανικῶν στούντιο, διότι ἡ Ἀγγλικὴ γλ εἶναι ἡ μᾶλλον διαδεδομένη ἐξ ὅλων τῶν ρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Ἤδη ἡ Ἑταιρεία «Φὸξ» ἔχει ἐν ἐνε 50 ὀργανισμοὺς τελείως κατηρτισμένους τὴν παραγωγὴν ὁμιλουσῶν ταινιῶν. Ἡ λία καταβάλλει καὶ αὐτὴ προσπ λας διὰ νὰ μὴ ὑστερήση. Οἱ τέχναι τοῦ θεάτρου καὶ τ φοῦν πρὸς τὸν Κι σημείου ἀκρι ἀναπόφευ φου.

ρμανικὸν φάρμακον
ΜΑΤΙΣΜΩΝ ΨΑΜΜΙΑΣΕ
Σ, ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣ

Νέον Ἑλληνικὸν διήγημα

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙ

Τοῦ κ. Ν. Λαμάρη

Ἔκανε δυὸ βόλτες σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ πεζοδρομίου· τὸ περπάτημά της νευρικό, φοβισμένο καὶ λίγο ἀνήσυχο. Στάθηκε ὕστερα γιὰ λίγο μπροστὰ στὴν πόρτα, σήκωσε τὸ κεφάλι της, διάβασε προσεκτικὰ τὴν ἐπιγραφὴ καὶ σὰν νὰ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἔκανε λάθος, μπῆκε μέσα διστακτικά. Ἦταν μιὰ κοπέλλα μὲ πρόσωπο ποὔδειχνε λύπη κι' ἐγκαρτέρησι. Τὰ μάτια της στὴ σκιὰ ποὔριχνε τὸ μπὸρ τοῦ καπέλλου της, ἔπαιρναν μιὰ παράξενη λαμπράδα. Τὸ κορμί της γιομᾶτο, σφιχτοδεμένο. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ κεῖνες ποὺ οἱ ἄντρες ὅταν τῆς βλέπουν νὰ περνοῦν μπρός τους τῆς κυττάζουν ὕποπτα καὶ λαίμαργα.

Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς ἔχει δουλειὰ μὲ κάποιον ἄλλο κύριο. Τῆς προσφέρει κάθισμα. Ἐκείνη δὲν δέχεται. Ὄρθια μ' ἑνωμένα τὰ χέρια, περιμένει νὰ τελειώση αὐτὸς τὴν ἐργασία του. Κι' ὅταν, τέλος, ὁ ἄλλος κύριος εφυγε, ἀπ' τὰ σφιγμένα ἀπ' τὴν θλίψη χείλια της, σταθερά, σχεδὸν ἀδιάφορα, ξεφεύγουν μὲ μόλις συγκρατούμενη περιφρόνησι τὰ δυὸ-τρία αὐτὰ λόγια:

— Ἔρχομαι νὰ ἐνεχυριάσω αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. . .

Κι' ἀφήνει ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα δαχτυλίδι μὲ μπριγιάντι.

Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς ἀνεβάζει τὰ πρόστυχα ματογιάλια του πάνω στὸ κούτελο. Τὸ κάνει γιὰ νὰ βλέπη καλλίτερα. Ἡ ἄκρη τῆς σουβλερῆς του μύτης ἀνεβοκατεβαίνει ἕνα-δυὸ φορὲς ἐνῷ τὰ τρεμουλιάρικα δάχτυλά του χαϊδεύουν τὸ δαχτυλίδι. Τὰ μισόκλειστα μάτια του καρφώνονται πάνω στὸ μπριγιάντι.

— Τὸ μπριγιάντι εἶναι ραγισμένο. Πόσα θέλετε;

Τὰ σουφρωμένα χείλια γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνοίγουν. Τὰ μάτια ποὺ τὰ σκουραίνει ἡ σκιὰ τοῦ μπὸρ σκοτεινιάζουν πιὸ πολύ. Ψάχνουν τὸ ζαρωμένο μοῦτρο τοῦ ἐνεχυροδανειστή. Κ' ἡ ματιὲς αὐτουνοῦ τοῦ τελευταίου, τρέχουν μὲ γρηγοράδα, λὲς καὶ πασπατεύουν τὸ κορμὶ τῆς κοπέλλας. Τὰ βλέμματα ἀνταμώνουν, τρακάρουν γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ σὰν ἀτσαλένια σπαθιὰ ποὺ διασταυρώνονται, πετοῦν σπίθες. Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς ξανακαρφώνει τὰ μάτια του στὸ μπριγιάντι. Ἡ κοπέλλα βλέπει, προσπαθώντας νὰ συγκρατήση τὴν ταραχή της, μιὰ ζωγραφιὰ μὲ παρδαλὰ χρώματα ποὺ εἶναι κρεμασμένη στὸν τοῖχο, ἐνῷ τὰ χείλη της ἀνοιγοκλείνουν:

— Κάνει ὀκτὼ χιλιάδες. Θέλω χίλιες πεντακόσιες. . .

Πῶς χαμογελοῦν οἱ ἐνεχυροδανειστές; Τεντώνουν τὰ χείλια τους, δείχνουν μιὰ σειρὰ σουβλερὰ δόντια, ζαρώνουν πιὸ πολὺ τὸ ὀργωμένο τους μοῦτρο, καὶ τὰ μισόκλειστα μάτια τους σφαλοῦν ὁλότελα. Ἀπὸ τὴ μύτη τους στάζει φαρμάκι.

— Τὸ δαχτυλίδι ὅπως ξέρετε δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία. Πουλιέται σὰν σκέτο μέταλλο. Αἱ, βέβαια τὸ μπριγιάντι, δὲν σᾶς λέω, κἄτι κάνει, μὰ ὄχι ὀκτὼ χιλιάδες. Σᾶς γέλα. . .

— Θέλω χίλιες πεντακόσιες! λένε πεισματάρικα τὰ σφιγμένα χείλια. Ἅμα δὲν τὸ θέλετε. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρ. . . δεσπ. . . μὲ παρεξηγήσατε· ἐγὼ ἴσια-ἴσια θέλω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, γι' αὐτὸ παρ' ὅτι τὸ μπριγιάντι δὲν κάνει πάρα πάνω ἀπὸ δυόμιση χιλιάδες ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω τὸ ποσὸ ποὺ ἔχετε ἀνάγκη.

"Ὄρθια, μ' ἑνωμένα τὰ χέρια, περιμένει νὰ τελειώση ὁ ἐνεχυροδανειστὴς τὴν δουλειά του.

— Καλά.

— Καθῆστε.

Ἡ κοπέλλα κάθεται. Βγάζει τὸ καθρεφτάκι της, κυττάζεται, καὶ τὸ ξαναβάζει στὴν τσάντα της. Σὲ λίγο βγάζει τὸ μεταξωτὸ της μαντηλάκι, τὸ φέρνει μιὰ βόλτα στὸ τριανταφυλλένιο της πρόσωπο, καὶ τὸ βάζει κι' αὐτὸ στὴν τσάντα της. Χτυπάει νευρικὰ καὶ ἄθελά της τὸ πόδι στὸ πάτωμα, βλέπει τὰ νύχια της, τὰ τρίβει πάνω στὸ πετσὶ τῆς τσάντας της. Παρατᾷ τὰ νύχια της καὶ σιάζει τὸ καπέλλο της. Διορθώνει τὸ φουστάνι της, τ' ἀφίνει κι' αὐτὸ καὶ βάζει τὸ χέρι της κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι της. Γυρίζει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της στὸν ἐνεχυροδανειστὴ ποὺ γράφει τὴν ἀπόδειξι τῆς ἐνεχυριάσεως. Δὲν τέλειωσε ἀκόμα. . .

— Τὸ ὄνομά σας;

— Σᾶς χρειάζεται κι' αὐτό;

— Μᾶς εἶναι ἀπαραίτητον.

— Καλλιόπη Γελαστοῦ.

— Ἡ διεύθυνσίς σας;

— Τί θὰ τὴν κάνετε;

— Τύποι, σᾶς βεβαιῶ, καὶ τίποτε περισσότερο.

— Κύκλωπος 185.

— Εὐχαριστῶ!

Πέρασαν ἀκόμα λίγες στιγμές· οἱ τύποι συμπληρώθηκαν.

— Ὑπογράψατε παρακαλῶ.

Ἡ κοπέλλα σηκώνεται μὲ βία, παίρνει τὴν πέννα, βάζει μιὰ τζίφρα σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ δὲν ξέρει τί γράφει, καὶ περιμένει ὄρθια. Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς τραβᾷ ἕνα μάτσο κλειδιά. Ἀνοίγει ἕνα συρτάρι καὶ βγάζει μὲ προσοχὴ ἀπὸ μέσα ἕνα χιλιάρικο καὶ ἕνα πεντακοσάρικο, καὶ ξανακλείνει τὸ συρτάρι. Τὸ στῆθος τῆς κοπέλλας ἀνεβοκατεβαίνει. Κάνει πὼς δὲν προσέχει οὔτε στὶς κινήσεις τοῦ ἐνεχυροδανειστή, οὔτε στὰ λεφτά! Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς ξαναβλέπει τὸ δαχτυλίδι. Τρίβει μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ χιλιάρικο καὶ τὸ πεντακοσάρικο. Κολλοῦν καμμιὰ φορά, κι' ἀντὶ ἕνα μπορεῖ νὰ δώση δυὸ κανείς. Τώρα ἀνοίγει ἕνα ἄλλο συρτάρι, βγάζει ἀπ' αὐτὸ ἕνα μικρὸ σιδερένιο κουτὶ καὶ ρίχνει μέσα τὸ δαχτυλίδι.

Τῆς κοπέλλας τὰ μάτια πέφτουν τώρα πάνω στὸ κουτάκι. Δαχτυλίδια, βραχιόλια, ὡρολόγια, σκουλαρίκια. . . Τί πολλά. . . Κι' ὅλα αὐτὰ στὰ ἀπαίσια χέρια τοῦ ἐνεχυροδανειστή. . .

— Ὁρίστε: χίλιες καὶ πεντακόσιες, χίλιες πεντακόσιες. Μετρῆστε τα καὶ σεῖς.

Ἡ κοπέλλα τ' ἁρπάζει καὶ μὲ βιασύνη τὰ βάζει στὴ τσάντα της.

— Χαίρετε!

≈≈≈

Στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἕνας καλοντυμένος κύριος περιμένει. Ἡ κοπέλλα τοῦ ραγισμένου μπριγιαντιοῦ πάει κοντά του. Ἀνοίγει τὴν τσάντα της καὶ μὲ τρόπο τοῦ δίνει τὰ δυὸ χαρτονομίσματα. . .

— Ἡ ζωὴ ποὺ κάνεις μᾶς φέρνει στὴν ἄβυσσο καὶ στὸν θάνατο. Πάρτα! Εἶναι τὰ τελευταῖα. Δὲν μοὔμεινε πιὰ τίποτ' ἄλλο. . .

— Δὲν λὲς καλλίτερα, Καλλιόπη, πὼς ἔχουμε ἀκόμα ἀνέγγιχτο τὸν πολυτιμότερο θησαυρό. . .

Κι' ὁ καλοντυμένος κύριος ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ παχουλὸ καὶ σφιχτοδεμένο κορμὶ τῆς κοπέλλας καὶ ρίχτηκε στὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ περνοῦσε, δίνοντας τὴν διεύθυνσι μιᾶς λέσχης. . .

Ἡ κοπέλλα στὴς τελευταῖες λέξεις τοῦ καλοντυμένου κυρίου ἀνατρίχιασε, τὰ μάτια της σκοτείνιασαν πιὸ πολύ, καὶ τὸ κεφάλι της ἔγειρε στὸ στῆθος. Τὸ ξανασήκωσε ἀπότομα, πῆρε τὸν ἀντίθετο πρὸς τὸν καλοντυμένο κύριο δρόμο, καὶ χάθηκε στὸ στενό. . .

Ν. ΛΑΜΑΡΗΣ

ΘΙΑΣΟΣ "ΟΙ ΝΕΟΙ"
ΟΝ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ)

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ
Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΒΕΡΓΗΣ
ΔΡΑΜΑ
σὲ δυὸ πράξεις, πρόλογο κι' ἐπίλογο

ΠΡΩΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ
26 Ἰουνίου 1929

Μικρὰ Ἀριστουργήματα

Guy Péron

ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΡΟΔΑ

Ἡ Δὶς Καζιμὶρ Μπενουᾶ, ὀργανοπαίκτρια τῆς ἐκκλησίας Σαὶντ-Ἐβὲρτ τῆς Ὀρλεάνης, ἦταν μιὰ γεροντοκόρη ποὺ κρατιόταν ἀκόμη καλά. Καθόταν σὲ ἕνα ἀπόμερο δρόμο, πίσω ἀπὸ τὸν Καθεδρικὸ ναό. Τὸ λευκό της σπιτάκι, μὲ τὰ παράθυρα πλαισιωμένα μὲ γλάστρες, ἀπὸ ρεζεντά, ἔδινε σ' ἕνα ἀνθισμένο κῆπο μὲ ρόδα τὸ καλοκαῖρι, καὶ χρυσάνθεμα τὸ φθινόπωρο.

Μὴ ἔχοντας οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, ἔμενε μόνη, ἀφιερώνοντας τὸν καιρό της σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ στὴ θρησκευτικὴ μουσική.

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὸ δειλινό, ὅταν ἡ Δὶς Καζιμὶρ πῆγε ν' ἀνάψῃ τὴ λάμπα μὲ τὸ πράσινο ἀμπαζούρ, ἕνας κρότος σπασμένου τζαμιοῦ τὴν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ. Ἔπειτα ἕνα βότσαλο, ριχμένο ἀπ' ἔξω, κύλισε στὰ πόδια της. Ἦταν τυλιγμένο σφιχτὰ σ' ἕνα μπλὲ χαρτάκι.

Σκανδαλισμένη, ἡ ὀργανοπαίκτρια τῆς Σαὶντ-Ἐβέρτ, τὸ σήκωσε, τὸ ξετύλιξε, ἄνοιξε τὸ χαρτί, ἔπειτα μὲ κατάπληξι καὶ βαθειὰ συγκίνησι διάβασε αὐτὲς τὶς γραμμές:

«Δεσποινίς,

«Ἐπιθυμῶ πρὸ πολλοῦ νὰ σᾶς νυμφευθῶ. Δυστυχῶς ἡ δειλία μου δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σᾶς πλησιάσω γιὰ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἐπιθυμία μου αὐτή. Συγχωρῆστε λοιπὸν τὸ μέσον ποὺ μετεχειρίσθην γιὰ νὰ σᾶς τὸ καταστήσω γνωστόν. Ἂν ἡ ἰδέα τοῦ γάμου δὲν σᾶς τρομάζῃ, εἰδοποιήσετέ με αὔριο τὸ πρωῒ ἐξερχομένη στὸ παράθυρο, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ ἔχετε καρφώσει ενα ρόδο στὸ κορσάζ σας. Κάθομαι ἀπέναντι.

Ὑπογεγραμμένος: Ἕνας ἐργένης».

Ἡ Δὶς Καζιμὶρ σκανδαλίστηκε ἀπὸ τὸ μήνυμα αὐτό. Φθάνοντας στὴν ἡλικία τῶν σαράντα ἐτῶν χωρὶς νὰ ζητηθῇ οὔτε μιὰ φορὰ σὲ γάμο, ἔπειτα λαμβάνοντας ξαφνικὰ μιὰ τέτοια πρότασι ἐναερίως, αὐτὸ πιὰ ἦταν καταπληκτικό. Ἀλλὰ ποῖος μπόρεσε νὰ σκεφθῇ νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι της, ἰδίως μὲ τὸν τρόπο αὐτό;

«Κάθομαι ἀπέναντι», ἔλεγε τὸ γράμμα.

Τὸ ἀντικρυνὸ τὸ σπίτι, ψηλό, μὲ πέντε πατώματα, κατοικεῖτο ἀπὸ τοὺς ἑξῆς: Τὸ ἰσόγειο ἀπὸ τὸν κ. Μιαλλοῦ, κανδηλανάπτη τῆς Σαὶντ-Ἐβέρτ. Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὸν κ. Μπλόκ, ἀρχειοφύλακα, παντρεμμένο. Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸν κ. Πορτεζουᾶ, σταθμάρχη τοῦ σταθμοῦ Ὡμπραί, διαζευγμένο. Τὸ τρίτο ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη Ἕκτορα ντὲ Ραμπάρ, ἐργένη. Τὸ τέταρτο ἀπὸ τὸν ἀββᾶ Γκριμπίς, πρῶτο ἐφημέριο τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ. Τὸ πέμπτο ἀπὸ τὸν κ. Ραπέν, ζωγράφο, ἐργένη.

Τὸ γράμμα λοιπὸν δὲν μποροῦσε νὰ στέλνεται οὔτε ἀπὸ τὸν κ. Μπλόκ, ποὺ ἦταν παντρεμμένος, οὔτε ἀπὸ τὸν ἀββᾶ Γκριμπίς, ποὺ ἦταν ἐργένης γιὰ ὅλη του τὴ ζωή.

Ἔμεναν ὡς πιθανοὶ ὑποψήφιοι: ὁ κ. Μιαλλοῦ, ὁ κ. Πορτεζουᾶ, ὁ συνταγματάρχης ντὲ Ραμπάρ, ὁ κ. Ραπέν. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἔρριξε τὸ γράμμα κ' ἔκανε τὴν ἐκμυστήρευσί του σπάζοντας τὰ τζάμια;

Ἡ Δὶς Καζιμὶρ δὲν κοιμήθηκε τὴ νύχτα ἐκείνη.

≈

Τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης στάθηκε στὸ παράθυρο καὶ ἐξήτασε τὰ πέντε πατώματα τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ, ἀρχίζοντας ἀπὸ πάνω. Ὁ ζωγράφος ἦταν στὸν ἐξώστη καὶ κάπνιζε τὴν πίπα του κοιτάζοντας τὰ σύννεφα. Μάταια προσπάθησε ἡ ὀργανοπαίκτρια νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ κ. Ραπὲν μ' ἕνα ἐλαφρὸ βηχάκι.

Στὸ τέταρτο ὁ ἀββᾶς Γκριμπὶς πότιζε τὴς γλάστρες του ποὺ στόλιζαν τὰ παράθυρά του. Στὸ τρίτο ὁ συνταγματάρχης ντὲ Ραμπάρ, ἀκουμπώντας στὰ κάγκελα κάπνιζε ἕνα μεγάλο ποῦρο. Μόλις τὴν εἶδε, τῆς ἔκαμε ἕνα φιλικὸ νεῦμα μὲ τὸ χέρι, καὶ ἡ Δὶς Καζιμὶρ ἔννοιωσε βαθειὰ συγκίνησι.

«Μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ ὑποψήφιος μνηστήρ μου; σκέφθηκε ἐκείνη. Ὁ τρόπος αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμε τὴν αἴτησί του σπάζοντας τὰ τζάμια, ἦταν ἄλλως τε ἀρκετὰ στρατιωτικός».

Κατόπιν θυμήθηκε τὴν τελευταία σύστασι τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἡ Δὶς Καζιμὶρ ξαναμπῆκε στὸ σαλόνι, πῆρε ἕνα τριαντάφυλλο ἀπ' ἕνα βάζο, τὸ κάρφωσε στὸ κορσάζ της καὶ ξαναγύρισε πρὸς τὸ παράθυρο.

Τότε ὁ συνταγματάρχης τῆς φώναξε:

— Ἔχετε ἕνα ὡραιότατο τριαντάφυλλο, δεσποινὶς Καζιμίρ, θἆναι ἀσφαλῶς καμμιὰ βασίλισσα Ὀρτανσία, ἢ μᾶλλον καμμιὰ Δόξα τῆς Ντιζόν;

— Ὄχι, συνταγματάρχα, εἶναι ἕνας Στρατάρχης Νιέλ.

— Ἕνας στρατάρχης Νιέλ! Μὰ τότε πρέπει νὰ μοῦ δώσετε ἕνα παρακλάδι.

— Ὅταν θέλετε συνταγματάρχα, ἔχω ἕνα σωρό.

— Κεραυνοί! Ἕνα σωρό!

— Ἂν θέλετε, συνταγματάρχα, νἄρθῆτε νὰ τὰ δῆτε;

— Εὐχαρίστως, ὑπακούω στὴν πρόσκλησί σας. Μιὰ στιγμὴ νὰ φορέσω τὸ ἀμπέχωνό μου, καὶ τὴς παντοῦφλες μου κ' ἔρχομαι.

≈

Τὸ κουδοῦνι τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Ἦταν ἐκεῖνος. Εἶχε τὰ μουστάκια στριμμένα θριαμβευτικά, τὸ μοῦσι ψαλλιδισμένο καὶ φοροῦσε στὴν γωνιὰ τοῦ ματιοῦ του ἕνα σκοῦφο μπλὲ στολισμένο μὲ πέντε γαλόνια. Ἐκείνη τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸν κῆπο.

— Ἄ! Κεραυνοὶ τῆς Μπρέστ! φώναξε ὁ ἀξιωματικὸς φτάνοντας μπροστὰ στὸν ροδῶνα. Τί ἁβρὰ χρώματα καὶ τί μυρωδιά! Θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ κανεὶς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐδῶ. Τὸ μοναδικό μου πάθος, εἶναι, ξεύρετε, τὰ ρόδα!

Ἡ Δὶς Καζιμὶρ δοκίμασε κάποια ἀπογοήτευσι. Δὲν ἀγαποῦσε λοιπὸν ἐκείνη ἀλλὰ τὰ ἄνθη της. Ὡς τόσο δὲν ἔχασε κάθε ἐλπίδα νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ συνταγματάρχη.

— Ἰδού, εἶπε, ἕνα θαυμάσιο βελουτὲ τριαντάφυλλο. Δὲν ἔχει ὄνομα, μὰ ἐγὼ τοῦ ἔδωσα ἕνα.

— Ποῖο;

— Τ' ὀνομάζω: ὁ συνταγματάρχης ντὲ Ραμπάρ.

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν ὁ γηραλέος στρατιωτικός, εἶμαι ἀνύπαντρος.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, ἀπήντησε ἡ Δὶς Καζιμίρ, κοκκινίζοντας.

Καὶ κόβοντας τὸ τριαντάφυλλο:

— Πάρτε το συνταγματάρχα, εἶπε, σᾶς τὸ προσφέρω.

— Ὦ! μὰ τὴν ἀλήθεια Δεσποινίς, εἶ λὺ εὐγενική, ἀπήντησεν ἐκεῖνος πέρνοντ ἄνθος.

Κατόπιν ἐπειδὴ ἦταν ἀργά, χαιρέτ ὀργανοπαίκτρια ὑποσχόμενος νὰ ἐπισ

Ξαναπῆγε ἐκεῖ, μὰ ὄχι μὲ ἄδεια χέρια τοῦσε μιὰ φιάλη κρασὶ καὶ μιὰ σαμπ

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ νὰ γιορτάσωμε τ πτισμα τοῦ ρόδου: «Ὁ συνταγματάρ Ραμπάρ».

Τότε ἡ ὀργανοπαίκτρια τὸν προσκ στὸ δεῖπνο. Κ' ἐκεῖνος ἐδέχθηκε. Στὸ πια ὁ συνταγματάρχης, ἀπὸ ἀγάπη στ ζήτησε τὸ χέρι τῆς Δδος Καζιμίρ. Ἐκε τὸ ἔδωσε λέγοντας:

— Προτιμῶ νὰ μοῦ τὸ ζητήσετε ἔτ σπάζοντας τὰ τζάμια.

— Τί μοῦ ψάλλετε αὐτοῦ; ἐγὼ δὲν κανένα τζάμι.

— Ἄ! παρακαλῶ, ἔχω φυλάξει τὸ ποὺ τύλιγε τὸ βότσαλο ποὺ ἔπεσε στὸ θυρό μου.

Καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.

— Μὰ δὲν τὸ ἔγραψα ἐγώ! ἐφώναξ νος. Ἐγὼ γράφω καλλίτερα ἀπ' αὐτό!

— Τότε, εἶπεν ἡ ὀργανοπαίκτρια καὶ ἀνήσυχη, τίνος νἆναι ἄραγε;

— Ὤ! μὰ τὸ μαντεύω! ἀνεφώνησε ταγματάρχης. Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι νο πάνω σ' ἕνα χαρτὶ σχεδιάσεως. Ἐπ γιὰ νὰ φθάσῃ ἐδῶ, ἡ πέτρα, διέγραψ τροχιὰν βλήματος, ὅπως λένε στὴ γλῶσ στρατοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἀφετηρία τῆς ἐκ σεως, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς μου πυροβολητοῦ, εἶναι ἀπέναντι στὸ ὕψος πέμπτου πατώματος. Ὁ ἔνοχος εἶναι αὐ καταραμένος φαρσὲρ ὁ Ραπὲν ποὺ ἔφυγ ἐδῶ πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Ἕνας κρότος σπασμένου τζαμιοῦ τὴν ἔκα ν' ἀναπηδήσῃ.

≈

Τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου τοῦ συνταγμ χου Ἕκτορος ντὲ Ραμπὰρ μὲ τὴν Δίδα Κ μὶρ Μπενουᾶ, αὐτὴ συνήντησε πίσω ἀπὸ ἐκκλησία τὸν κ. Μιαλλοῦ, τὸν κανδηλανάπ ποὺ τῆς εἶπε μὲ πικρία:

— Αὐτὸ δὲν ἦταν εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους δεσποινὶς Μπενουᾶ. Θἄπρεπε νὰ μὲ προτ σετε μένα, ἐπειδὴ ἐγὼ σᾶς ἐξήτησα πρῶτ

— Πῶς! Σεῖς εἴσαστε λοιπὸν ὁ ἀπ τῆς πέτρας;

— Μάλιστα.

— Ὡς τόσο ἡ τροχιὰ βλήματος ξεκ ἀπὸ τὸ πέμπτο πάτωμα, σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμοὺς τοῦ συνταγματάρχη.

— Καλὲ τί λέτε! Ἐγὼ ἐπέταξα τὴν αἴ μου εἰς γάμον ἀπὸ τὸ ἰσόγειο, μὲ σφεν μουρμούρισε ὁ Μιαλλοῦ, ποὺ ἀπ ἐνῷ τὰ ξουρισμένα χείλη του πικρὸ χαμόγελο, τὸ χαμόγελ μένων.

νικὸν φάρμακον
ΣΜΩΝ ΨΑΜΜΙΑΣΕ
ΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑ

Α. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ἕνα μοντέρνο μυθιστόρημα παρμένο ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ Ἄγγλος κινηματογραφικὸς συγγραφεὺς Μάλκολμ Ἄλιστερ βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου τὸν προσεκάλεσε ἡ «Παραμάουντ» γιὰ νὰ γράψῃ ἕνα σενάριο ἀντὶ κολοσσιαίας ἀμοιβῆς. Ἀλλὰ τὸ ἔργο του δὲν ἐκρίθη κατάλληλο καὶ ὁ νεαρὸς Ἄγγλος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ γυρίσῃ ἀδόξως στὴν Ἀγγλία. Στὸ Χόλλυγουντ ἔχει γνωρισθῆ μὲ μιὰ νεαρὴ καὶ μυστηριώδη ἄγνωστη, ποὺ ἐργάζεται στὸ ἑστιατόριον «Μονπαρνὰς» ὡς πωλήτρια σιγαρέττων. Ἡ θεία του Λαίδη Γκαίητς προσκαλεῖ στὸ ξενοδοχεῖο της τὸν χορευτὴ τοῦ «Μονπαρνὰς» Μάρκο Λοπέζ].

(Ἡ συνέχεια).

Σὲ λίγο ἔφεραν τὸ τσάϊ, καὶ κατόπιν ἡ Λαίδη Γκαίητς προσέφερε στὸν Λοπὲζ κάτι θαυμάσια μυρωδᾶτα σιγαρέττα. Δὲν ἀνέφερε ὅμως στὸ μεταξὺ τίποτε γιὰ τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ καὶ ἡ σιωπή της αὐτὴ ἀνησύχησε πολὺ τὸν Λοπέζ, ποὺ ὅλα του τὰ σχέδια φαίνεται πὼς ἐξαρτότανε ἀπ' αὐτὸ τὸ μάθημα, ἢ τοὐλάχιστο ἀπὸ μιὰ σχετικὴ οἰκειότητα ποὺ μποροῦσε νἄχῃ μὲ τὴν κυρία αὐτὴ τῶν μαργαριταριῶν καὶ τῶν διαμαντιῶν. Ἦτανε ὅμως ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ ἀρκετὰ ἔμπειρος ὥστε νὰ μὴ θίξῃ αὐτὸς πρῶτος τὸ ζήτημα.

Ἡ Λαίδη Γκαίητς δὲν ἐκάπνιζε: Φοβοῦμαι, εἶπε, πὼς φαίνομαι καθυστερημένη κι' αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ ὀλίγο. Ἴσαμε σήμερα δὲν εἶχα αἰσθανθῆ τὴ στενοχωρία αὐτὴ ἂν καὶ ἔζησα καὶ στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο. Ἐδῶ ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς κάτι μὲ βαραίνει. Ὅλοι γύρω μου εἶναι τόσο νέοι κι' ὄμορφοι! Σᾶς τὰ λέγω ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατὶ θέλω νὰ μάθω χορό. Ὅταν προχθὲς μοῦ ζητήσατε νὰ χορέψω, τὸ ἐπιθυμοῦσα ὅσο δὲν ἐπεθύμησα ποτὲ τίποτε στὴ ζωή μου. Ἀμέσως ὅμως ἐσκέφθηκα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνω τὸ ἀντικείμενο τοῦ γέλιου τῶν ἄλλων. Γι' αὐτὸ σᾶς ἀρνήθηκα. Ἔχω χρόνια νὰ χορέψω. Ποῦ ὅμως ἀλλοῦ θὰ μποροῦσε νὰ χορέψῃ, ἐκτὸς ἀπὸ δῶ, μέσ' στὴν κάμαρα — μιὰ γυναῖκα τῆς ἡλικίας μου καὶ τοῦ πάχους μου; Καὶ τί ἄραγε μ' ὠφελεῖ νὰ μάθω ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω;

Ἂν ἦτο κανένας ἄλλος ἄνδρας, πιὸ αἰσθαντικός, θὰ συνεκινεῖτο ἴσως ἀπὸ τὴ θλιβερὴ ἐξομολόγησι τῆς ἡλικιωμένης αὐτῆς κυρίας ποὺ εἶχε στὸν κόσμο κάθε τι, ἐκτὸς ἀπὸ τρία πράγματα — τὰ σπουδαιότερα γιὰ κάθε γυναῖκα —: θαυμαστάς, ἀγάπη καὶ νεότητα. Ἀλλ' ἡ συγκίνησι τοῦ Ἀργεντίνου δὲν προερχότανε ἀπὸ οἶκτο, οὔτε τὰ ὑγρὰ μάτια τῆς Λαίδης Γκαίητς τοῦ προξένησαν καμμιὰ ἐντύπωσι. Αὐτὸς σκεπτότανε μιὰ ἄλλη γυναῖκα, καὶ τὸν ἑαυτό του.

— Ἀγαπητὴ Λαίδη, ἔσπευσε νὰ τῆς πῇ, κρίνετε τὸν ἑαυτό σας πολὺ αὐστηρά. Σᾶς καταλαβαίνω καὶ σᾶς συμπαθῶ. Μὰ ἔχετε λάθος. Δὲν εἶσθε βέβαια κανένα μικρὸ κορίτσι. Ὑπάρχουν ὅμως στὸ Χόλλυγουντ γυναῖκες τῆς ἡλικίας σας ποὺ περνοῦν ἀκόμα γιὰ καλλονές. Δὲν φαίνεστε περισσότερο ἀπὸ πενῆντα χρονῶν, καὶ ὑπάρχουν κινηματογραφικοὶ ἀστέρες ποὺ ἔχουν ὑπερβῆ τὰ σαράντα καὶ δὲν τὸ ξέρουν παρὰ μόνο αὐτές.

Ἡ Κατερίνα Γκαίητς αἰσθανότανε μιὰ ἀόριστη παρηγοριά. Ἐὰν τὴν ἔκρινε ὁ Λοπὲζ γιὰ πενῆντα μόνον χρονῶν (αὐτὸς φυσικὰ εἶχε καταλάβει τὴν ἀληθινή της ἡλικία) γιατὶ νὰ τὸν διαψεύσῃ αὐτή;

ὅμως, μουρμούρισε, πὼς δὲν τὲ νὰ περάσω γιὰ καλλονή.

εἶναι ἀκατόρθωτο στὴν Ἀμε ὸ Χόλλυγουντ, τόλμησε

ως, ἔλαμψαν ἀπὸ ησε:

ὸς τὸ Χόλλυγουντ;

— Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μιὰ γνώμη, κυρία; ἐπρόφερε ὁ Λοπὲζ κοιτάζοντάς την κατάματα.

— Ὦ, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε.

— Πλάϊ στὸ σπίτι μου κάθεται μιὰ καταπληκτικὴ γυναῖκα. Τὸ σπίτι μου ἔχει μιὰ μεγάλη σάλα, ποὺ τὴν χρησιμοποιῶ γιὰ τὰ μαθήματά μου. Ἐπειδὴ ὅμως τὴς περισσότερες ὧρες εἶναι ἐλεύθερη, ζήτησα νὰ τὴν νοικιάσω. Παρουσιάστηκε αὐτὴ ἡ κυρία ἡ ὁποία τὴν χρησιμοποιεῖ τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ. Αὔριο εἶναι ἡ μέρα της. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ τὴν συμβουλευθῆτε.

— Γιὰ τί πρᾶγμα; ρώτησε ἡ Λαίδη Γκαίητς ἐνῷ ἡ περιέργειά της φούντωνε.

— Ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι περίφημη ἀστρολόγος καὶ χειρομάντις, ἐξήγησε ὁ Λοπέζ. Εἶναι ὅμως λίγο ἄρρωστη καὶ ἀδύνατη καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ διώχνῃ τὸν περισσότερο κόσμο. Ἐγώ, φυσικά, μπορῶ νὰ τῆς ζητήσω τὴ χάρι αὐτὴ γιὰ σᾶς.

Μαγδαληνὴ Στάντις.

Ἡ Λαίδη Γκαίητς θέλησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά της.

Ὁ Λοπὲζ χαμογέλασε καὶ μισοκλείοντας τὰ μάτια του καὶ μ' ἕνα μυστηριῶδες ὕφος τῆς μουρμούρισε:

— Ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ αὐτό, θὰ τὴν γνωρίζατε ἀμέσως γιατὶ εἶναι διάσημη. Μὰ δὲ μοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Ἐδῶ παρουσιάζεται ὡς κυρία Μπλάνκ. Φορεῖ πάντα ἕνα μακρὺ πέπλο ὅταν δέχεται τοὺς πελάτες της καὶ ὁ κόσμος τὴν ὀνομάζει «ἡ Πυθία μὲ τὸν πέπλο». Εἶναι μιὰ πραγματικὴ μάντισσα κι' ὄχι μόνο προλέγει τὰ μέλλοντα μὰ ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀλλάξῃ καὶ τὸ μέλλον.

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ μέλλον, μουρμούρισε ἡ Λαίδη Γκαίητς κουνώντας μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι της.

— Εἶσθε τόσο βέβαιη γι' αὐτὸ κυρία μου, στὴν ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων; Δὲν πιστεύετε καθόλου στὴς ἄγνωστες δυνάμεις ποὺ παραδέχεται κι' αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὴς ἐξηγήσῃ;

— Βέβαια, κάτι θὰ ὑπάρχῃ, εἶπε πάλι ἡ Λαίδη Γκαίητς.

— Σᾶς συμβουλεύω νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάρω γιὰ σᾶς μιὰ συνέντευξι μὲ τὴν κυρία Μπλάνκ, ἐπέμεινε ὁ Λοπέζ. Θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς φανῇ πολὺ χρήσιμη σὲ πολλὰ καὶ σὲ βαθμὸ ποὺ δὲν φαντάζεσθε. Ὅσο γιὰ τὰ μαθήματα τοῦ χοροῦ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τ' ἀρχίσετε πρὶν συμβουλευθῆτε τὴν κυρία ποὺ σᾶς λέγω. Γιὰ μένα εἶναι εὐχάριστο καὶ τιμητικὸ νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ, μὰ περισσότερο ἀπὸ χοροδιδάσκαλος, εἶμαι ἄνθρωπος. Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα ραντεβοῦ μὲ τὴν κυρία Μπλὰνκ γι' αὔριο βράδυ;

— Ὦ, θἄθελα πολύ, πρόφερε ἡ Λαίδη Γκαίητς, ἐνῷ τὰ μάτια της ποὺ τἆχαν στεγνώσει τὰ δάκρυα, γυάλιζαν τώρα ἀπὸ ἀόριστες μυστηριώδεις ἐλπίδες καὶ ἐξαιρετικὴ ὑπερδιέγερση. Νομίζω πὼς εἶσθε ἕνας καταπληκτικὸς ἄνθρωπος.

— Θὰ βρῆτε τὴν κυρία Μπλὰνκ καταπληκτική, εἶπε ὁ Λοπέζ. Θέλετε λοιπὸν νἄρθῶ αὔριο νὰ σᾶς πάρω γιὰ νὰ πᾶμε;

Ὅταν ὁ Λοπὲζ ἔφυγε, ἡ παχύσαρκη κυρία μὲ τὰ μετάξινα φορέματα ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεφτικὴ παρατηρώντας τὸ χέρι της ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε φιλήσει μὲ εὐλάβεια ὁ «καταπληκτικὸς ἄνθρωπος».

Ἦταν μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς ποὺ τῆς ὑπέσχετο τὸ Χόλλυγουντ. Ὄνειρα τρελλά, ἔλεγε ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό της, ἀφοῦ δὲν φανταζότανε πὼς μποροῦσαν ποτὲ νὰ γίνουν πραγματικότης.

Κι' ὅμως δὲν κατώρθωνε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν σκέψι της τὸ περίεργο ραντεβοῦ τῆς ἑπομένης μέρας μὲ τὴν μυστηριώδη Πυθία. . .

VIII
ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ

Ὅταν ἡ πωλήτρια τῶν σιγαρέττων εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν Μάλκολμ στὸ τραπέζι του δὲν μπόρεσε νὰ μὴ σκεφθῇ γι' αὐτόν: «Εἶναι ὁ μόνος μου φίλος στὸ Χόλλυγουντ, ὁ μόνος ποὺ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα!»

Αἰσθανότανε τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ὁλόκληρη τὴν ζωή της. Ἤθελε νὰ τοῦ πῇ: «Εἶμαι ἡ Μαγδαληνὴ Στάντις· θὰ διαβάσατε ἴσως τ' ὄνομά μου στὴς ἐφημερίδες καὶ θὰ θυμᾶστε σὲ ποιὰ περίπτωσι». Θὰ τοῦ ἀποδείκνυε ἔτσι ὅτι εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν· ἤξερε ὅμως πὼς ἔπρεπε νὰ σιωπήσῃ, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, κι' ὄχι γι' ἄλλο λόγο παρὰ γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἴδιου τοῦ Μάλκολμ. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν κρατήσῃ μακρυά της καὶ νὰ μὴν τὸν ἀναμίξῃ στὴν καταστροφὴ ποὺ μποροῦσε νὰ συμβῇ.

Βλέποντας πλάϊ του τὴν γρηὰ θεία του καταλάβαινε μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ διαίσθησι ποὺ ἔχουν μερικὲς γυναῖκες ὅτι ἕνα νέο ἐμπόδιο τὴν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὸν Μάλκολμ. Ἡ Λαίδη Γκαίητς φαινότανε πλούσια καὶ δὲν ἔκρυβε τὸ μητρικὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸν ἀνεψιό της. Ἴσως-ἴσως μάλιστα σκεπτότανε ἡ μὶς Σμὶθ νὰ εἶχε ἔρθει στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ τὸν παρακολουθῇ, νὰ τὸν προστατεύῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ μὲ τὰ χρήματά της ἂν εἶχε ἀνάγκη. Φυσικὰ ὁ Μάλκολμ, μόνος κληρονόμος της, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα ποὺ θὰ δυσαρεστοῦσε τὴ γρηὰ Λαίδη, καὶ μάλιστα σχετιζόμενος μὲ ἄγνωστα κορίτσια ποὺ δὲ θὰ τἄβρισκε αὐτὴ τῆς ἀρεσκείας της.

Μ' ὅλες ὅμως τὴς σκέψεις αὐτές, ἡ Μαγδαληνή, παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸν νεαρὸ συγγραφέα, χωρὶς νὰ πλησιάζῃ τὸ τραπέζι του. Ἂν τὴν ἤθελε, θὰ τῆς ἔγνεφε νὰ πάῃ κοντά του. Ἂν ὄχι, ἡ συνάδελφός της, ἡ πωλήτρια Νόρα Καζὲ θὰ φρόντιζε νὰ τοῦ δώσῃ σιγαρέττα.

Σὲ λίγο ὁ Μάλκολμ τῆς ἔγνεψε. Διευθύνθηκε ὁλοπρόθυμη στὸ τραπέζι του, προτείνοντας τὸ ἐμπόρευμά της.

— Τί σιγαρέττα θέλετε κύριε Ἄλλιστερ; τὸν ρώτησε μὲ χαμόγελο.

— Αἰγυπτιακὰ γιὰ μένα· θέλω ὅμως νὰ μάθω καὶ τὴ θεία μου νὰ καπνίζῃ. Τί θὰ εἴχατε νὰ τῆς δώσετε, πολὺ ἐλαφρό;

Ἡ Μὶς Στάντις ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ τὴν λεπτότερη μάρκα ποὺ εἶχε· καὶ ἐνῷ ὁ Μάλκολμ τὴν πλήρωνε, πρόσθεσε: «Ὡμίλησα στὴ Λαίδη Γκαίητς γιὰ σᾶς μὶς Σμίθ. Καὶ μάλιστα τῆς ἔλεγα πὼς σᾶς φαντάζομαι γιὰ καμμιὰ πριγκήπισσα μεταμφιεσμένη. Αὐτὸ ἐνδιαφέρει πολύ. Δὲν εἶν' ἔτσι θεία Κάτη;

— Πῶς ὄχι! Καὶ πολὺ μάλιστα! ἀπήντησεν ἡ Λαίδη μ' ἕνα φιλικὸ χαμόγελο. Φυσικά, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ αἰσθάνεται ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἄγνωστη αὐτὴ τυχοδιώκτρια, μὰ δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν ἀνη-

Τραγικὰ διηγήματα

Ὑπὸ Myriam Harry

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον.

Δεσποινίδα Μαγδαληνὴν Γκερλὶκ
ὁδὸς Ἐγκλὶζ
Εἰς Λοριάν.

«Ἀγαπημένη μου μικροῦλα,

»Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ σοῦ γράφω πρὶν πέσω στὴν ἀγκαλιά σου! Ἐπὶ τέλους, ὅλα ἔρχονται! . . . ὡς καὶ ἡ ἀναχώρησις, ὡς καὶ ἡ εὐτυχία!

»Χτὲς ἔγινε τὸ μεγάλο συμβούλιο τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν γιατρῶν, ποὺ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ μπορέσω ὁριστικὰ νὰ φύγω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα μὲ τὸ «Ἀννάμ».

»Σήμερα διάλεξα τὴν καμπίνα μου, ἀριθμὸς 52, στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ πλοίου, ὁλοκαίνουργη καθὼς φαίνεται. Ἔπειτα μοῦ φάνηκε πὼς ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ μοὖφερνε εὐτυχία. 52, ὁδὸς Λιλά, θυμᾶσαι; . . . Δὲν εἴμαστε τάχα εὐτυχισμένοι τότε στὴν μικρὴ ἐρωτικὴ φωλίτσα μας;

»Εἶμαι πιὸ ἥσυχος τώρα· ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς θὰ ξαναϊδῶ τὴν Γαλλία, κ' ἐσένα, ἐσένα, ὢ ἀγαπημένη μου! Εἶχα χάσει πιὰ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα. Ἆ! αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι μῆνες, τί ἐκνευρισμός, τί ἐφιάλτης! Αὐτὸ τὸ κυνῆγι τοῦ ἀσυλλήπτου ἐχθροῦ, ἡ πληγές μου, καὶ εἰς ἐπίμετρον ὅλων αὐτῶν, γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν τὰ τέσσερα χρόνια ποὺ ἔκανα στὸν πόλεμο, αὐτὴ ἡ ὕπουλη καὶ σκληρὴ δυσεντερία.

» Καὶ πάντα ἡ ἀγωνία μήπως δὲν μπορέσω νὰ φύγω, ἢ νὰ φύγω πολὺ ἀργά! Ἔβλεπα τὸ βαπόρι ποὺ πλησίαζε, πλησίαζε! Τοῦ ἔτεινα τὰ χέρια, ἀλλὰ ἤμουν πολὺ ἀδύνατος, γιὰ νὰ τὸ φθάσω, τὰ πόδια μου λύγιζαν, καὶ τὸ πλοῖο ἀπομακρυνόταν, ἀφίνοντάς με ἀπελπισμένο πάνω στὴν ἀποβάθρα! Ἄλλες φορὲς πάλι ὠνειρευόμουνα πὼς τὸ πλοῖο μ' ἔπερνε στ' ἀλήθεια! Ὁ ἀγέρας τῆς θάλασσας ζωντάνευε τοὺς πνεύμονάς μου, φούσκωνε τὰ στήθεια μου. Πετοῦσα κοντά σου! Ἔπειτα, ξαφνικά, μόλις ἀντίκρυζα τὴν Μασσαλία, μ' ἔπιανε δύσπνοια, πέθαινα, μὲ ράβανε μέσα σ' ἕνα σάκκο καὶ μὲ πετούσανε στὴ θάλασσα! Τί μαρτύριο!

»Ἂς μὴ μιλᾶμε ὅμως πιὰ γι' αὐτὰ τὰ σκληρὰ βάσανα! Μόνο τριάντα τρεῖς μέρες μὲ χωρίζουν ἀπὸ σένα! Θυμήσου καλά: καμπίνα ἀριθ. 52, ἀριστερά. Γιατὶ θαρθῆς νὰ μὲ συναντήσῃς στὴν Μασσαλία. Ξέρω καλὰ πὼς τὸ ταξίδι στὸ Λοριὰν κοστίζει πολύ. Μὰ σκέψου ἐπίσης καλὰ πὼς ἐδῶ καὶ τέσσερις μῆνες δὲν ἄγγιξα τοὺς μισθούς μου. Ἆ! τὰ ὄμορφα πιάστρα τῆς Κογχιγκίνας, πόσο χαρούμενα θὰ κουδουνίσουν στῆς τσέπες μου πάνω στὸ γαλλικὸ ἔδαφος!

»Ὡς τόσο, ἕνα πρᾶγμα, μ' ἀνησυχεῖ. Θ' ἀναγνωρίσῃς ἄραγε τὸν Ζάν σου; Ἂν ἤξευρες πόσο ἀσχήμαινα! Εἶμαι πιὸ κίτρινος ἀπὸ ἕνα λεμόνι, πιὸ ἀδύνατος κι' ἀπὸ μιὰ πρόκα. Φοβοῦμαι μήπως θὰ μὲ βρῇς πολὺ συχαμένο! Μήπως δὲν θὰ θελήσῃς πιὰ ν' ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν ἀσκημομούρη Κινέζο!

»Σύ, ἀπεναντίας, ὠμόρφηνες Λουλοῦ! Μόλις τολμῶ νὰ κυττάξω τὴν τελευταία σου φωτογραφία. Αὐτὸ αὐξάνει τὴν ἀγωνία μου, καὶ ἡ ἀδελφὴ Βαρβάρα, ποὺ μὲ θερμομετρεῖ, μὲ μαλώνει καὶ γυρίζει τὴν ὄμορφη μουρίτσα σου πρὸς τὸν τοῖχο.

»Προχθὲς τῆς τὰ διηγήθηκα ὅλα: τὸ πόσο ἀγαπιόμαστε, καὶ ὄντας φτωχοὶ καὶ οἱ δυό, πὼς δὲν μπορέσαμε νὰ παντρευθοῦμε.

— »Μὰ τὸν Ὀκτώβριο, μοὖπε αὐτή, θὰ γίνετε λοχαγός· τότε πρέπει νὰ τὴν πάρετε, φαίνεται καλὸ κορίτσι!

Ἡ Μαγδαληνὴ βγῆκε πρωΐ-πρωΐ ἀπ' τὸ σπῆτι της...

— »Τὸν Ὀκτώβριο θὰ παντρευθοῦμε, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι ἀδελφή μου, τῆς ἀπήντησα, εἶναι θαυμάσιο κορίτσι!

»Καλὴν ἀντάμωσι, μικρὴ Λουλοῦ, καλὴν ἀντάμωσι, ἀγαπημένη μου μικροῦλα.

Ὁ Ζάν σου».

⁂

Μολονότι ἦταν ἀκόμη πολὺ νωρίς, ἡ Μαγδαληνὴ βγῆκε πρωΐ-πρωΐ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ διευθυνόταν πρὸς τὴν ἀποβάθρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινός, καὶ ἕνα γκρίζο σύννεφο σκεπάζει τὴν πόλη καὶ τὴν θάλασσα. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀνατριχιάζει, κι' ὅμως δὲν κρυώνει καθόλου. Τί τὴν ἐνδιαφέρει αὐτὸς ὁ σιχαμένος καιρός; Ὁ ἥλιός της καὶ ὁ οὐρανός της εἶναι μέσα της. Μὰ συλλογιέται τὸν Ζὰν ποὺ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, καὶ ποὺ δὲν ἔχει ἴσως κανένα ζεστὸ ροῦχο. Ἂν ἁρπάξῃ κανένα κρυολόγημα;

Μαζεύοντας τὴ γοῦνα της γύρω στὸ λαιμό της, προχωρεῖ στὸ μάκρος τῆς ἀποβάθρας καὶ κοιτάζει μηχανικὰ τὰ διάφορα σκάφη, τὰ παληὰ πλοῖα, φαγωμένα ἀπὸ τὸ ἁλάτι ποὺ ἡ κεραῖες του τρεμούλιαζαν καὶ σφιγγόντουσαν ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, ὅπως οἱ ἄρρωστοι μέσα σ' ἕνα κρύο νοσοκομεῖο.

—Ἀγαπημένε μου, μικρέ μου γενναῖε! μουρμούρισε ἡ Μαγδαληνή, θὰ τὸν περιποιηθῶ, θὰ τὸν γειάνω!

Ἐξ ἄλλου σὲ λίγο θὰ γινόταν γυναῖκα του. Ἡ σύζυγος τοῦ λοχαγοῦ Τιερρέν! Μιὰ γλυκειὰ ζάλη τὴν ἀνατάραξε. Δὲν θὰ ὑπέφερε πιὰ αὐτὴ τὴν «ἀμφίβολη κατάστασι» ποὺ ἀπαιτεῖ συχνὰ τόση ὑπομονὴ καὶ τόσες θυσίες, ἀπὸ μιὰ γυναῖκα! Καὶ ἐπὶ τέλους, ὅταν θὰ μένη, ἂν ἀπουσιάσῃ καὶ πάλι ὁ Ζὰ πληγωμένος ἢ ἄρρωστος, τοὐλάχι δοποιηθῇ πρώτη αὐτή· δὲν θὰ πάλι αὐτὸ τὸ τρομερὸ μαρτύριο τῆς τῆς ἀβεβαιότητος, τῶν ἀορίστων μαζεμένων ἀπὸ τῆς ἐφημερίδες, πὴ νὰ περιφέρεται σᾶν ἔνοχη στρατιωτικὰ γραφεῖα, νὰ κοιτάζουν, νὰ λιποψυχᾷ ὅταν ὄνομα τοῦ ἐρωμένου της. . .

— Ὤ, Ζάν! Ζάν! πόσο θὰ καὶ περήφανη! ξανᾶπε, βιάζοντας

— Τὸ «Ἀννὰμ» θὰ φθάσῃ σὲ Κοιτάξτε, νάτο! εἶπε κάποιος ἐκείνη στὴν ἀποβάθρα.

Καὶ πράγματι, βλέπει ἐκεῖ μακριὰ μὴ θάλασσα, ἕνα μικρὸ μαῦρο γαλώνει καὶ ζυγώνει ὁλοένα. νὰ φωνάξῃ, νὰ τραγουδήσῃ, καὶ κοντεύει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὰ χτυπήματα

Βιαστικά, βγάζει τὸ μαντώ της ἀζεται σᾶν ἕνα ζωντανὸ μπουκέτο ἀνοίξεως, εὐτυχισμένη νὰ προσφέρῃ φτωχὸ ἐκπατρισμένο.

Ὡς τόσο, ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες βουν στὰ κάγκελα, δὲν διακρίνει τὴν ἀξιωματικοῦ. Ἐξ ἄλλου εἶναι τόσο νη ποὺ ὅλα συγχίζονται μπροστά της. Εὐτυχῶς ποὺ ξέρει τὸν ἀριθμὸ νας: «52, ἀριστερά».

Χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάει στὰ σαλόνια, χάνεται μέσα μους, ξαναναβαίνει, ξανακατεβαίνει, βάνει ὁλοένα σὰν μαγικὴ ἐπίκληση στερά». Καὶ νὰ ποὺ ξάφνου τῆς ται, μαῦρος πάνω σὲ ἄσπρο σμάλτο ποὺ ζητεῖ. Ἀλλὰ τότε, ἐνῷ ὅλες τες εἶναι ἀνοιχτὲς πίσω ἀπὸ ἕνα αὐτὴ μένει κλειστή.

Ἡ Μαγδαληνὴ χτυπᾷ νευρικά:

— Ζάν! Ζάν! ἐγὼ εἶμαι!

Μιὰ σιωπὴ ἁπλώνεται. Θεέ μου ριο! Σπρώχνει μὲ τὰ γόνατα, χτυπᾷ θιές της. Καὶ ξάφνου παρατηρεῖ σφραγίδα, δεμένη μὲ μιὰν ἄλλη

Σφραγῖδες! Βάλανε σφραγῖδες τοῦ Ζάν! . . . Ἕνα θανάσιμο τὰ κόκκαλά της. Ὅλα γυρίζουν Ἀλλὰ γίνεται ἀμέσως κυρία τοῦ Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Σφραγῖδες πόρτα τοῦ Ζάν της! Εἶναι τρέλλα θεια. Πρέπει νἄχῃ κάνῃ ἀπλῶς στὰ διαμερίσματα. Ἀλλὰ πάλι, νὰ μὴ ρωτήσῃ! Καὶ ὁ Ζὰν θὰ γουρα καὶ αὐτός, θ' ἀνυπομονῇ ἄλλη μεριά!

Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ἕνας καμαρώτος

— Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Τιερρέν, κοῦ πεζικοῦ συντάγματος; ρωτάει μοντας.

— Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Τιερρέν, ἀπὸ τὴ Σαϊγκόν;

— Ναί, εἶμαι. . . εἶμαι. . .

Θέλησε νὰ πῇ «ἡ γυναῖκα του», στὰ στὸ πρόσωπο ποὺ ξαφνικὰ καὶ λυπημένο, ἐπανέλαβε, ταπεινὴ τική:

— Κύριε, εἶμαι ἡ φίλη του!

Ὁ καμαρώτος ξεροκαταπίνει μουστάκια του· ἔπειτα, σᾶν ξέρει νὰ πολυλογῇ, δείχνει καμπίνας, προσθέτει!

— Ὁ καϋμένος! μπορέσανε νὰ τὸ του εἰδοποι

ικὸ φάρμακον
ΣΜΩΝ ΨΑΜΜΙΑΣΕ
ΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣ

ψιό της. Οὔτε πάλι ἦτο κακῆς ψυχῆς· ἤθελε μόνο νὰ παρακολουθήσῃ ὀλίγο τὸ κορίτσι, γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ ἡ ἰδία τὸ χαρακτῆρα του. Ἤξερε ἐξ ἄλλου ὅτι στῆς περιστάσεις αὐτές, οἱ θυμοὶ καὶ ἡ βία δὲν φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα.

Καὶ ἀποτεινομένη στὴν νεαρὴ γυναῖκα, προσέθεσε:

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη· θἄπρεπε νἄρθῆτε νὰ μὲ βρῆτε στὸ ξενοδοχεῖο καμμιὰ ὥρα... Θὰ πάρουμε μαζὶ τὸ τσάϊ, καὶ θὰ μπορέσετε νὰ μοῦ πῆτε τὸ κάθε τί γιὰ τὸν ἑαυτό σας. . .

Ὁ Μάλκολμ δὲν ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν προαγγελλομένη αὐτὴ ἀνάκρισι. Ἡ Μαγδαληνὴ εὐχαρίστησε τὴν Λαίδη Γκαίητς εὐγενικά, κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τίποτε.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΜΑΣ

ΗΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,,

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ· ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ

ΜΙΜΗΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

ΜΑΕΣΤΡΟΣ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΣ!

—Ἔλα δῶ ἐσὺ Μίμη. Γιά, νὰ σὲ βάλουμε στὸ πιάνο νὰ ἰδοῦμε τί φωνὴ ἔχεις;

Πρῶτος τὸν πῆρε στὸ πιάνο ὁ Σακελλαρίδης. Τότε ὁ Σακελλαρίδης ἤτανε μαέστρος στὴν ἐπιθεώρησι, στὰ «Παναθήναια». Βρισκόμαστε παρακαλῶ στὰ 1911, πρὸ 18 δηλαδὴ ἐτῶν. Ὁ Μίμης ἤτανε νήπιο ἢ μᾶλλον ἀνθυπονήπιο, γιὰ θέατρο... Καὶ ἐν τούτοις, τὰ κατάφερε μιὰ χαρά!

Τὸν δοκίμασε ὁ μαέστρος καὶ τὸ βράδυ βγῆκε δίπλα στὸν μπαμπᾶ του καὶ στὴν ἀδελφοῦλα του ἐπίσης μικροῦλα, τὴν Ὀλυμπία, τὴν γνωστή μας σήμερα πρωταγωνίστρια κ. Ριτσιάρδη. Ἀπὸ τότε ὁ Μίμης μαζὺ μὲ τὴν Ὀλυμπία ὡς ἕνα ἐκ τῶν Καντιωτακίων. Ποιὸς θὰ ξεχάσῃ τὸ σουξὲ ποῦ εἶχαν τότε τὰ Καντιωτάκια; Περάσανε τρία χρόνια. Μαζὺ μὲ τὸ θέατρο τὰ Καντιωτάκια εἶχαν καὶ τὸ σχολεῖο. Ὁ Μίμης, γιατὶ περὶ τοῦ Μίμη μόνο θὰ γράψω σήμερα. σπούδαζε στὴ σχολὴ τοῦ Μεταξᾶ καὶ στὸ Ὠδεῖο... Τὸ ὄνειρό του δὲν ἤτανε τὸ θέατρο... Ὄχι... Ἤταν ἡ μουσική. Εἶχε μανία νὰ γίνῃ μαέστρος ...Καὶ ἔγινε!....

Περάσαν χρόνια, ἡ σπουδὲς τελείωσαν, τὸ Ὠδεῖον ἐπίσης, τὸ θέατρον ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἐγκαταληφθεῖ βέβαια, καὶ στὰ 1922 ὁ Μίμης ἔκανε τὸ πρῶτο ντεποῦτο του ὡς μαέστρος στὸ θέατρο τοῦ Δράμαλη.... Εἶχε τότε τσακωθεῖ μὲ τὴν μητέρα του. (Οἱ θεατρόφιλοι θὰ ξεύρουν βέβαια ἐκ φήμης τὴν μητέρα Καντιώτου τὴν πεθερὰν (μὲ ὅλα της) τοῦ κ. Ριτσιάρδη. Πῆρε τὰ μπαουλάκια του καὶ τὸ κρεββατάκι του καὶ πῆρε κι' αὐτὸς τὸν δρόμο ποὺ ἡ τύχη τοῦ εἶχε ἀνοίξει. Καὶ τί δρόμος. Ὁ Μίμης μαέστρος! Ἐπίσημος μαέστρος τοῦ θιάσου Δράμαλη. Τὸ πρῶτο τουρνὲ τοῦ θιάσου ἦταν τὸ Ἀργοστόλι. Τὸ μοιραῖον τοῦ Ἀργοστόλι. Ἐκεῖ ἀνεδείχθηκε, ἐκεῖ ἀπέκτησε ὄνομα καὶ τουπὲ μαέστρου. ἐκεῖ πρωτογλέντησε, ἐκεῖ φιρμαρίσθηκε· ἐκεῖ τέλος κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἐρωτεύθηκε....

Ἐρωτεύτηκε τὴ σημερινὴ γυναῖκα του.. Τἄψησε γιὰ καλὰ μὲ μιὰ πρώτης τάξεως κοπέλλα—τὴ γυναῖκα του.

Κατόπι, ὅταν ὁ θίασος ἔφυγε, γιὰ νἆνε πιὸ κοντὰ μὲ τὴν ἀγάπη του, ἀνέλαβε τὴ διεύθυνσι τοῦ Ὠδείου Πατρῶν, κατόπιν πῆγε στρατιώτης, ἐλιποτάκτησε πῆγε στὴν Κεφαλλωνιὰ ὅπου καὶ παντρεύτηκε πλέον καὶ τὰ βάσανα ἐτελείωσαν ἐπισήμως!... Ἠσαΐα χόρευε κτλ. Ὁ Μίμης, ὁ νεαρὸς μαέστρος. ἀνελάμβανε πλέον νὰ διευθύνῃ ὄχι ὀρχήστραν παρὰ καὶ σπίτι...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ὀλυμπία εἶχε ἐξελιχθῆ εἰς πριμαντόνα καὶ πρωταγωνίστρια ὀπερέττας μὲ σουξέ· εἶχε ἀλλάξει ὄνομα, δὲν ἐλέγετο πλέον Καντιώτου ἀλλὰ Ριτσιάρδη.... Χάρις στῆς κουμπαριὲς τοῦ Δράμαλη καὶ τοῦ Τριχᾶ στὸ «Ἀποκρηάτικο ὄνειρο», ἡ Ὀλυμπία, τὸ ἕνα Καντιωτάκι δηλαδή, πρωταγωνίστρια καὶ θιασάρχης καὶ ὁ Μίμης, τὸ ἄλλο Καντιωτάκι, μαέστρος.

Νὰ λοιπὸν σὲ λίγο καιρὸ ὁ Μίμης μαέστρος στὸν θίασο τῆς ἀδελφῆς του. Μαέστρος βοηθὸς τοῦ γαμβροῦ του τοῦ κ. Ριτσιάρδη.

⁂

Πρόπερσυ λοιπὸν μιὰ μέρα δὲν ξεύρω πῶς τοῦ κατέβηκε τοῦ κ. Χέλμη, πῶς τοῦ μπῆκε στὸ ἐπιχειρηματικό του μυαλό, νὰ ξαναβγάλῃ πάλι τὸν Μίμη στὸ θέατρο. Στὴν ἀρχὴ ὁ Μίμης τὸ ἀπέκρουσε. Νὰ βγῇ στὸ θέατρο· καὶ τὸ μαεστρλῆκι; Ἡ μπαγκέττα; Μὰ πάλι ἡ σκηνή, ἡ κατακτήσεις; Τὸ σουξέ;

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ξαναβγῇ καὶ ξαναβγῆκε στὴν ὀπερέττα. Ἡ ἐμφάνισί του ἔγινε πανηγυρική, ἐχαιρετίσθη ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸν καὶ θεατρόφιλον κόσμον καὶ νἆτος πάλι ὁ Μίμης ἠθοποιός....

⁂

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Μίμη, μετὰ ἀπὸ τὴν ταβέρνα θὰ πᾶμε στὸ σπῆτι σου νὰ φιάξουμε τὴ σελίδα.

Μὴ παραξενευτῇ κανένας ποὺ ἀναφέρω «ταβέρνα». Ὁ Βάγιας εἶνε ὁ καλλίτερος ταβερνιάρης, ὁ πιὸ νοικοκύρης καὶ ντερμπεντέρης ταβερνιάρης, ὁ ὁποῖος συγκεντρώνει μὲ τὴν

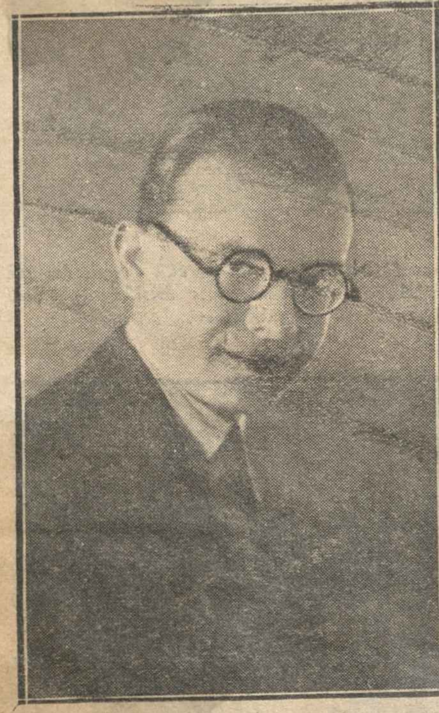

Ὁ κ. Μίμης Καντιώτης

περιποίησί του πολὺν καλλιτεχνικὸ κόσμο καὶ τὸ μαγαζύ του μεσημέρι βράδυ σημειώνει πιέννες.

Ἐκεῖ λοιπὸν συναντῶ τὸν Μίμη.

—Ἐσὺ ἔχεις τώρα σκοτοῦρες, μοῦ λέει. Γράφεις ἐπιθεώρησι. Ποῦ νὰ σ' ἀφήσουνε ἡ «Σαπουνόφουσκες» νὰ ἐνδιαφερθῇς καὶ γιὰ μᾶς.

—Σοβαρῶς. ἄσε τ' ἀστεῖα τώρα.... Καὶ πᾶμε στὸ σπῆτι σου....

Ξενοδοχεῖον «Σαβόϊα». Χατῆρι τοῦ Μίμη ἂς γίνῃ καὶ λίγο ρεκλάμα στὸ ξενοδοχεῖο..... Ἄλλωσε ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ὁ Μίμης ἔχει ὑποχρεώσεις στὸ ξενοδοχεῖο γιατὶ κάθεται τζάμπα. Εἶνε τοῦ θείου τῆς νέας κυρίας Καντιώτη τὸ κτήριο καὶ συνεπῶς ὁ Μίμης ἔχει τὴν εὐτυχία νὰ μὴν ἔχῃ σπιτονοικοκύρη!... Ἂς μὲ συγχωρῇ ὁ Μίμης ποὺ τοῦ ἔβγαλα στὴ φόρα ἕνα μυστικὸ ποὺ ἴσως αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ μαθευτῇ.

Πᾶμε λοιπὸν στὸ «Σαβόϊα». Ἡ πρώτη του δουλειὰ μόλις φτάσαμε εἶνε νὰ πᾶμε μέσα στὸ δωμάτιό του νὰ μοῦ δείξῃ τὸν θησαυρό του...

—Νὰ ὁ θησαυρός μου...

Φτύστετο χωρὶς νὰ τὸ βλέπετε. Ἕνα ἀγγελοῦδι (ἂν καὶ θηλυκὸ) τὸ πουλάκι μου. Ἴδια ἡ μητέρα του.

—Τὦχει ἀκόμη ἀβάφτιστο.

(Γιὰ νὰ εἴμαστε ἐν τάξει μὲ τὸ ρεπορτάζ μας θὰ σᾶς πῶ κι' ἄλλο ἕνα μυστικό. Τὸ παιδάκι τοῦ Μίμη θὰ τὸ βαφτίσῃ ὁ Φώτης ὁ Σαμαρτζῆς. Τὸ βάφτισμα θὰ γίνῃ ἀφορμὴ γεφυρώσεως τοῦ χάσματος καὶ ἐπαναλήψεως τῶν ἐπιχειρηματικῶν σχέσεων Φώτη Σαμαρτζῆ καὶ Ὀλυμπίας Ριτσιάρδη. Παρντὸν καὶ γιὰ δευτέρα φορὰ ποὺ βγάζω στὰ φόρα καὶ ἄλλο μυστικό. μὰ δὲν μπορῶ. Τὦχει βλέπετε ἡ δουλειὰ αὐτό).

Καὶ ἀρχίζει ὁ Μίμης νὰ μοῦ διηγῆται διάφορα τῆς ζωῆς του.

Πρῶτα μοῦ μιλάει γιὰ τὴν ἐξέλιξί του. Τὴν ξέρω. Ὅπως σᾶς τὰ εἶπα καὶ πάρα πάνω. Ἀκριβῶς τὰ ἴδια μοῦ λέει. Γνωριζόμαστε ἀπὸ χρόνια καὶ παρακολουθῶ τὴν ἐξέλιξί του... Ὕστερα μοῦ μιλάει γιὰ τὸν ἔρωτά του μὲ τὴ γυναῖκα του... Κι' αὐτὸν τὸν ξέρω. Σᾶς μίλησα πάρα πάνω.

—Θέλω νὰ μοῦ πῇς ἐρωτικά σου ἐπεισόδια, ἀναμνήσεις σου ἀπὸ τὸ θέατρο... Τὰ ἄλλα τὰ ξέρω...

—Ἀναμνήσεις; Ἐρωτικὰ ἐπεισόδια; Τώρα πειὰ αὐτὰ δὲν λέγονται. Τώρα... σταματάει ἐδῶ τὴν κουβέντα του καὶ κλείοντας τὸ μάτι του μοῦ δείχνει μὲ τρόπο τὸ δωμάτιό του...

Κατάλαβα. Ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων! Ἡ γυναῖκα του! Ποῦ νὰ μιλήσῃ γιὰ ἀναμνήσεις του ἢ γιὰ παληοὺς ἔρωτες. Η γυναῖκα του μικροῦλα ἀκόμη ζηλεύει κι' αὐτὴ ἀναδρομικῶς ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες...

—Πές μου τέλος πάντων μιά σου περιπέτεια ὄχι ἐρωτική...

—Ὄχι· θὰ σοῦ πῶ ἐρωτική μου περιπέτεια. Ἔχω μιὰ ὡραία περιπέτειά μου μὲ τὴ γυναῖκα μου. Μέσα στὸ διάστημα τοῦ μεγάλου μας ἔρωτος, μέσα στὰ πολλὰ ἐπεισόδιά μας ἔχω καὶ ἕνα ὡραῖο ἐπεισόδιο ποὺ θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο... Ἕνα βράδυ ἀρραβωνιασμένος ἐπισήμως μὲ τὴ γυναῖκα μου μὲ ἔσπασε στὸ ξῦλο ὁ πεθερός μου.

—Τσακωθήκατε στὴν προῖκα;

—Ὄχι βρὲ ἀδερφέ.

—Ἀλλά:

—Ἀλλὰ μᾶς ἔπιασε ὁ πεθερός μου ραντεβοῦ, μαζὺ καί...

—Καὶ καλὰ ἀφοῦ ἤσουνα ἀρραβωνιασμένος...

—Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος. Ὁ ἀρραβὼν εἶχε γίνει μυστικὰ ἀπὸ τὸ γέρο, μόνο ἡ μαμᾶ τῆς γυναίκας μου τὸ ἤξερε... καὶ περίμενε νὰ βρῇ τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ τοῦ σκάσῃ τὸ μυστικό. Ἡ κατάλληλη ὅμως στιγμὴ δὲν εὑρέθη καὶ τῆς ἔφαγα ἐγώ.

—Γιατὶ μὲ βαρᾶτε, κύριε, τοῦ εἶπα, μόλις μοὔδωσε τὸ πρῶτο χαστοῦκι. Εἶμαι συγγενής σας!

—Νὰ κι' ἄλλο χαστοῦκι!

—Εἶμαι ἀρραβωνιασμένος!

—Νὰ καὶ τρίτο καὶ τέταρτο καὶ τέλος σὲ μιὰ ὥρα, μετὰ ἀπὸ τὰ χαστούκια ὁ κακὸς πεθερὸς ἄλλαξε ἀπότομα καὶ μοῦ ἐπλήρωνε κάθε χαστοῦκι καὶ μὲ πολλὰ φιλιά.

— Νὰ μὲ συγχωρῇς παιδί μου. Δὲν τὤξερα...

Τώρα ὁ πεθερὸς καὶ ἡ πεθερὰ εἶνε καλὰ στὸ Ἀργοστόλι καὶ ὁ Μίμης μὲ τὴ γυναικοῦλα του καὶ τὸ ἀγγελοῦδι του, βρίσκεται στὴν Ἀθήνα—«θέατρον Παπαϊωάννου, ὀπερέττα Ὀλ. Ριτσιάρδη—Καντιώτου»...

Νὰ μέσα σ' ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ θιάσου ποὺ ξεχωρίζει ὁ Μίμης ὁ νεαρὸς κωμικός. ὁ κωμικὸς μπούφος, μπριλλάντες καὶ ὅτι ἄλλο θέλεις τῆς ὀπερέττας μας...

Ἀνοίγει ἡ αὐλαία, τὸν ὑποδέχεται ὁ κοσμάκις μὲ χειροκροτήματα. Κλείνει ἡ αὐλαία... ὁ κοσμάκις πάλι τὸν χειροκροτεῖ...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

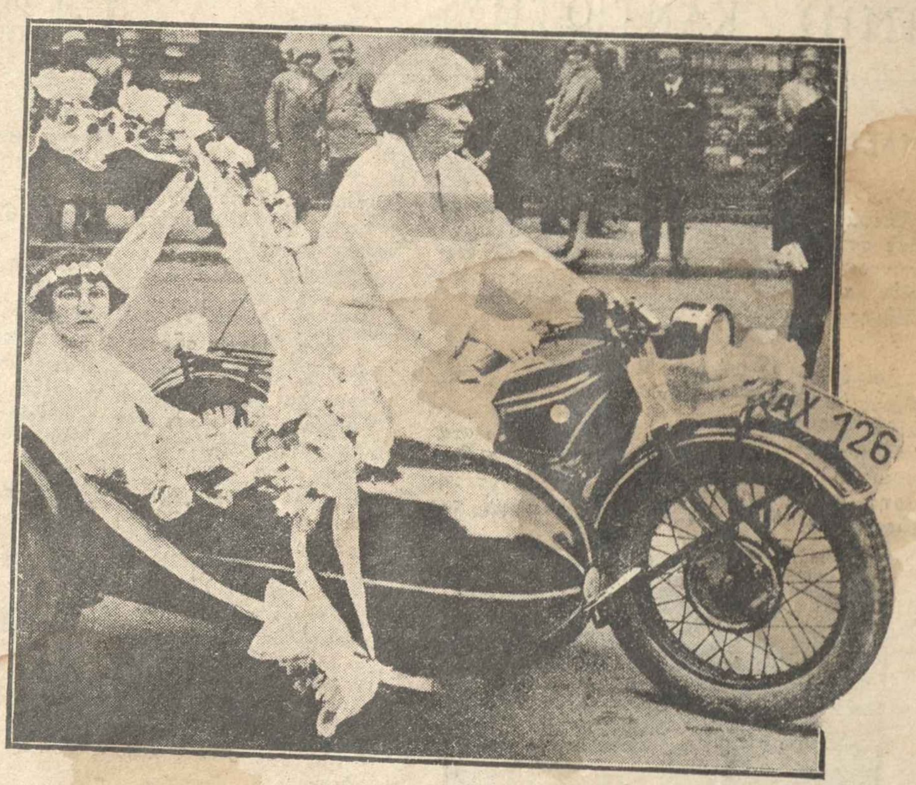

Αἱ κατακτήσεις τῆς προόδου. Μιὰ νεαρὴ καθολικὴ βιεννέζα πηγαίνει μὲ τὴν μοτοσυκλέτα της τὴν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Στεφάνου διὰ τὴν πρώτην Μετάληψιν.

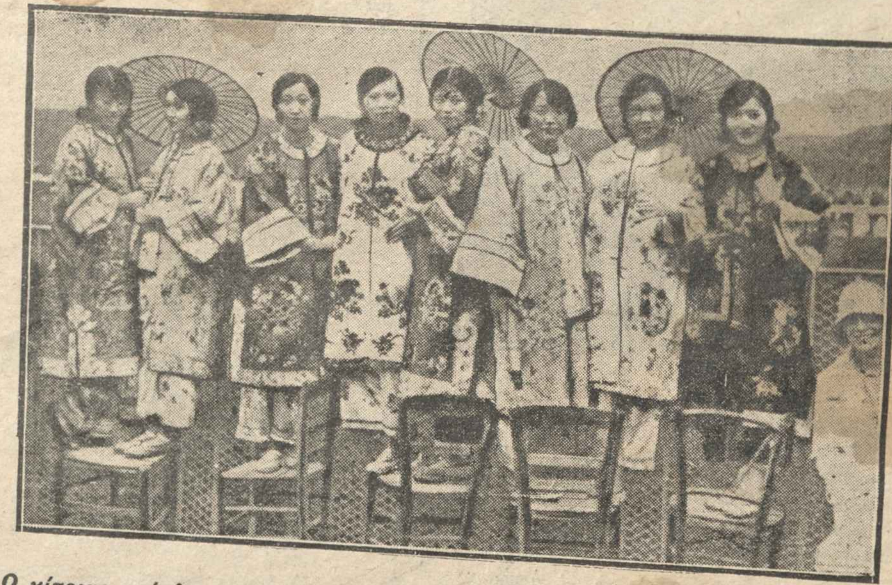

Ὁ κίτρινος κίνδυνος.— Ἕνα ὄμορφο γκροὺπ ἀπὸ ἰαπωνίδες φοιτήτριες μὲ τὸ ἐθνικό τους ἔνδυμα, στὴς ἱπποδρομίες τοῦ Λονσάν, στὸ Παρίσι.

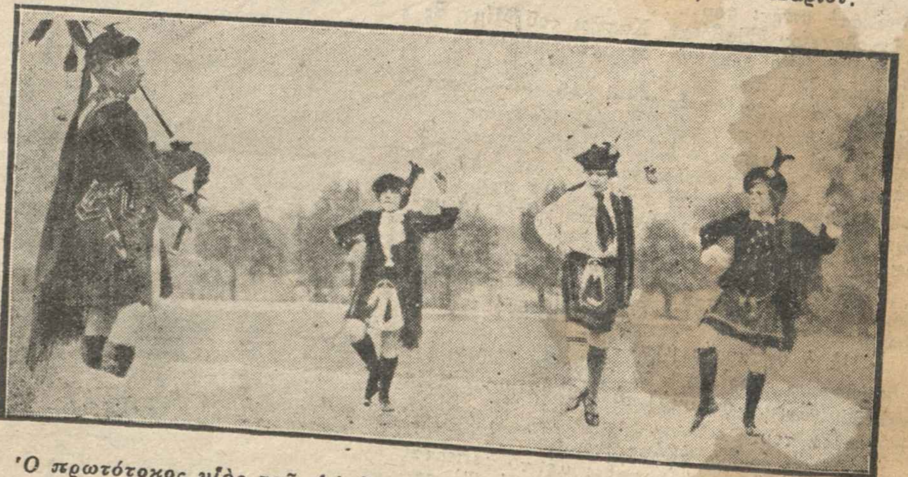

Ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Λόρδου Μὰκ Λένναμ, ἀρχιμουσικὸς τοῦ Σκωτικοῦ στρατοῦ, διδάσκει στὰ μικρὰ παιδιά του, τοὺς ἀφελεῖς καὶ χαριτωμένους χοροὺς τῆς πατρίδος των, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς κλασσικῆς πίπιζας τῶν Χαϊλάντερς (χωρικῶν τῆς ὀρεινῆς Σκωτίας).

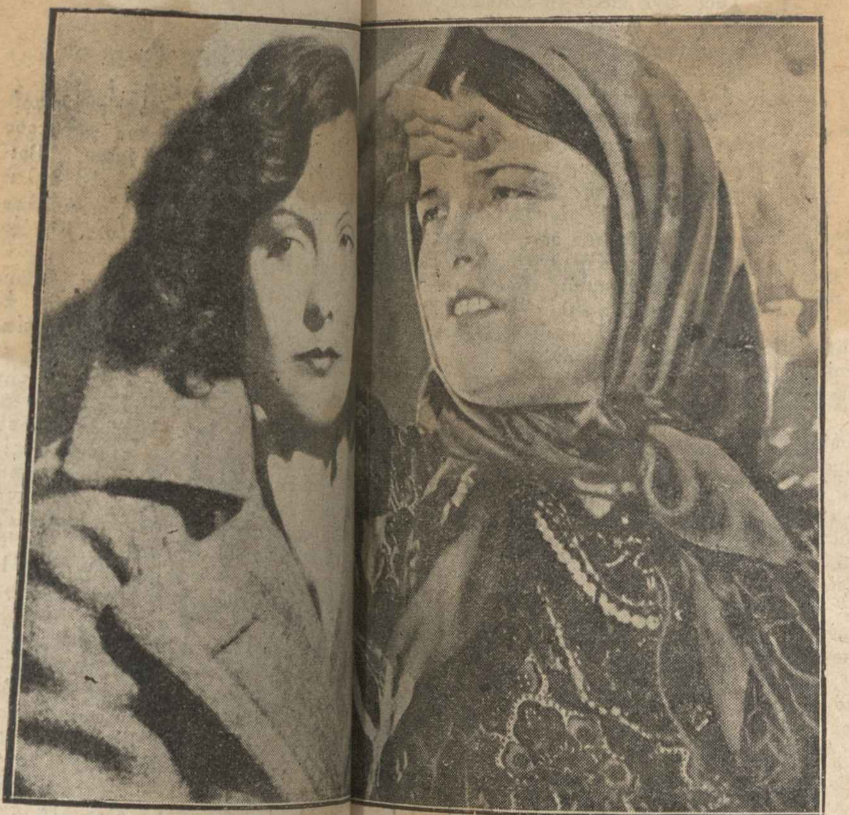

Τὰ ἄστρα ποὺ δύουν.—Μία τελευταία στρα ποὺ ἀνατέλλουν.—Οἱ μπολσεβίκοι ἀποδίδουν «θείας γυναίκας», τῆς περιφήμου τικὴν σημασίαν εἰς τὸν κινηματογράφον, ὡς μέσον Κάρμπο, ποὺ ἐπιστρέφει στὴν Εὐρώπη γάνδας. Ἡ Πὰξ-Φίλμ ἐγύρισε τελευταίως ἕνα νέο παίξῃ στὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφον, ιστικὸ φίλμ, τὸ «Χωριὸ τῆς Ἁμαρτίας», ὅπου πρωτελείως τὰ ἀγγλικά, οὔτε δὲ ἡ προφορά της στεῖ μὲ ἐξαιρετικὸ τάλαντο ἡ σύντροφος Πουσάϊα.

Ἡ ἄγγλιδες ὀπαδοὶ τοῦ Μπάλντ τελευταίας ἐκλογὰς μικρὲς μασκ στικα ὁμοιώματα τοῦ ἀρχηγοῦ ὅτι δὲν τοὺς

ακεὶμ Ἀλβέρτος τῆς Πρωσσίας, στὴν Ἀμερική, ἔδωσε στὴν οντσέρτο βιολονσέλλου τικοῦ σκοποῦ.

νικὸν φάρμακον
ΣΜΩΝ. ΨΑΜΜΙΑΣΕΩ
ΘΙΑΣΕΩΣ. ΠΑΧΥΣΑ

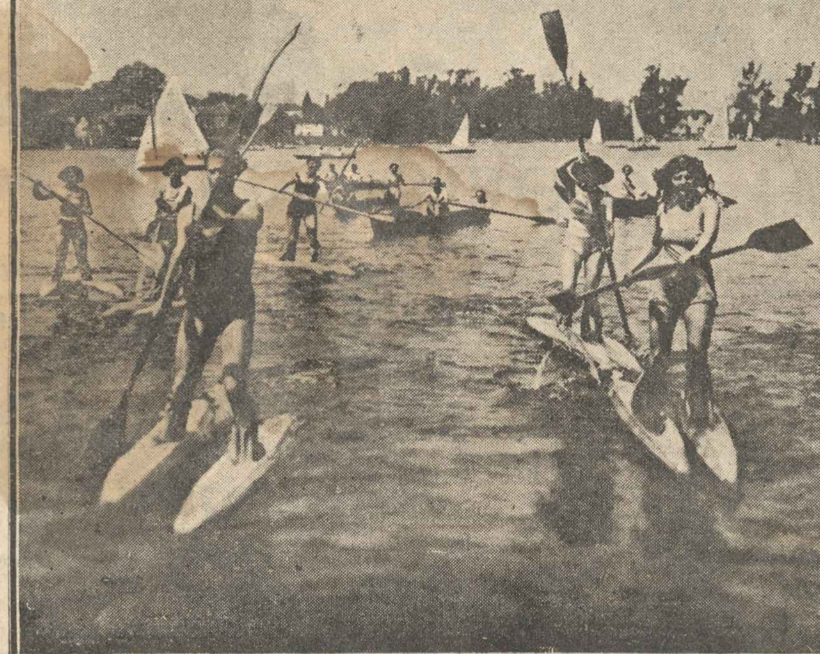

Ἕνας ἀγὼν θαλασσίου δρόμου ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, στὴν Βιέννη, μὲ πέδιλα εἰδικῆς κατασκευῆς, τὰ ὁποῖα δὲν βυθίζονται εἰς τὸ νερό.

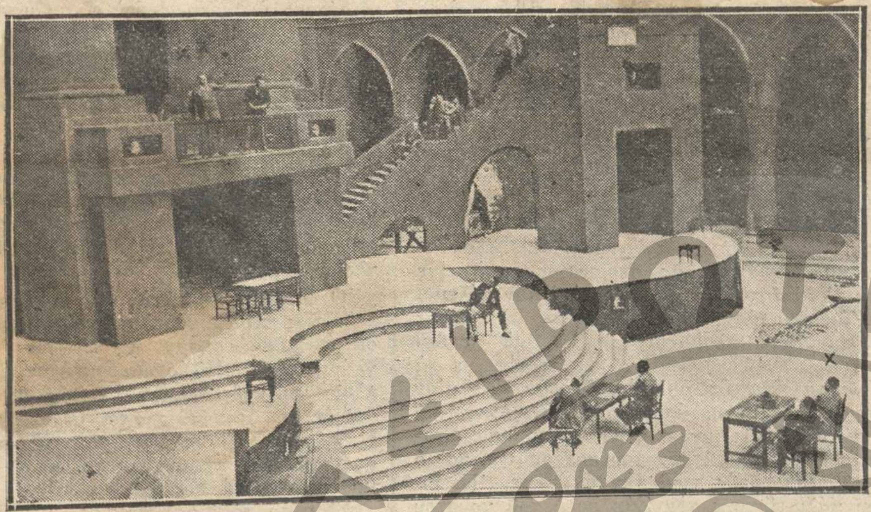

Μία μοντέρνα σκηνοθεσία τοῦ περιφήμου γερμανοῦ σκηνοθέτου Μὰξ Ραϊνχαρτ ποὺ ἔδωσε εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῆς Βιέννης μίαν παράστασιν μὲ τὸ ἔργον «Ἡ Δίκη τοῦ Δαντών».

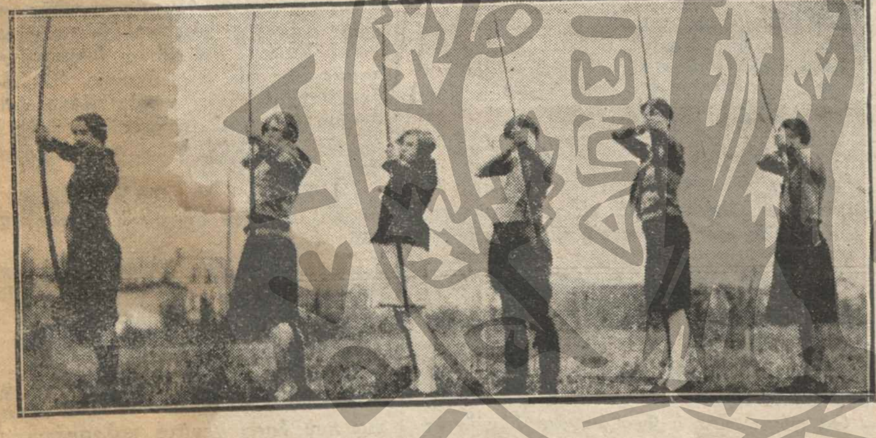

Μαθήτριες ὀπαδοὶ τῆς χορευτρίας Ὀντὶκ-Κίντζελ, τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα εἰς τὸ προηγούμενο φύλλο μας, ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ρίψιμο τοῦ τόξου εἶναι ἡ ἀρίστη γυμναστικὴ διὰ τὴν πλαστικὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματος.

ΤΟ ΘΕΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ἡ ταινία αὐτή, παραγωγῆς τῆς «Φὶλμς Πετί», ἐσκηνοθετήθη ἀπὸ τὸν Ζουλιὲν Ντουβιβιέ. Τοὺς κυριωτέρους ρόλους παίζουν ὁ Ἀνρὺ Κράους (Κλὼδ Φερζάκ), ὁ Ζὰν Μουρὰ (Ζὰκ ντὲ Σαὶν Ἐρμόν), ὁ Τόμμυ Μπουρντὲλλ (Μαρέϊλ), ὁ Βιγκιὲ (Πατρὸν λὲ Γκενέκ), ὁ Κέρλυ (ὁ Παππᾶς), ἡ Σουζάννα Κρίστυ (Σιμὸν Φερζάκ), καὶ ἡ Δνὶς Μπαρμπιὲ Κράους (Κα ντὲ Σαὶν Ἐρμόν).

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ πλούσιος καὶ μεγάλος ἐφοπλιστὴς Κλὼδ Φερζὰκ κατοικοῦσε, σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Βρεττάνης, σ' ἕνα πύργο ποὺ ἐνέπνεε στοὺς κατοίκους πραγματικὸ φόβο. Γιατὶ ὁ Φερζὰκ ἤτανε σκληρός, βίαιος καὶ φιλοχρήματος ἄνθρωπος, καὶ δὲν ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπίση τὰ δικά του συμφέροντα. Εἶχε ὑπὸ τὴν ἐξουσία του πολλοὺς φτωχοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τὸ πλήρωμα τῶν βαποριῶν του καὶ οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν σὲ σπίτια ποὺ ἦσαν δικά του.

Ἦσαν λοιπὸν συγχρόνως ὑπάλληλοί του καὶ νοικάρηδές του καὶ ζοῦσαν σ' ἕνα πραγματικὸ τρόμο. Λέγαν τὰ παράπονά τους ἀναμεταξύ τους, μὴ τολμώντας νὰ ὑψώσουν τὴν φωνή, γιατὶ εἶχαν τὴν ἀνάγκη τοῦ Φερζάκ, τοῦ ὁποίου τὰ βαπόρια ταξίδευαν σ' ὅλες τὴς θάλασσες.

Χωρὶς αὐτὸν ὅλοι οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν, γι' αὐτὸ σώπαιναν ὅταν τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ μακρυά.

Ἀντίκρυ στὸν πύργο τοῦ Φερζὰκ καθότανε μιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ἡ Κα ντὲ Σαὶν-Ἐρμὸν καὶ ὁ γυιός της Ζάκ· ἐζοῦσαν ἀπὸ τὰ λείψανα μιᾶς περιουσίας, ποὺ εἶχε κατὰ τὸ πλεῖστον καταστραφῆ ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ὁ Ζὰκ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται μὲ θάρρος καὶ εἶχε γίνει πλοίαρχος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βαπόρια τοῦ Φερζάκ. Ἐκεῖνο ποὺ περιέπλεκε τὰ πράγματα εἶναι ὅτι ὁ Κλὼδ Φερζὰκ εἶχε μίαν κόρη, τὴν Σιμόνη, ἁπλῆ καὶ γενναιόψυχη· ὁ χαρακτήρας τῆς κόρης ἤτανε πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατέρα της καὶ ὁ Ζάκ, γνωρίζοντάς την, τὴν ἀγάπησε. Ἡ Σιμόνη πάλι εὕρισκε τὸν Ζὰκ πολὺ τοῦ γούστου της, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσαν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος, νὰ φανερώσουν τὴν ἀγάπη τους: οἱ ἀναστεναγμοί τους καὶ ἡ ματιές τους, ὅταν ἀνταμόνονταν μιλοῦσαν εὐγλωττότερα ἀπὸ τὰ λόγια.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, τὸ βαπόρι Κορντιλλιέρ, τὸ ὁποῖον κυβερνοῦσε ὁ Σαὶν-Ἐρμόν, ὑπεδείχθη ἀπὸ τὸν ἐφοπλιστὴ νὰ ταξιδέψη γιὰ τὴν Αὐστραλία μὲ φορτίο ἀπὸ οἰνόπνευμα. Ἅμα ἔμαθε τὴν εἴδησι αὐτή, ὁ Σαὶν-Ἐρμὸν παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Φερζὰκ καὶ τοῦ εἶπε: «Ξεύρετε ὅτι ἡ «Κορντιλλιὲρ» δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάνη αὐτὸ τὸ ταξίδι».

— Καὶ γιατί, πλοίαρχε; ἐρώτησε ὁ ἐφοπλιστής.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε λησμονήσει ὅτι συνέβη κάποια βλάβη κατὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι καὶ δὲν ἔγινε ἡ ἐπισκευὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνη.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ Φερζάκ, ἀλλὰ ποῦ θέλετε νὰ εὕρω τὰ χρήματα γιὰ τέτοια ἐργασία; Ἄλλως τε δὲν ἤτανε ἀπαραίτητη κατὰ τὴν γνώμη μου.

— Τὸ βαπόρι μου δὲν μπορεῖ νὰ φύγη, ἐδήλωσε ὁ Σαὶν Ἐρμόν.

— Θὰ φύγη, εἶπε ὁ Φερζάκ, καὶ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ὑπακούσετε.

Ὁ Ζὰκ πῆγε καὶ ηὗρε τὸ πλήρωμά του καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασι τοῦ ἐφοπλιστοῦ. Ἀκούσθηκαν μουρμουρητὰ καὶ φωνές, οἱ ἄνδρες διεμαρτύροντο ἐντόνως κατὰ τοῦ σκαιοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔστελνε ἴσως στὸν θάνατο. Ἔδειχναν τὴς γροθιές τους, ἕτοιμοι νὰ στασιάσουν, ἀλλὰ ὁ Ζὰκ τοὺς εἶπε νὰ σωπάσουν. Δὲν ἤξερε παρὰ τὸ καθῆκον του, καὶ τὸ καθῆκον γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἤτανε νὰ ὑπακούσουν.

Μπροστὰ στὴν ἀποφασιστικότητά του μερικοὶ ἄνδρες ἔπαυσαν νὰ μουρμουρίζουν, καὶ ὁ Ζὰκ μποροῦσε νὰ πιστεύη ὅτι εἶχε κερδίσει τὸ παιγνίδι.

Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, ἐσημειώθησαν λιποταξίαι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, πολλοὶ ἀρνήθηκαν νὰ μπαρκάρουν. Ἀναγκάσθησαν τότε νὰ πάρουν ἀγνώστους, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρισκότανε ἕνας ἐπικίνδυνος κακοῦργος, ὀνομαζόμενος Μαρέϊλ. Τὸ πλήρωμα δὲν ἤξερε τὸ εἶδος τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου: αὐτὸ τοῦ ἤτανε ἀδιάφορο. Ἤτανε ὅμως κάποιος ποὺ τὸ πρᾶγμα τὸν ἐνδιέφερε, καὶ αὐτὸς ἤτανε ἀκριβῶς ὁ Μαρέϊλ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ ψάχνη σ' ὅλο τὸ πλοῖο, ἕως ὅτου εἶδε τὸν πλοῦτο ποὺ ἤτανε φορτωμένος στ' ἀμπάρια. Δὲν συλλογιότανε πιὰ παρὰ ἕνα πρᾶγμα: νὰ τὸν ἁρπάξη, καὶ εἶπε τὸ σχέδιό του στοὺς ἀσυνειδήτους ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν μπαρκάρει μαζί του.

Ἔκαναν μυστηριώδεις συσκέψεις καὶ ὠργανώθηκε μιὰ στάσις. Ἐνῷ τὸ πλοῖο ἔφθανε στὴς Νότιες θάλασσες, ὁ Μαρέϊλ καὶ οἱ συνεργοί του ἐπετέθησαν ἔξαφνα κατὰ τοῦ Σαὶν-Ἐρμὸν καὶ κατὰ τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ πάρουν τὸ μέρος τοῦ πλοιάρχου. Ὁ Μαρέϊλ ἤτανε τρομερὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἄνθρωπος: ἔρριξε στὴ θάλασσα ἕνα ναύτη καὶ φυλάκισε τὸ ἄλλο πλήρωμα στὸ βάθος τοῦ πλοίου.

Ὁ Μαρέϊλ πῆρε τὴν πλοιαρχία τοῦ πλοίου.

Ὅπως ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένη κανείς, οἱ στασιασταὶ ἐσκέφθησαν ἐν πρώτοις νὰ κάνουν γλέντι καὶ τὸ πλήρωμα μέθυσε, κ' ἔτσι τὸ πλοῖο μὴ κυβερνώμενον καλῶς βγῆκε ἀπὸ τὸ δρόμο του, καὶ μιὰ νύχτα, σὲ μιὰ τρομερὴ θύελλα, τὸ «Κορντιλλιέρ», ποὺ τὸ ἔδερνε ὁ ἀγέρας καὶ τὸ πλημμύριζαν τὰ κύματα, ἔπεσε σὲ μιὰ ὕφαλο καὶ βούλιαξε.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, στὸ χωριὸ δὲν εἶχαν εἰδήσεις γιὰ τὸ πλοῖο καὶ ἡ δυσαρέσκεια κατὰ τοῦ Φερζὰκ μεγάλωνε. Μιὰ μέρα, ὁ Φερζὰκ ἀνήγγειλε στὴν κόρη του ὅτι ἀπεφάσισε νὰ τὴν παντρέψη μ' ἕνα νέο τῆς ἐκλογῆς του.

— Μπορούσατε νὰ μὲ ρωτήσετε, πατέρα, εἶπε ἡ Σιμόνη.

— Τὰ κορίτσια εἶναι καμωμένα γιὰ νὰ ὑπακούουν, εἶπε. Θὰ παντρευθῇς τὸν Ἐστέβ, Εἶναι ἔξυπνος νέος καὶ θὰ πάῃ μπρός.

Ἡ Σιμόνη τοῦ κάκου διεμαρτυρήθη, ὁ πατέρας της δὲν τὴν ἄκουσε. Ὁ Ἐστὲβ ἤτανε ἕνας τυχοδιώκτης χωρὶς πίστη καὶ νόμο, τοῦ ὁποίου ὅμως αἱ σχέσεις εἰς τοὺς οἰκονομολογικοὺς κύκλους ἦσαν πολὺ χρήσιμες στὸν Φερζάκ.

Ἡ Σιμόνη κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούση καὶ σὲ λίγο ἔγιναν ἡ ἑορτὲς τῶν ἀρραβώνων.

Τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη, μιὰ μεγάλη εἴδησις κυκλοφόρησε στὸ χωριό: ἔλεγαν ὅτι εἶχε χαθεῖ τὸ «Κορντιλλιὲρ», ἀφοῦ εἶχε συντριβεῖ ἐπάνω σὲ μιὰ ὕφαλο. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἦσαν καταλυπημένοι: Δὲν ἤτανε κατάλληλη ὥρα γιὰ ἑορτές. Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ διηυθύνθη στὸν πύργο καὶ ὥρμησε μέσα στὰ σαλόνια ποὺ ἦσαν γεμᾶτα καλεσμένους: οἱ στασιασταὶ ἀπεπειράθησαν νὰ βάλουν φωτιὰ στὸ κτῆμα.

Μέσα στὴν ἀταξία καὶ τὴν ταραχὴ ποὺ ἐπηκολούθησε, ἡ Σιμόνη τὸ ἔστριψε. Πῆγε καὶ ζήτησε ἄσυλο στῆς Κας ντὲ Σαὶν-Ἐρμόν, τὴν ὁποίαν ηὗρε ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴν λύπη, γιατὶ νόμιζε ὅτι ὁ γυιός της εἶχε ἐξαφαν πλοῖο. Σὰν πραγματικὴ κόρη της, ἡ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ λιγοστέψ πὴ τῆς Κας ντὲ Σαὶν-Ἐρμὸν καὶ νὰ ναυλώση ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ τησιν τῶν ἐξαφανισθέντων.

Ἕνα ὡραῖο πρωΐ, ἡ «Μαρὶ-Στέλλα ἀπὸ τὸ λιμάνι, μὲ πλήρωμα ἀπὸ πολ τες ποὺ εἶχε εὕρει ἡ Σιμόνη.

Τοὺς εἶχε κάνει νὰ πιστεύσουν ὅτι ἔλθει θεία ἔμπνευσις καὶ ὅτι οἱ ναυ ἦσαν ἀσφαλῶς ζωντανοί.

Ἡ Σιμόνη εἶχε διορισθῆ ἀρχηγὸς στολῆς καὶ τὴν ὑπήκουαν τυφλά.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλήρωμα τοῦ λιέρ», εἶχε παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ κύμ νησάκι τοῦ εἰρηνικοῦ καὶ δὲν μπορο κοινωνήση μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο

Οἱ ναυαγοὶ εἶχαν ὀργανώσει τους, διαιρεθέντες σὲ δύο ὁμάδες: τοῦ Μαρέϊλ καὶ ἐκείνη τοῦ Σαὶν-Ἐρμ λίγο κατ' ὀλίγο ἀηδιασμένοι ἀπὸ σότητες τοῦ Μαρέϊλ, οἱ συνεργοί του τέλειψαν καὶ ἦρθαν καὶ ἐδήλωσαν εἰς τὸν Σαὶν-Ἐρμόν.

Ὁ Μαρέϊλ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐκδ εἶχε βάλει φωτιὰ στὰ δέντρα ποὺ τὴν καλύβη τοῦ πλοιάρχου, ἐλπίζοντ Ζὰκ θὰ καιγότανε μέσα στὶς φλόγ ἀκριβῶς τὸ «Μαρὶ-Στέλλα» ποὺ ἔψ μιὰ μεγάλη λάμψι ποὺ ὑψώνονταν σ νὸ καὶ ἔφθασε στὸ νησὶ τὴν στιγμ ἄνδρες τοῦ Σαὶν-Ἐρμὸν βρίσκονταν

Ἡ Σουζάννα Κρίστυ στὸν ρόλο τ Φερζάκ.

ἕνα πύρινο κύκλο. Ὅταν αὐτοὶ ἀ τὸ πλήρωμα τὸ ὁποῖον ἐρχότανε νὰ ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιά τους. Ὁ Ζὰκ Ἐρμὸν καὶ ἡ Σιμόνη εἶχαν ἑνωθῆ ἐκ Ὁ Μαρέϊλ ηὗρε τὴν ἴδια στιγμὴ βερὸ θάνατο, τὸ θάψιμο μέσα στὴν τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων του. Πέρ ἄλλες ἑβδομάδες. Ἡ ἡμέρα τῶν γ χωριοῦ εἶχε ἔρθει, ποτὲ ὅμως ἑπ τελετὴ δὲν ἤτανε τόσο θλιβερή. Ὅλ ναῖκες συλλογιόντανε τοὺς ἄνδρες χαθῆ μακρυὰ στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ ἐκείνη, μερικοὶ εἶδαν ἕνα πλοῖο καὶ ρος φώναξε: «Νὰ τὸ «Μαρὶ-Στέλλα»

Μιὰ ἀφάνταστη χαρὰ πλημμύρισε τοὺς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι κατέβηκαν μὲ τανεία στὸ λιμάνι. Δὲν ἔβλεπε πιὰ κα ἀγκαλιάσματα καὶ δάκρυα. Ὅτι Ἡ ος ἦτο παρών, χαμήλωσε τὴν Σιμόνη νὰ ἔλθη σ' στὴν ἀγκαλιά του. Ζὰκ ἀπεμακρύνθησ φερά.

νικὸν φάρμακον
ΣΜΩΝ ΨΑΜΜΙΑΣΕ
ΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἀφιερώσω δυὸ λόγια γιὰ τὴν χορωδία τῶν Κοζάκων τοῦ Δόν, τὴν ὁποίαν εἴχαμε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀκούσωμεν χάρις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ὠδεῖον.

Μᾶς ἐχάρισε τόσο ἀπολαυστικές, τόσο συγκινητικές, τόσο νοσταλγικὲς στιγμές, ὥστε θὰ μοῦ συγχωρήσουν αἱ ἀναγνώστριαί μου τὸ ὅτι θὰ τὰς ἀπασχολήσω λίγο γράφοντας γι' αὐτήν. Τὸ κάνω κυρίως γιὰ τὰς ἀναγνωστρίας μου τῶν ἐπαρχιῶν ποὺ δὲν θὰ εὐτυχήσουν νὰ ἀκούσουν αὐτὸ τὸ θαῦμα, διότι περὶ θαύματος τῷ ὄντι πρόκειται.

Βλέπετε τριάντα ἄνδρας ποὺ εἶναι ὅλοι καλλιτέχναι καὶ ἔχουν ἀπαρνηθῆ κάθε ἀτομικότητα γιὰ νὰ ἀποτελέσουν ὅλοι μαζὶ ἕνα σύνολον μὲ τὴς ὡραῖες φωνές των. Ὑπακούουν ὅλοι τυφλὰ εἰς τὸν διευθύνοντα ποὺ εἶναι ἕνας ἐμπνευσμένος μουσικὸς κ' ἔχει μελετήσει χρόνια ὁλόκληρα τὰ τραγούδια ποὺ ἐδίδαξε· δὲν ἀρκεῖ δὲ ὅτι τὰ ἐμελέτησε, ἀλλὰ ἐμπῆκε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ρωσσικῆς μουσικῆς τῆς τόσο βαθειᾶς, τῆς τόσο νοσταλγικῆς καὶ τὴν ἐνέπνευσε στοὺς μαθητάς του ποὺ εἶναι ὅλοι πρώην στρατιῶται τῆς τσαρικῆς φρουρᾶς.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν θαυμάσιες φωνὲς ποὺ ἐτραγούδησαν σόλα· ἀκούσαμεν ἕνα βαρύτονον, ἕνα τενόρον ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μόνον δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς εἰς τὴν ζωήν του ἀκούει κανείς, καὶ ὅμως ἀγνοοῦμεν τὰ ὀνόματά τους, ὅπως θὰ ἀγνοούσαμε καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τους ἂν δὲν ἐπροσέχαμε ἰδιαιτέρως διὰ νὰ ἀνακαλύψωμε ποῖος ἀπ' ὅλους τοὺς Κοζάκους ἦτο αὐτὸς ποὺ ἐτραγουδοῦσε σόλο, διότι ἐστέκετο στὴν ἴδια ἀκριβῶς γραμμὴ μὲ τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ προχωρήση οὔτε ἕνα βῆμα πιὸ μπροστά.

Σημειωτέον ὅτι ἡ χορωδία ἐτραγουδοῦσε χωρὶς συνοδείαν ὀρχήστρας καὶ ἐν τούτοις ἀκούατε ὁλόκληρον ὀρχήστραν, βιολοντσέλα, βιολιά, τὰ ὁποῖα ἐσυνόδευαν τὸ τραγοῦδι μὲ θαυμάσια crescendo καὶ diminuendo ποὺ ἔδιδαν εἰς τοὺς ἀκροατὰς ρίγη συγκινήσεως.

Τί νὰ πρωτοαναφέρῃ κανείς; Τὸν «Στένκα Ράζιν», τὴς «Καμπάνες», τὸ «Νανούρισμα», τὸ νοσταλγικὸ περίφημο τραγοῦδι τῶν «Βαρκάρηδων τοῦ Βόλγα»;

Ἐν γένει ἡ διέλευσις τῆς Ρωσσικῆς Χορωδίας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἶναι κάτι ποὺ θὰ μείνη γιὰ πολὺν καιρὸ βαθειὰ χαραγμένο μέσα μας.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Ὁ Ἰούνιος εἶναι ὁ πρῶτος, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς καλοκαιρινὸς μήνας. Καὶ καθένας σκέπτεται ποῦ θὰ μπορέση ν' ἀπολαύση λίγη δροσιά, ποῦ θὰ βρῆ λίγο ἀνοικτὸ ὁρίζοντα.

Θὰ διαλέξη τὸ βουνό, τὴ θάλασσα, τὴν ἐξοχή; Τὸ καθένα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔχει τὴν ξεχωριστὴ εὐμορφιά του, ἀλλὰ στοὺς περισσότερους μιλεῖ περισσότερο ἡ θάλασσα μὲ τὴν ἀσύλληπτη πολυποίκιλη γοητεία της. Ἂς ἐφοδιασθοῦμε λοιπὸν μὲ ὅτι πρέπει γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ τὴν ἀπολαύσωμε.

Ἂν σᾶς ἀρέσουν τὰ μπάνια ἔχετε τὰ ὡραιότερα κοστούμια μπάνιου γιὰ νὰ διαλέξετε, ἔχετε ἀκόμη καὶ εὔμορφα ἀνσὰμπλ ἀπὸ ζέρσεϊ ποὺ εἶναι πρακτικώτατα καὶ συναγωνίζονται τὰ κοστούμια ἀπὸ ταφτά, τὰ ὁποῖα εἶναι λιγώτερο ἀν βόγκ.

Τὰ ἀνσὰμπλ αὐτὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ κοντὴ κυλόττα, ἕνα ποὺλ-ὄβερ καὶ μιὰ κάπα καμωμένη εἴτε ἀπὸ πολύχρωμο ὕφασμα ἐπὸνζ εἴτε ἀπὸ ζέρσεϊ τοῦ χρώματος τοῦ κοστουμιοῦ.

Ἂν ὅμως μετὰ τὸ λουτρόν σας κάμνετε ἡλιοθεραπείαν, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὄχι διὰ λόγους σεμνοτυφίας, ἀλλὰ διὰ λόγους εὐπρεποῦς ἐμφανίσεως καὶ καλαισθησίας πρέ- [illegible] ἔχετε ἕνα κοστοῦμι κάπως πιὸ ἀμπαγιέ· [illegible] δὲ νὰ εἶναι μαῦρο, ὥστε νὰ τραβᾷ τὰς [illegible] ἀκτίνας καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία γίνεται [illegible] ὅρους τῆς ὑγιεινῆς.

[illegible] μάλιστα πολλὲς κομψὲς Παρι- [illegible] πολὺ εἰς τὴν διατήρησιν [illegible] ροῦν μαγιὸ κλειστὰ ὡς [illegible] τὰ γόνατα καὶ ἔχουν ἐντελῶς μακρυὰ μανῆκια. Περιττὸ ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ μόδα αὐτὴ δὲν εὑρῆκε παρὰ ἐλαχίστους ὀπαδούς.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κοσμική κίνησις - Σπίτι - Μόδα

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μιὰ ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς ὡρίμου ἡλικίας εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ πάχος, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς προσθέτει ἡλικίαν· αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῆ ὅτι πρέπει νὰ ἐμποδίζωμε τὸ πάχος μὲ φάρμακα ἢ ἄλλα δραστήρια μέσα ποὺ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ βλάψουν τὴν ὑγεῖαν.

Ὀλίγη δίαιτα εἰς τὸ φαγητὸν ἐπιτρέπεται μόνον, κατάργησις περιττῶν πραγμάτων καὶ ἐν ἀνάγκη τοῦ βραδυνοῦ γεύματος, πρᾶγμα ποὺ δὲν βλάπτει ἂν τὸ ἀναπληρώσετε μὲ ἕνα γιαοῦρτι ἢ λίγο γάλα.

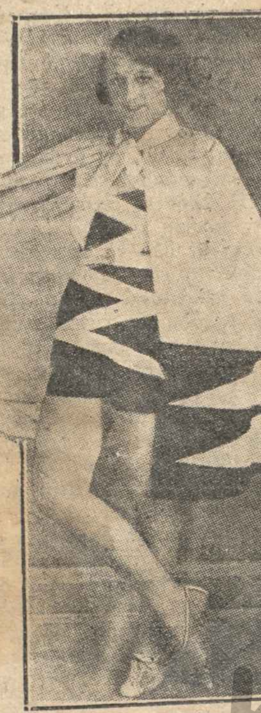

Ὡραιότατον «ἀνσὰμπλ» ἀσπρόμαυρο (μοντέλλο Ζενύ)

Ἀποφεύγετε ἐπίσης νὰ πίνετε νερὸ κατὰ τὸ γεῦμα σας, ἀλλὰ μόνον τρεῖς ὧρες μετά, μὴ κάμνετε κατάχρησιν βουτύρου, μὴ τρώγετε πολὺ ψωμὶ καὶ ζυμαρικὰ ἐν γένει, περπατᾶτε στὸν δρόμο μὲ βῆμα ταχύ, παίζετε τέννις, μὴ κοιμᾶσθε πολλὰς ὥρας καὶ ἀποφεύγετε τὸν καθιστικὸν βίον.

Ἔτσι θὰ ἀποφύγετε τὸ ὀνομαζόμενον γεροντικὸν πάχος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἰδῆτε νὰ πάσχη κανεὶς Ἄγγλος, ἀλλὰ μόνον οἱ Ἀνατολίτες.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ δὲν πρέπει νὰ τηρῆται μόνον εἰς τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τρόπον τοῦ ὁμιλεῖν.

Ἡ ὁμιλία πρέπει νὰ εἶναι ἁπλῆ, ἡ κατασκευὴ τῶν φράσεων ἐπιμελημένη καὶ νὰ μὴ συνοδεύεται ποτὲ ἀπὸ χειρονομίας περιττάς. Αὐτὸ εἶναι ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα ποὺ ἔχομεν ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ὁμιλοῦμεν πάντοτε κάμνοντες χειρονομίας, πρᾶγμα ποὺ τὸ κοροϊδεύουν πολὺ ὅλοι οἱ ξένοι.

Εἶναι πολὺ ὡραῖο νὰ πέρνη τὸ πρόσωπό σας τὴν ἀνάλογη ἔκφρασι ὅταν ὁμιλεῖτε, ἀλλὰ ἡ χειρονομίες δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως θέσι.

Ἐπίσης δὲν πρέπει ὅταν ὁμιλεῖτε εἰς ἄλλους νὰ τοὺς σπρώχνετε διὰ νὰ σᾶς ἀκούσουν ἢ νὰ τοὺς τραβᾶτε ἀπὸ τὸ μανῆκι ἢ ἐν γένει νὰ προσπαθῆτε νὰ δώσετε ἔμφασι εἰς τὰ λόγια σας μὲ οἱανδήποτε χειρονομίαν.

Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ ἔχετε μονότονον τόνον φωνῆς, διότι σᾶς ἀκούουν δυσαρέστως οἱ ἄλλοι. Χρειάζεται μιὰ ὡρισμένη μελέτη γιὰ νὰ ἀποκτήσετε ὡραῖον τρόπον τοῦ ὁμιλεῖν.

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν ποὺ ἐπέτυχαν εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογὰς τῆς Ἀγγλίας, συγκαταλέγεται καὶ μία εἰκοσιτετραέτις, ἡ μὶς Τζένη Λή, ἡ ὁποία εἶναι ἀριστοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου Ἐδιμβούργου καὶ παρουσιάζει τὸ ἀξιοσημείωτον γεγονὸς ὅτι εἶναι κόρη ἑνὸς ἁπλοϊκοῦ μεταλλευτοῦ καὶ ἤρχισε τὰς σπουδάς της εἰς δημόσιον σχολεῖον.

Ἤδη ἡ εὐφυΐα της καὶ ἡ ἐπίμονος ἐργασία της ὑπόσχονται ἕνα θαυμάσιον μέλλον.

— Ὡς γνωστὸν ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ κατήργησε τὴν πολυγαμίαν, ἔκτοτε ὅμως παρετηρήθη ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν ὑπανδρεύονται πλέον καὶ ὁ νεωτερίζων δικτάτωρ, φοβηθεὶς διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς γενεᾶς, κατέθεσε νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλεται βαρυτάτη φορολογία εἰς τοὺς ἀγάμους. Τοιουτοτρόπως ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἀποσοβηθῆ κάθε κίνδυνος καὶ οἱ Τοῦρκοι θὰ κηρυχθοῦν καὶ πάλιν ὑπὲρ τοῦ ἐγγάμου βίου.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Πιλάφι μὲ Ὀρτύκια. — Πέρνουμε 5 — 6 ὀρτύκια καὶ ἀφοῦ τὰ καθαρίσωμε καρφώνομε τὰ πόδια τους μὲ μικρὰ ξυλάκια, τὰ ἁλατίζομε καὶ τὰ βάζομε νὰ τσιγαρισθοῦν μὲ λίγο βούτυρο. Ἀφοῦ καβουρδισθοῦν καλὰ τὰ βρέχομε μὲ δυὸ κουταλιὲς ντομάτα φρέσκια καὶ περασμένη, ἀφίνομε νὰ πάρουν μερικὲς βράσεις καὶ προσθέτομε ζωμόν. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνομε νὰ βράσουν ἕως ὅτου μισοψηθοῦν τὰ ὀρτύκια. Ἀκολούθως βάζομε 20 δράμ. βούτυρο σὲ μιὰ ἄλλη κατσαρόλα καὶ 1)2 ὀκᾶ ρύζι, τὸ ὁποῖον καβουρδίζομε. Πέρνουμε τὸ ζουμὶ τῶν ὀρτυκιῶν καὶ τὸ χύνομε εἰς τὸ ρύζι ἀφήνομε νὰ βράση ὡς ἕνα τέταρτον καὶ σερβίρομε τοποθετοῦντες τὰ ὀρτύκια εἰς τὴν μέση. Γιὰ νὰ γίνη καλλίτερο τὸ πιλάφι, μόλις τὸ κατεβάσωμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ τὸ ἀφήνομε 5 λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ σταθῆ προτοῦ τὸ σερβίρομε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μαρίνην. — Ἀφοῦ ἔχετε ξηρὰν ἐπιδερμίδα νὰ χρησιμοποιῆτε Χαζελίνην ὄχι χιόνα, ἀλλὰ ἐκείνην ποὺ εἶναι διὰ λιπαρὰ δέρματα καὶ πούδραν Ἐκλαίρ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ στῆθος, ἡ ἐγχείρισις ποὺ σᾶς εἶπαν εἶναι μιὰ ἀνοησία ποὺ εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήση. Προτιμήσατε μίαν καλὴν γυμναστικήν.

Κάποιαν Φίλην. — Τὰ μπάνια μὲ πίτυρα ὠφελοῦν τὸ δέρμα, ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς συμβουλεύσω τίποτε ἄλλο ἀπὸ γυμναστικήν.

Θεοδώραν. — Εἶναι ἀδύνατον νὰ προέρχεται ἀπ' αὐτὸ ὁ ἐρεθισμός. Ὅπως δήποτε ἂς χρησιμοποιήση ἄλλην λανολίνην. Τὰ ἄνθη ξηραίνονται τοποθετούμενα μέσα εἰς φύλλα στουπόχαρτου, καὶ πιεζόμενα μέσα εἰς ἕνα βιβλίο.

Μικρὸν Χορευτήν. — Οὐδὲν ἄλλο πλὴν τῆς βαφῆς.

Μελίχ. — Σᾶς συνιστῶ χρῆσιν Ὀντορόνο.

Ἐπανόρθωσις. — Ἐκ παραδρομῆς ἡ συνταγὴ τοῦ Κέϊκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 85 τεύχους δὲν ἀνέφερεν ὅτι τὸ βουτύρου πρέπει νὰ εἶναι φρέσκο καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέτρα νὰ εἶναι 50 δράμια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

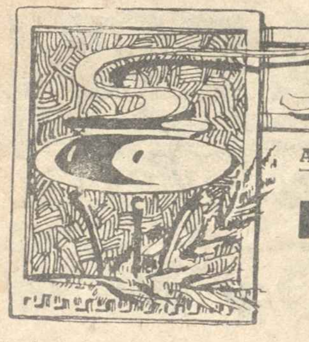

Ἱστορικὲς Σελίδες

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΗ "ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΦΑΡΤ,,

Μιὰ ἀπὸ τὴς μεγαλύτερες δικανικὲς φυσιογνωμίες τῆς Γαλλίας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὑπῆρξεν ὁ δικηγόρος Λασῶ. Ὁ Λασῶ ἀπέδειξεν σὲ ὅσους τὸν ἐγνώρισαν καὶ σὲ ὅσους τὸν ἐθαύμαζαν — καὶ μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν του συγκαταλέγεται καὶ ὁ περίφημος σύγχρονος γάλλος δικηγόρος Ἀνρὺ-Ρομπέρ, — ὅτι ὁ πραγματικὸς δικηγόρος, ὅπως καὶ ὁ καλλιτέχνης δὲν «γίνεται» ἀλλὰ «γεννιέται».

Ὁλόκληρη ἡ σταδιοδρομία του εἶναι μία ἀπόδειξις τῆς θεωρίας αὐτῆς.

≈

Ὁ Κάρολος-Ἀλέξανδρος Λασῶ γεννήθηκε στὸ Τρενιάκ, μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ γαλλικὴ πόλη, στὴς 25 Φεβρουαρίου τοῦ 1818. Γιὰ τὴν παιδικὴ του ἡλικία δὲν γνωρίζομε πολλὰ πράγματα. Ἐσπούδασε στὸ σχολεῖο τοῦ Μπουλάς, ὅπου, καθὼς διηγεῖται κάποιος βιογράφος του, ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὴ μανία νά. . . βγάζη λόγους στοὺς συμμαθητάς του. Κι' ὅταν ὁ ἐπιστάτης τοῦ σχολείου, ἔβλεπε, στὰ διαλείμματα, τοὺς μικροὺς νὰ ἐγκαταλείπουν τὰ παιχνίδια τους καὶ νὰ σχηματίζουν ἕνα σιωπηλὸ καὶ προσεχτικὸ κύκλο γύρω ἀπὸ ἕνα συνομήλικό τους ποὺ ρητόρευε χειρονομῶντας μ' ἐνθουσιασμό, ἔλεγε — χωρὶς ποτὲ νὰ πέφτη ἔξω:

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς Λασῶ θἄν' πάλι, ποὺ τοὺς βγάζει λόγο! . . .

Στὰ 1836 πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου ἐνεγράφη στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, κι' ὅταν πῆρε τὸ δίπλωμά του γύρισε στὸν τόπο του γιὰ νὰ ἐξασκήση τὸ ἐπάγγελμά του. Τὸν πρῶτο καιρὸ ἐπάλαιψε πολύ. Κάθε ἀρχὴ καὶ δύσκολη. . . Ἄξαφνα ὅμως, τοῦ συνέβη ἕνα περιστατικό, ποὺ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τοῦ ἄνοιξε τὸν δρόμο του.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1840, ἡ κυρία Λαφάρτ, τὸ γένος Μαρία Καπέλ, συνελήφθη στὸν πύργο της τοῦ Γκλαντιέ, ὅπου κατοικοῦσε, κατηγορουμένη ὅτι εἶχε σκοτώσει τὸν ἄνδρα της. Ἡ κυρία Λαφὰρτ ἦταν κόρη ἑνὸς παλαιοῦ συνταγματάρχου τοῦ Ναπολέοντος, καὶ συγγένευε μὲ τοὺς ἀριστοκρατικώτερους οἴκους τῆς Γαλλίας. Ἡ σύλληψίς της, λοιπόν, φυσικά, ἐπροκάλεσεν αἴσθησι στὴν γαλλικὴ κοινὴ γνώμη. Κατηγορεῖτο ἀπὸ τὴν πεθερά της, ἡ ὁποία τὴν μισοῦσε θανασίμως, γιὰ δυὸ ἐγκλήματα: Πρῶτον, ὅτι εἶχε δηλητηριάσει τὸν ἄνδρα της μὲ ἀρσενικό, καὶ δεύτερον ὅτι εἶχε κλέψει τὰ διαμαντικὰ κάποιας παιδικῆς της φίλης, τῆς κυρίας Λεωτώ. Ἡ διπλὴ καὶ τρομερὴ αὐτὴ κατηγορία ἐναντίον μιᾶς γυναικὸς τοῦ κόσμου, τόσο νέας, εὔμορφης, εὐγενικιᾶς, καὶ ἔξυπνης, εἶχε μεγάλην ἀπήχησι· καὶ ἡ «ὑπόθεσις Λαφὰρτ» κατετάχθη ἀμέσως στὴς διάσημες ὑποθέσεις.

Ὁ πύργος τῆς κατηγορουμένης ἦταν κοντὰ στὴν Τούλλη, ὅπου δικηγοροῦσε ὁ Λασῶ. Καὶ ἡ κυρία Λαφάρτ, στὸν καιρὸ τῆς εὐτυχίας της, εἶχε κἄποτε τὴν τύχη ν' ἀκούση τὸν νεαρὸ δικηγόρο ἀγορεύοντα σὲ κἄποια δίκη παιδοκτονίας. Τότε ἀκόμη δὲν τὸν ἐγνώριζε προσωπικῶς. Εἶχε ὅμως γοητευθῇ σὲ τέτοιο βαθμὸ ἀπὸ τὴν ρητορικὴ δεινότητα τοῦ νεαροῦ δικηγόρου — ὁ ὁποῖος, σημειῶστε, δὲν ἦταν τότε παρὰ εἰκοσιδύο ἐτῶν — ὥστε εἶχε λάβει μόνη της τὴν ἀπόφασι, ἂν ποτὲ τῆς τύχαινε εὐκαιρία, νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσε. Ἡ πρώτη της λοιπὸν δουλειά, μόλις συνελήφθη, ἦταν νὰ τοῦ στείλη ἀπὸ τὴν φυλακὴ τὸ ἑξῆς γράμμα:

«Ἔχετε, κύριε, μεγάλο ταλέντο. Τὴν μόνη φορὰ ποὺ σᾶς ἄκουσα μὲ κάνατε νὰ κλάψω! Τότες, ἐν τούτοις, ἤμουν χαρούμενη καὶ γελαστή, ἐνῷ σήμερα εἶμαι θλιμμένη καὶ κλαίω. Ἀποδῶστε μου τὸ χαμόγελο καὶ τὴ χαρά, κάμνοντας νὰ διαλάμψη ἡ ἀθωότητά μου στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου!

Μαρία Καπέλ».

Ὁ Λασῶ ἐδέχθη τὴν ἐντολὴ ποὺ τόσο οὐρανοκατέβατα τοῦ ἔστελνεν ἡ τύχη. Ἡ οἰκογένεια ὅμως τῆς κυρίας Λαφὰρτ εἶχε ἤδη προλάβει νὰ διορίση ὡς ὑπερασπιστή της τὸν διάσημο δικηγόρο τοῦ Παρισιοῦ Παγιέ, μιὰ ἀπὸ τὶς νομικὲς κορυφὲς τῆς ἐποχῆς της. Ἡ Μαρία Καπέλ, ὡς τόσο δὲν θέλησε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἄσημο δικηγορίσκο ποὺ τόσον εθαύμαζε, καὶ ἀπήτησε νὰ προστεθῇ κι' αὐτὸς στοὺς ὑπερασπιστάς της.

Κ' ἔτσι, συνέβη τὸ ἑξῆς παράξενο γεγονός: Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, τὸ ὄνομα τοῦ Λασῶ — ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις δὲν ἀνεμίχθη καθόλου στὴν κατηγορία τῆς δηλητηριάσεως, ἀλλὰ μόνο στὴν κατηγορία τῆς κλοπῆς — βρέθηκε τόσο στενὰ συνυφασμένο μὲ τὴν «ὑπόθεσι Λαφάρτ», ὥστε ἀκόμη καὶ σήμερα οἱ περισσότεροι ἱστορικοὶ τὸν ἀναφέρουν ὡς. . . τὸν μόνο ὑπερασπιστὴ τῆς κυρίας Λαφάρτ! . . .

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ — τὴν πρώτη σοβαρὴ ὑπόθεσί του — ὁ Λασῶ ἀνέπτυξε ὅλο τὸ δικηγορικὸ τάλαντο μὲ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε προικίσει ἡ φύσις. Ὑπερήσπισε τὴν πελάτισσά του μὲ ὅλη του τὴν καρδιά, καὶ μὲ ὅλη του τὴν νεανικὴ ὁρμή.

Δυστυχῶς ὅμως, ὅλες αὐτὲς ἡ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες πῆγαν στὰ χαμένα.

Ἡ κατηγορίες ποὺ βάρυναν τὴν κυρία Λαφὰρτ ἦσαν δεινές. Οἱ ἔνορκοι, τελικῶς, τῆς κατελόγισαν μὲν «ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις», παρεδέχθησαν ὅμως τὴν ἐνοχή της, καί, συνεπῶς, κατεδικάσθη στὴν ποινὴ τῶν ἰσοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων.

Ἂν ὁ Λασῶ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ ἀθωώση τὴν πελάτισσά του, διέσωσε τοὐλάχιστον, μὲ τὴν συγκινητική του δημηγορία, τὴν τιμή της. Τὴν παρουσίασε ὑπὸ τόσο συμπαθητικὴ μορφή, ὥστε μέγα μέρος τῆς κοινῆς γνώμης ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος της, καὶ τὴν ἐθεώρησε ὡς θῦμα. . . Καὶ μετὰ τὴν καταδίκη της ἀκόμη, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη πολλοὺς καὶ θαυμαστάς. Στὴν φυλακὴ τῆς Τ ὅπου τὴν κλείσαν, ἐλάμβανε περισσότερ 6000 γράμματα τὸ χρόνο: ἄλλοι τῆς ἐ ξαν τὴν συμπόνια τους γιὰ τὶς ἰδοκ ποὺ ὑφίστατο, ἄλλοι τῆς προτείναν νὰ τ βοηθήσουν χρηματικῶς, καὶ ἄλλοι τέλ οἱ περισσότεροι μάλιστα — τῆς γράφ νὰ τῆς ἐκφράσουν. . . τὸν ἔρωτά τους, ἢ νὰ τὴ ζητήσουν σὲ γάμο! . . .

Δημιουργὸς ὅλης αὐτῆς τῆς ἀτμοσφ τῆς συμπαθείας ποὺ περιέβαλλε τὴν κατ ἦταν ὁ Λασῶ. Ὁ Λασῶ αἰσθανόταν πρὸς κυρία Λαφὰρτ μιὰ βαθειὰν ἀφοσίωσι, ἡ ὠφείλετο, ἀσφαλῶς, στὴν εὐγνωμοσύνη γιατὶ αὐτὴ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸν δρόμο τὴν δόξα. . . Τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἴσως νὰ τεβλήθη σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρό, σ' ἕνα σθημα τρυφερώτερο. . . Ὁπωσδήποτε, ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ διακηρύττη τὴν ἀθ τητά της. . .

Στὰ 1852, ὅταν ὁ πρίγκηψ Ναπολέων λέγη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κυρία Λαφὰρτ τοῦ ἔγραψε, ὑπενθυμίζοντάς τὴς ὑπηρεσίες ποὺ εἶχε προσφέρει ὁ πατ της στὸν μεγάλο πρόγονό του καὶ ζητ χάρι. Ὁ Ναπολέων τῆς ἐχορήγησε, πρ τὴ χάρι ποὺ τοῦ ζητοῦσε, κ' ἡ κυρία Λα ἐλευθερώθηκε. Ὅταν γύρισε ὅμως στὸν τ της, οἱ συμπατριῶται της τῆς ἐφέρθηκαν σκληρὰ καὶ τόσο περιφρονητικά, ὥστε ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε ἀπὸ μαρασμό.

Ὁ Λασῶ δὲν τὴν ἐξέχασε ποτέ, κ' στιγμὴ δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ πιστεύη ἀθωότητά της. Δὲν τολμοῦσαν νὰ μιλήσ μπροστά του γι' αὐτήν, γιατὶ ξέραν τὸ αὐτὸ πόσο τοῦ ἦταν θλιβερό.

«Κάποτε, ἐν τούτοις, — διηγεῖται ὁ ἱστ κὸς Ἰγκνοτούς, — σαράντα χρόνια μετὰ περίφημη δίκη, σὲ κάποια σουαρέ, μιὰ ρία — ἡ γυναῖκες εἶναι πάντοτε ἄκαρδες — ἐπρόφερε δειλὰ τὸ ὄνομα τῆς δυστυχισμ Λαφάρτ. . . Ὁ Λασῶ, τότε, ἐχλώμιασε μερά, καὶ μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη συγκίνησ νέκραξε:

— Ἔ, λοιπόν, ναί. . . Ἂς μιλήσωμ αὐτήν. Θὰ θέλατε νὰ μὲ ρωτήσετε ἴσως ἦταν ἔνοχη; Ἔνοχη! Αὐτή! Ἂν τὴν εἴχ γνωρίσει, δὲν θὰ τὸ ρωτούσατε αὐτό. Ἐγ αὐτή, ἡ Μαρία Καπέλ! (Ὁ Λασῶ δὲν τὴν καλοῦσε ποτὲ κυρία Λαφάρτ). Ἡ θαυμ αὐτὴ ψυχή, ποὺ μὲ εἶχε μαντεύσει τὸν ποὺ ἐγὼ ἔψαχνα ἀκόμη γιὰ νἄβρω τὸν μου! . . . Ἡ ὑπέροχη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ τὴν καταδίκη της μοῦ ἔλεγε: «Εἶμαι εὐτ φίλε μου, ποὺ ἡ δυστυχία μου θὰ χρησιμ τοὐλάχιστον στὴν σταδιοδρομία σας!» Ἀθ ἔνοχη! Πέστε πὼς ἦταν μιὰ δυστυχισμ ἕνα τραγικὸ θῦμα τῆς Μοίρας! Ἔνοχη, ποτέ! . . .»

Ἡ Μαρία Καπὲλ πέθανε στὰ 1853. τριάντα συνεχῆ χρόνια ὁ Λασῶ δὲν ἔπαυ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὸν τάφο καὶ νὰ τὸν στολίζη μὲ λουλούδια.

Μιὰ μέρα, λίγον καιρὸ πρὶν πεθάνη, αισθανόμενος τὸ τέλος του, ἐκάλεσε τὴν νεα γυναῖκα τοῦ φίλου του βουλευτοῦ ντὲ Κα νιὰκ καὶ τῆς εἶπε μὲ θλίψι:

— Ἡ ψυχὲς ποὺ πιστεύουν στὴν ἀθωότ τῆς Μαρίας Καπέλ, ὅσο πάει καὶ σπανίζου Ἀφοῦ καὶ σεῖς εἶσθε μία ἀπὸ τὴς ψυχὲς τές, ὑποσχεθῆτε μου ὅτι, σὰν πεθάνω, θὰ περιποιῆσθε τὸν τάφο της. Ἂν μοῦ τὸ θῆτε αὐτό, θὰ μοῦ δώσετε μιὰ μεγ

Ο ΙΣΤ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΑΛΗΤΕΣ

Ἀλῆτες εἴμαστε κι' οἱ δυό, πουλιὰ μ' ἀδί-
[πλωτα φτερά,
δίχως δεσμό, χωρὶς φωληά, παντοῦ ξε-
[στρατισμένοι·
καὶ στ' ἄσκοπο κυνῆγι μας γιὰ τὴν ἀσύλ-
[ληφτη χαρὰ
ἀπ' ἀλλαγὴ σ' ἄλλη ἀλλαγὴ στὸ δρόμο
[ἀπαντημένοι.

≈

Ψυχὲς στὴ φύσι ἀδερφικές, μ' ὅμοια στὴ
[σκέψι λευτεριά,
Γιὰ λίγο κἄποιοι ἀπόκρυφοι μᾶς ἕνωσαν
[μαγνῆτες.
Μὰ σ' ὅρκους δὲν ξεπέσαμε, λόγια δὲν
[εἴπαμε βαρειὰ
κι' ὄνειρα δὲν ἐφτιάξαμε. . . Καὶ στὴν
[ἀγάπη ἀλῆτες. . .

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ

νικὸν φάρμακον
ΣΜΩΝ, ΨΑΜΜΙΑΣΕ
ΙΑΣΕΩΣ, ΠΑΧΥΣΑ

Φλώρανς Μπάρκλεϋ

Ὅταν τ' ἄστρο τῆς Ἀγάπης ὁδηγεῖ...

[Τὰ προηγούμενα. — Ἡ Ντιάνα Ράϊβερς εἶναι κληρονόμος ἑνὸς πλουσιωτάτου θείου της, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως νυμφευθῇ ἐντὸς ἔτους. Διὰ τοῦτο νυμφεύεται κατὰ τύπους τὸν ἐξάδελφό της ἀγγλικανὸν πάστορα Ντέβητ Ράϊβερς, ὅστις πρόκειται νὰ ἀναχωρήση διὰ παντὸς εἰς Ἀφρικήν. Μετὰ τὸν γάμον ὁ Ντέβητ φεύγει. Στὸ τελευταῖο του γράμμα, ἀναγγέλλει στὴν γυναῖκα του ὅτι εἶναι ἄρρωστος καὶ ὅτι πρόκειται σὲ λίγο νὰ πεθάνη. Ἡ Ντιάνα, γιὰ νὰ λησμονήση λίγο τὴν συμφορά της, ἐργάζεται σ' ἕνα νοσοκομεῖο δωρεάν. Ἐκεῖ φέρνουν ξαφνικὰ καὶ τὸν Ντέβητ, ποὺ εἶναι ἄρρωστος σοβαρά].

39. (Ἡ συνέχεια).

«Ὢ! αὐτὴ ἡ φωτογραφία! . . . ἐξακολουθοῦσε τὸ γράμμα.

Δὲν μπορῶ νὰ γράψω ὅλα τὰ συναισθήματα, ποὺ μοῦ ἐνέπνευσε. . .

Τὴν ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου. Κυττάζοντας τὴν φωτογραφία σας αὐτή, δὲν μπορῶ ν' ἀμφιβάλλω ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου κατεννοήσατε τὴν βαθύτερη σημασία τῆς ἀγάπης!

Θελήσετε νὰ μὲ καταλάβετε καλά, Ντιάνα: Διετήρησα καὶ διατηρῶ ἀπόλυτη τὴν ἐμπιστοσύνη μου σ' ἐσᾶς, ἀλλὰ τόσον ἐσεῖς ὅσον κ' ἐγὼ ἔχουμε διαπράξει ἕνα σοβαρώτατο σφᾶλμα. Ὁ γάμος μας εἶναι πρᾶξις ἀντίθετη πρὸς τοὺς θείους καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους. Συνεπῶς δὲν εἶσθε διόλου ὑπεύθυνος, ἂν ἕνας ἄνδρας — χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ἀντιληφθῇτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ — ξύπνησε μέσα σας τὴν ἀγάπη.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀργὰ-ἀργὰ ἀντελήφθηκα ὅτι σᾶς ἀγαποῦσα! Τὸ ἐνδεχόμενο αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀνακούφισις γιὰ μένα, τώρα ποὺ θὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόλυτή σας ἐλευθερία, ὦ γυναῖκα μου!

Μὴ λησμονήσετε ποτὲ ὅτι εὔχομαι κ' ἐπιθυμῶ νὰ βρῆτε τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία στὴ ζωή. Ἂν ἕνας εὐτυχὴς θνητὸς σᾶς ἀγαπᾷ κι' εἶναι ἄξιος ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ σᾶς, ἂν κατορθώση νὰ κερδίση τὴν καρδιά σας καὶ νὰ γεμίση τὸ ποτῆρι σας ἀπὸ τὶς χαρὲς καὶ τὶς ὑψηλὲς ἡδονὲς τῆς ἀγάπης, τότε θὰ εἶμαι ἥσυχος. Μάρτυς μου ὁ Θεός! ὅτι δὲν ἔχω τόσο ταπεινὴ ψυχὴ γιὰ νὰ ζηλέψω τὴν ἀμοιβαία αὐτὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία καὶ νὰ ποθήσω νὰ τεθῶ ἐγὼ φραγμὸς μεταξύ σας!

Μὴ μὲ σκέπτεσθε πλέον, ἂν λησμονῶντας με μπορεῖτε πιὸ βέβαια καὶ πιὸ πολὺ νὰ εὐτυχήσετε! Ἂν ἀπεναντίας, σᾶς ἀρέση νὰ μὲ σκέπτεσθε κἄποτε, νὰ ξεύρετε ὅτι σᾶς ἀγάπησα μὲ μιὰν ἀγάπη δίχως ὅρια, ἄπειρη κι' ἀπέραντη. . .

Θὰ ἤμουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου θυσιάζοντάς σας τὴ ζωή μου. . . Ἀφοῦ αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό, εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ πεθαίνω καὶ μένετε ἔτσι ἐλεύθερη νὰ γευθῆτε τὶς πιὸ γλυκὲς χαρὲς τῆς ζωῆς. . .

Σὲ ἀποχαιρετῶ, γυναῖκα μου.

Ντέβητ Ράϊβερς».

Κεφάλαιον XXXV

« ΚΑΛΗ ΝΥΚΤΑ, ΝΤΕΒΗΤ! »

Ὅταν ἡ Ντιάνα ἐτελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ντέβητ, τὴν ἐδίπλωσε καὶ τὴν ξανάβαλε μὲ προ- [illegible] άκελλο. [illegible] ηκώθηκε, [illegible] τῆς [illegible] οῦρικὴ ρόμπα ἀπὸ γκρίζο κασμίρι, γαρνιρισμένη μὲ δαντέλλες.

Ὅταν πιὰ ἦταν ἕτοιμη, βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρή της, ἐπέρασε τὸ διάδρομο καὶ μπῆκε ἥσυχα καὶ ἀθόρυβα στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ὁ Ντέβητ.

Ἕνα μεγάλο παραβὰν ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Μιὰ νοσοκόμα καθόταν στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρρώστου, ἡ ὁποία σηκώθηκε, μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη καὶ πῆγε νὰ προϋπαντήση τὴν Ντιάνα.

— Μοῦ ἐμπιστευθήκανε κυρία, τὸν ἀσθενῆ, εἶπε. Ἔλαβα τὴν διαταγὴ νὰ σᾶς φωνάξω μόλις ἔβλεπα στὴν κατάστασί του τὸ πρῶτο ἐπίφοβο σύμπτωμα. Οἱ ἰατροὶ ἀνεχώρησαν πρὸ δέκα λεπτῶν περίπου. Ὁ Σὲρ Ντέρυκ λογαριάζει νὰ γυρίση σὲ μιὰ ὥρα. Πῆγε νὰ ζητήση μιὰ ἀντιτοξίνη, τὴν ὁποία θέλει νὰ δοκιμάση ἐπάνω στὸν ἄρρωστο, ἂν θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ὑπομένη τὴν ἔνεσι. Ὁ ἰατρὸς Βάλτερς ἔχει τὴν γνώμη ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν παρέχει καμμιὰν ἐλπίδα σωτηρίας καὶ ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνη. Ἡ ἐνέσεις στριχνίνης ποὺ τοῦ ἔγιναν δὲν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα ἐπάνω του.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε χαμηλοφώνως ἡ Ντιάνα. Μπορεῖτε τώρα νὰ γυρίσετε στὸν θάλαμο. Θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ γιὰ τὴν νύκτα. Ἂν παραστῇ ἀνάγκη κἄποιας βοηθείας θὰ σᾶς φωνάξω. Κλεῖστε τὴν πόρτα μὲ προσοχή. Θέλω νὰ μείνω μονάχη μου ἐδῶ. . .

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ δισταγμοῦ, ἡ νοσοκόμα βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρη. Ἡ Ντιάνα ἐπλησίασε τότε καὶ γονάτισε δίπλα στὸ κρεββάτι ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος τοῦ ἀρρώστου. Ὕστερα ἔσυρε σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω της τὸ μαξιλάρι, σὲ τρόπο ὥστε τὸ κεφάλι τοῦ Ντέβητ νὰ πέφτη ἐπάνω στὸ στῆθος της. Κατόπιν ἤγγισε μὲ τὰ χείλη της τὰ μαλλιὰ τοῦ νέου.

Σὲ λίγο ὁ Ντέβητ στέναξε. Ὕστερα κινήθηκε. . . Πολὺ πιὸ ὕστερα ἄνοιξε καὶ τὰ μάτια του.

— Ποῦ εἶμαι; Ποῦ βρίσκομαι; μουρμούρισε.

— Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας σας! εἶπε ἡ Ντιάνα γλυκὰ καὶ μὲ καθαρὰ ἀκουομένη φωνή.

— Τῆς γυναίκας μου; . . .

Ἡ φωνὴ τοῦ Ντέβητ ἦταν τόσο ἀδύνατη, ποὺ μόλις ἀκουόταν. Μολαταῦτα δὲν ἔδειχνε διόλου νὰ πιστεύη στὰ λόγια τῆς Ντιάνας. Αὐτὸ ἔκαμε στὴν Ντιάνα πολὺ ὀδυνηρὴ ἐντύπωσι. Τῆς ἔσχισε τὴν καρδιά.

Ξαναεῖπε καθαρώτερα καὶ μὲ πιὸ ἐπίμονη φωνή, χωρὶς ν' ἀποθαρρύνεται:

— Μάλιστα, Ντέβητ, βρίσκεσθε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας σας. Δὲν νοιώθετε τὰ μπράτσα της ποὺ σᾶς ἀγκαλιάζουν; Δὲν αἰσθάνεσθε τὴν καρδιά της ποὺ πάλλει κοντὰ στὸ μάγουλό σας; Σᾶς βρῆκαν ἀναίσθητο μέσα στὸ τραῖνο καὶ σᾶς μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Ἄστρου, ὅπου, ἤμουν τῆς ὑπηρεσίας. Ἀγαπημένε μου, ἐννοεῖτε τί σᾶς λέγω; Ὢ! Ντέβητ, προσπαθῆστε νὰ μὲ ἀκούσετε. Δόστε μου τὸν καιρὸ νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Ντέβητ. Διάβασα τὸ γράμμα σας. . . τὸ γράμμα ποὺ εἴχατε βάλει στὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ σας. . . Ἀγαπημένε μου, ὅ,τι ἔχετε αἰσθανθῆ κ' ἐγὼ τὸ ἔχω δοκιμάσει! Ἀπὸ τότε ποὺ φύγατε, δὲν ἔπαυσα νὰ θέλω νὰ σᾶς ξαναϊδῶ! Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ μ' ἀποκαλέσατε «γυναῖκα σας», ἀπὸ τὸ βράδυ τοῦ γάμου μας, σᾶς ποθῶ, σᾶς ἀγαπῶ! Ντέβητ, ἐννοεῖτε τί σᾶς λέγω;

— Μ' ἀγαπᾶτε. . . ἐμέ; ἐψιθύρισε ὁ Ντέβητ.

Ὕστερα ἔμεινε τελείως ἀκίνητος. Μετὰ κάμποση ὥρα, σὰν νὰ εἶχε κατορθώσει νὰ λύση τὸ αἴνιγμα αὐτό, ἄρχισε νὰ χαμογελᾷ, μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ μόλις διακρινόταν, ἕνα χαμόγελο δακρύβρεκτο.

Ἦταν τόσο ἀδύνατος, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐκδηλώση τὴν εὐτυχία, ποὺ ἔνοιωθε. Μολαταῦτα ἐσήκωσε τὸ ἰσχνὸ χέρι του καὶ τὸ πλησίασε στὰ χείλη τῆς Ντιάνας, ἀλλὰ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ ἔκαμε, ἄφησε πάλι τὸ χέρι του νὰ πέση ἀμέσως.

— Πέστε μου τα ὅλα! εἶπε ὁ Ντέβητ μὲ σβυσμένη φωνή.

Κι' ἡ Ντιάνα μ' ἕνα τρυφερὸ μουρμουρητό, ἐπανέλαβε τὴν ἐρωτική της ἐξομολόγησι, μὲ τόνο φωνῆς, ποὺ παίρνει μιὰ μητέρα γιὰ νὰ νανουρίση τὸ ἄρρωστο παιδί της.

Ἐνῷ μιλοῦσε εἶδε ἕνα λαμπερὸ γέλοιο χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως νὰ χύνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Ντέβητ ποὺ ὁ θάνατος τὸ ἄγγιζε μὲ τὰ φτερά του. . . Ἡ Ντιάνα ἦταν βέβαιη τώρα πὼς ὁ Ντέβητ ἐννοοῦσε τὰ λόγια της.

Κ' ἐξηκολούθησε νὰ τοῦ λέγη:

— Ἀγαπημένε μου, ἦταν ἡ ἀγάπη μου γιὰ σᾶς ποὺ μοῦ ἔδωσε στὰ μάτια μου τὴν ἔκφρασι ποὺ εἴδατε στὴν φωτογραφία μου ποὺ σᾶς ἔστειλα. Κανεὶς ἄλλος δὲν μοῦ τὴν εἶχεν ἐμπνεύσει τὴν ἔκφρασι ἐκείνη. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἄλλος ἄνδρας στὴ ζωή μου!

— Ἐπιθυμῶ. . . νὰ γνωρίσετε τὴν εὐτυχία, ἐψιθύρισε μὲ μεγάλο κόπο ὁ Ντέβητ.

— Ἔχω πιὰ τὸ γλυκύτερο πρᾶγμα ποὺ μπορῶ νὰ ποθήσω στὴ ζωή, τὸ μόνο ἀγαθὸ ποὺ ἐπιθυμῶ, ἀφοῦ σᾶς κρατῶ ἐσᾶς στὴν ἀγκαλιά μου! Ἂν δὲν μοῦ εἶχε μείνει ἡ παρηγοριὰ αὐτή, τὰ μπράτσα μου δὲν θὰ εὕρισκαν ποτὲ καμμιὰν ἱκανοποίησι ἄλλη. . .

Ὁ Ντέβητ ἐσήκωσε ξανὰ τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔφερε κοντὰ στὰ χείλη τῆς Ντιάνας. Ἐκείνη πῆρε τὰ παγωμένα δάκτυλά του καὶ τὰ ἐφίλησε.

Μετὰ τὴν νέα αὐτὴ προσπάθεια ὁ Ντέβητ ἐφαινόταν ὅτι ἄρχιζε καὶ πάλι νὰ ἀνακτᾷ λίγο-λίγο τὶς αἰσθήσεις του. Μόλις ἀκουόταν ἡ ἀναπνοή του.

Ξαφνικὰ ὁ Ντέβητ εἶπε:

— Δὲν ξεύρω ἀπὸ ποῦ μοῦ προέρχεται αὐτό, ἀλλὰ αἰσθάνομαι μιὰ παράδοξη ἡσυχία, μιὰν ἀνάπαυσι, ποὺ δὲν γνώρισα τώρα καὶ τόσους μῆνες. . . Μοῦ φαίνεται ὅτι νυστάζω!

— Ναί, ἀγαπημένε μου, ἀπήντησε ἡ Ντιάνα, καὶ πρέπει νὰ κοιμηθῆτε.

— Τότε ἂς μὴν «ἀποχωριστοῦμεν» ὁριστικῶς ἀλλὰ ἂς ποῦμε «καλὴ νύχτα», εἶπε καὶ ὁ Ντέβητ.

Ἡ συγκίνησι ἐμπόδισε τὴν Ντιάνα ν' ἀπαντήση. Τὰ δάκρυά της ἔτρεχαν σιωπηλά. Ἡ καρδιά της κτυποῦσε τόσο πολύ, ποὺ φοβόταν μήπως ὁ Ντέβητ ἀκούσει τοὺς γοργοὺς της παλμούς. Κατέβαλε μιὰν προσπάθεια ν' αὐτοσυγκρατηθῇ καὶ εἶπε μὲ ἥσυχη φωνή:

—Καλὴ νύχτα, Ντέβητ!

Ὁ Ντέβητ δὲν ἀπήντησε. Καὶ ἡ Ντιάνα φοβήθηκε μήπως ὁ Ντέβητ ἔχασε τὴς αἰσθήσεις του καὶ πάλι. Καὶ ξαναεῖπε: Καλὴ νύχτα, καλὴ νύχτα, ἀγάπη μου, ζωή μου!

— Ἄ! καλὴ νύχτα, γυναῖκα μου. . . Μοῦ φαινόταν ὅτι γλυστροῦσα ἀνάμεσα ἀπὸ ἀνθισμένη χλόη. . . Πρέπει νὰ τὴν δρέψουμε τὴν χλόη αὐτή. . . Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἔδειχνα τὴς ροδοδάφνες μου. . . εἶπε ὁ Ντέβητ.

Ὕστερα γύρισε τὸ κεφάλι στὸ μαξιλάρι, ἀναταράχθηκε λιγάκι, ζητῶντας σὰν ἕνα κουρασμένο παιδί, νὰ βρῇ τὴν πιὸ ἀναπαυτικὴ θέσι. . . Κατόπιν ἔμεινε ἀκίνητος, ἀφήνοντας ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. . .

Ὁ Ντέβητ κοιμόταν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Αἰσθηματικὰ διηγήματα

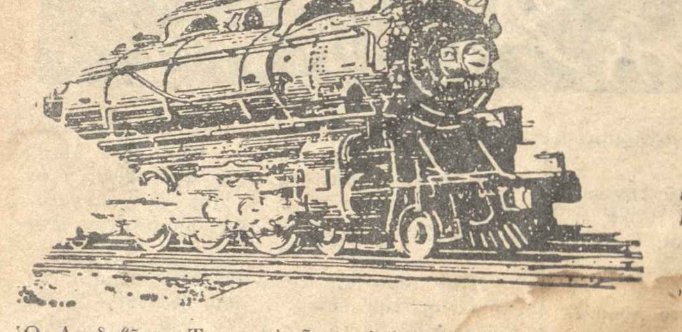

ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ...

HENRIETTE CHARASSO

Ὁ Λουδοβῖκος Ταγιαντὲ ἦταν ἀπὸ κείνους τοὺς τύπους ποὺ ἡ θέα μιᾶς ἑλκυστικῆς περαστικῆς γυναίκας ἔφθανε γιὰ νὰ βυθίσῃ σ' ἕνα ρωμαντικὸ ὄνειρο. Μέσα στὴν ψυχή του, τὴν ψυχὴ τοῦ ὥριμου πιὰ ἄνδρα, ὁ χρόνος καὶ ἡ γυναῖκες ποὺ γνώρισε δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ σβύσουν τὴν γλυκειὰ θύμησι μιᾶς αἰσθηματικῆς περιπέτειας ποὺ εἶχε κἄποτε στὴ ζωή του. Ἦταν τότε φτωχός, κ' ἐκείνη ποὺ ἀγάπησε ἦταν πλούσια. Ἔκρυψε ὅσο μποροῦσε τὸ αἴσθημα στὴν καρδιά του, καὶ τὸν ἄλλο χρόνο, φεύγοντας γιὰ τὴν Βραζιλία, ἔπερνε μαζί του τὸ μυστικό του.

Καὶ νὰ τώρα πιά, πλούσιος κι' αὐτὸς ὕστερα ἀπὸ χρόνια, γύριζε στὴν πατρίδα του. Τὸ σύριγμα τῶν καρουλιῶν τοῦ τραίνου καθὼς γλυστροῦσαν πάνω στὴς σιδερένιες ράγιες, λὲς κ' ὑποβοηθοῦσαν τὴν σκέψι του στὸ ψαχούλιασμα αὐτὸ τῶν λησμονημένων ἀναμνήσεων.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του πέσανε πάνω στὸ λεπτὸ κάτασπρο χεράκι μιᾶς συνταξειδιώτισσάς του. Καθόντανε ἀντίκρυ του, καὶ τὸ πρόσωπό της τὤκρυβε ἕνα πυκνὸ βέλο.

Ἡ ἄγνωστη ἀπὸ μιὰ ἀόριστη δύναμι, σήκωσε κι' αὐτὴ τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κοίταξε, ὕστερα ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ πέρνοντας ἕνα βιβλίο ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Μὰ καθὼς φαίνεται τὸ πυκνὸ βέλο τὴν στεναχωροῦσε, κ' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Λουδοβῖκος ποὺ ξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ, ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ ταραγμένα. Στὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστης, ἀναγνώριζε τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ κράτησε τόσον καιρὸ τόσο ἐγωϊστικὰ καὶ ζηλιάρικα μέσ' τὴν θύμησί του τὴν εἰκόνα της.

Τὰ χείλη του ἀργοκινήθηκαν:

— Κυρία. . . , μουρμούρισε.

Ἐκείνη στήριξε πάνω του τὰ ὄμορφα μαῦρα μάτια της, λίγο περήφανα καὶ μὲ κἄποια ἔκπληξι.

— Κυρία, συνέχισε ὁ Λουδοβῖκος, δὲν εἴσθε ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνή, Μαγδαληνὴ Σπλινὲ ἀπὸ τὴν Χάβρη; . . .

Στὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστης ἄνθισε ἕνα χαμόγελο.

— Ναί, ἀπάντησε, δὲν ἔχετε ἄδικο. . . Μὰ εἶναι τόσο ἀστεῖο νὰ εἶναι κανεὶς ἀκόμα «Μαγδαληνὴ Σπλινὲ» γιὰ κάποιον. Ὕστερα ἀπὸ δέκα ὀχτὼ χρόνια! . . . Ναί, εἶμαι, ἡ Μαγδαληνὴ Σπλινέ, ἀλλὰ τότε, σεῖς, ποιὸς εἴσθε; Κἄποιος ποὺ μ' ἐγνώρισε καλά, γιὰ νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ τώρα ποὺ εἶμαι τόσο ἀλλαγμένη. . .

— Δὲν ἀλλάξατε, τὴν διέκοψε. Σᾶς γνώρισα ἀπὸ τὴ σιλουέττα σας. Εἴσθε τόσο λεπτὴ ὅπως ἄλλοτε.

— Ναί, ἡ σιλουέττα δὲν ἄλλαξε, ἀλλά. . . τὸ πρόσωπο;

— Πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας, ἤμουνα βέβαιος πὼς εἴσθε σεῖς. Τὰ μάτια σας καί... τὸ ὅλον. Καὶ ὕστερα τὰ χέρια σας.

— Ἀλλὰ ποιὸς εἴσθε;

Ὁ Λουδοβῖκος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως:

— Θυμᾶστε, ἔκανε σὲ λίγο, τὸ γκροὺπ τοῦ κρίκετ στὸ Ἔμπερτότ;

— Ἂν τὸ θυμοῦμαι! Ἆ! εἴσθε ἀπὸ τὸ γκροὺπ ἐκεῖνο τότε; . . . Σκέφθηκε λίγο, τὸν κύτταξε προσεχτικὰ καὶ συμπλήρωσε:

— Εἴσθε μικρότερός μου;

— Ὢ! διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος, εἶμαι. . . ἤμουν τρία χρόνια μεγαλύτερός σας τότε.

Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της: — Δὲν εἴσθε περισσότερο τώρα, νὰ εἴσθε βέβαιος. Ἀλλὰ τὸ γέλοιο της κόπηκε ἀμέσως καὶ μὲ φωνὴ λίγο ταραγμένη συνέχισε:

— Σᾶς γνωρίζω τώρα. Εἴσθε ὁ κ. Ταγιαντέ.

Ἐκεῖνος κατέβασε τὸ κεφάλι του.

Ἐκείνη ἐξακολούθησε:

— Τὸ μόνο ποὺ σᾶς ἀλλάζει εἶναι πὼς εἴσθε ξυρισμένος. Ἄλλοτε εἴχατε γένι καὶ μουστάκι. Ὁ ἀδελφός σας ἐπίσης.

— Καὶ ὁ ἀδελφός μου ἐπίσης! Ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸ διατήρησε.

Ἄξαφνα σώπασαν σὰν κἄποια ἰδέα νὰ πέρασε στὸ πνεῦμα τους, ποὺ τοὺς λύπησε ὡς πρὸς τὸν ἄλλον. Ἄρχισε πρῶτος:

— Ἤθελα νὰ γνώριζα. . . Ὅταν ἀφῆκα τὴ Χάβρη, εἶχα γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀλληλογραφία μὲ μερικοὺς φίλους, ἔπειτα. . . κάθε ἀλληλογραφία σταμάτησε σιγὰ-σιγά. . . Ἔμαθα ἐν τούτοις τὸ γάμο σας. . . μὲ κἄποιον ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ Χάβρη. . . δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί. Ἕνα Λυωνέζο, Ἐρρῖκο Δουμᾶ.

— Κατοικεῖτε στὴ Λυών;

— Ναί, συνήθως. Καὶ σεῖς, παντρευτήκατε;

— Ὄχι.

Ἔγινε μικρὴ σιωπή, κ' ὕστερα ἐρώτησε:

— Γιατί;

Δίστασε λίγο, καὶ εἶπε μὲ ἀφέλεια:

— Σᾶς εἶχα ἀγαπήσει, Μαγδαληνή, σᾶς ἀγάπησα ὁλόψυχα. Εἴσθε τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴς ἄλλες τόσο. . . Ἐκεῖνο ποὺ εἶχα ὀνειρευθῇ! Ποτέ μου δὲν θέλησα νὰ ἀποφασίσω νὰ παντρευτῶ, διότι ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ θὰ μποροῦσα ν' ἀγαπήσω ἀληθινά, εἴσθε σεῖς. Καὶ βλέπετε, ἦτανε μιὰ ἀγάπη εἰλικρινὴς καὶ πολὺ δυνατὴ ἀφοῦ συγκινήθηκα μπροστά σας, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ὅπως ἐκεῖ κάτω, ὅταν ἐρχόμουνα καὶ ξεχώριζα τὸ φόρεμά σας μέσα σὲ τόσα ἄλλα.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν κύτταξε τώρα μὲ δάκρυα στὰ κουρασμένα της μάτια.

— Ἂν ἤξερα! ψιθύρισε. Ἐγώ, σᾶς φοβόμουνα. Σᾶς ἀγαποῦσα τόσο! Σᾶς εἶχα ἀγαπήσει, ὅπως καὶ σεῖς μ' ἀγαπούσατε, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ δείχνατε... Καὶ μοῦ εἶχαν πῆ τόσες φορὲς πώς, ἕνα κορίτσι χωρὶς μητέρα, πρέπει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικό. Περίμενα πάντοτε, ἔλεγα μόνη μου: ἴσως μ' ἀγαπήσῃ κι' αὐτός.

— Καὶ γὼ ποὺ πίστευα πὼς προτιμούσατε τὸν ἀδελφό μου!

Ἐγέλασε.

— Τὸν ἀδελφό σας, ἆ! ὄχι μ' ἐνοχλοῦσε. Στὴν ἀρχή, δὲν σκεπτόμουνα παρὰ σᾶς. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανένας πὼς ἤμουνα περισσότερο ψυχρὴ μαζί σας παρὰ μὲ τοὺς ἄλλους! Εἶναι κανεὶς ζῷον σὰν εἶναι νέος. Μᾶς δεσμεύουν τόσο, ἐμᾶς τὰ κορίτσια. Θέλησα νὰ ὑποφέρω γιὰ σᾶς, θέλησα νά. . . Καὶ ὅταν ἔμαθα πὼς φύγατε, θυμᾶμαι πώς... ἀρρώστησα! Σεῖς δὲν μ' εἴχατε προσέξει.

— Δὲν τολμοῦσα. . .

— Καὶ ὅταν φύγατε, περίμενα πάντοτε· ἔλεγα μόνη μου: ἴσως ἡ περιουσία μας νὰ σᾶς ἔκανε νὰ φοβηθῆτε καμμιὰ ἄρνησι, ἀλλά, ἀπὸ μακρυά, θὰ μοῦ γράφατε. Καὶ πάντοτε τίποτε. Οὔτε καμμιὰ εἴδησί σας· δὲν τολμοῦσα νὰ προφέρω τὄνομά σας, ἀπὸ φόβο μήπως ψουν. Στὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, νὰ εὐχαριστήσω τὸν πατέρα μου, δέχτηκα ἄντρα μου. Εἶναι καλός, ἀφοσιωμένος, καὶ μοὔδωσε δυὸ ὄμορφα παιδιά. Μιὰ ἄλλη ταν εὐτυχισμένη. Τὸν ἀγαπῶ πολύ, παρὰ τ ἀφορά μας στὰ γοῦστα καὶ τὸ χαρακτῆρα. λὰ ὠνειρεύτηκα μιὰ ἄλλη ἕνωσι! ... Γιὰ δὲν μποροῦσα νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτό μ σᾶς σκέπτεται, χωρὶς νὰ κλάψω. Καὶ σιγὰ κυριάρχησε μιὰ λυπημένη γαλήνη μου.

Ἔπαψε λίγο κ' ἐξακολούθησε μὲ ἤρεμο πρόσωπο, μεταμορφωμένη:

— Καὶ νὰ σκέπτεται κανένας πὼς καὶ σεῖς μὲ εἴχατε ἀγαπήσει, καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲ μ' ἐλησμονήσατε διόλου. Μοῦ φαίνεται τώρα πὼς ἡ ζωή μου δὲν θὰ εἶναι πιὰ ἡ ἴδια μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Εἶναι πικρότερο καὶ ὅμως εἶναι τόσο γλυκό!

Τραβήχθηκε λίγο κοντά της, ἀλλὰ δὲν μησε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι:

— Θυμᾶστε τὴ γρηὰ κ. Μαλάρ, πάντοτε νὰ παίζετε πιάνο;

— Ναί. Φοβόμουνα τόσο ὅταν εἴσθε ἐκεῖ. Τίποτε, τίποτε δὲν ἐλησμόνησα. Θυμᾶμαι τὸ θελκτικὸ γέλοιο σας ὅταν ἔχανα τὸ χρόνο καὶ αὐτὸ μοῦ συνέβαινε συχνὰ ὅταν μὲ ζατε ποὺ ἔπαιζα.

— Ἀλλὰ ὄχι, κάθε ἄλλο, ἐπαίζατε καλά.

— Ἐγώ, διόλου, Μαγδαληνή, ὁ ἀδελφός μου ἔπαιζε καλά, ἐγὼ ἤμουνα ἀδέξιος.

Ἐκείνη ἐπέμεινε:

— Θυμᾶμαι πολὺ καλά, Πέτρο, ὅτι εἴσθε πολὺ δυνατὸς καί. . .

Σταμάτησε στὴν ξαφνικὴ χλωμάδα τοῦ ξένου.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Κυρία, δὲν εἶμαι ὁ Πέτρος Ταγιαντέ, ἀλλὰ ὁ Λουδοβῖκος, ἐκεῖνος ποὺ ἔφυγε δυὸ μῆνες πρὶν τὸν Πέτρο, γιὰ τὴ Βραζιλία κι' αὐτός. Δὲν εἶμαι ὁ Πέτρος ὁ παιγνιδιάρης, ὁ ἔξυπνος, ὁ Λουδοβῖκος, ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ξερέθιζε.

— Ἀλλὰ τότε, εἶπε ἡ Μαγδαληνή, ὁ Πέτρος. . . ὁ Πέτρος δὲ μ' ἀγάπησε ποτέ;

— Ὁ Πέτρος παντρεύτηκε, ὁ Πέτρος παντρεύτηκε ἐκεῖ μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ἐρωτεύτηκε ἀμέσως μόλις ἐπῆγε.

Ἔγινε μιὰ μεγάλη σιωπή, ποὺ ἔπεσε τους σὰν ὀγκόλιθος. Μετά, ἐκείνη ρώτησε:

— Γύρισε στὴ Γαλλία;

— Ναί, ἀκριβῶς στὸ σπίτι του πηγαίνω.

— Θέλετε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε, κύριε, δὲν θὰ πῆτε λέξι, ἀπ' αὐτὴ τή. . . μας;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κυρία.

Ἐχώθηκαν στὰ καθίσματά τους καὶ δὲν εἶπαν λέξι πιά. Δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τὴν τάξῃ ἀκόμα. Τὸ τραῖνο σφύριξε κ' ἔκοψε δρόμο του. Ὁ ξένος ἅρπαξε τὸ σάκκο του ἐχαιρέτησε:

— Χαίρετε, κυρία.

— Χαίρετε, κύριε, ἀπάντησε, μ' ἔκφρασι κραμένη, ποὺ ζωγραφίσθηκε βαθύτερα γωνιὲς τῶν χειλιῶν της.

Κατέβηκε, κι' ὅταν ἔκαμε μερικὰ βήματα στὴν ἀποβάθρα, γύρισε πίσω του κ' εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θἄβλεπε πίσω ἀπὸ κουρτίνα ἕνα κουρασμένο προσωπάκι. Τὸ τραῖνο ξανάρχισε τὸ δρόμο του κ' ἐχάθη. φιλικὸ κεφάλι δὲ χαιρετοῦσε τὴ χαμένη νεότητα. Ὁ ταξειδιώτης σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ προχώρησε μὲ μεγάλα βήματα πρὸς ἔξοδο. . .

ΑΝΡΙΕΤ ΣΑΡΑΣΟΝ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ σύζυγος. — Ἂν μοῦ ἀρνηθῇς τὸ δῶρο ποὺ σοῦ ζητῶ, θὰ σκοτωθῶ. Κ' ἔτσι θὰ πληρώσῃς πολὺ περισσότερα γιὰ τὴν κηδεία μου. . .

Ὁ σύζυγος. — Ναί, μὰ μιὰ γιὰ πάντα. . .

≈

Ὁ μπαμπᾶς. — Ὥστε, δέχεσθε νὰ παντρευτῆτε τὴν κόρη μου χωρὶς προῖκα;

Ὁ ὑποψήφιος. — Μὰ βέβαια, πολὺ εὐχαρίστως. . .

Ὁ μπαμπᾶς. — Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὴν δώσω: δὲν θέλω νὰ βάλω ἠλιθίους στὴν οἰκογένειά μου. . .

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἤρχισεν ἤδη ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ε' τόμου ὁ «Ἄπιστος» τῆς παγκοσμίου φήμης συγγραφέως Ντελλύ. Οἱ καθυστεροῦντες ἂς σπεύσουν νὰ συμμετάσχουν.

ικὸν φάρμακον
ΣΜΩΝ, ΨΑΜΜΙΑΣΕ
ΙΑΣΕΩΣ, ΠΑΧΥΣΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΟΝΟΣ

Ὦ, πόνε! Χλωμὲ Γυιὲ τῆς Λύπης, πόσο φαρμάκι στάλαξες στὴν ἄκρη ἀπ' τὰ πύρινα βέλη σου. .

Κεντᾶς. . . τρυπᾷς βαθειὰ τὰ σπλάχνα, φτάνεις μέσ' στῆς καρδιᾶς τὰ ἐρείπια καὶ κεῖ φωλιάζεις τὸ φαρμάκι σου σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, γίγαντας ἀκέριος, νὰ σκορπίσῃ σ' ἄμορφα συντρίμμια ὅ,τι πιὸ ὡραῖο, ὅ,τι πιὸ ἰδανικὸ ἦταν πρῶτα θρονιασμένο στὴν τωρινή του φωληά!

Δὲν ἔχεις νοιώσει ἀκόμα, ὦ χλωμὲ γυιὲ τῆς Λύπης, ἐκεῖνο ποὺ σὺ χαρίζεις, γιατὶ ἂν ἄθελά σου καμμιὰ φορὰ τρυπιώσουν γιὰ λίγο μὲ τὰ κίτρινά σου βέλη, πονεμένος γιὰ πάντα θὰ κρυβώσουν στὰ συντρίμμια τοῦ εἶναι σου.

Ζωγραφισμένη στὰ βαθειὰ κόκκινά σου μάτια ἔχεις τὴν ἄγρια ἐκείνη χαρὰ ὅταν, θεριὸ τρομερό, σκάβεις σὰν νεκροθάπτης σ' ὅ,τι σῶμα κι' ἂν βρῆς τὸ λάκκο, τὸ μεγάλο ἐκεῖνο λάκκο γιὰ νὰ στήσῃς τὸ θρόνο σου. . .

Χτυπᾷς ἀκούραστος! Ἐρείπια στρώνεις. . . Χαρὲς σαρώνεις! Ὅ,τι τὸ πιὸ ἰδανικό, ὅ,τι τὸ πιὸ ὑπερκόσμιο ἡ ψυχὴ ἀγναντεύει, σὺ σὰν χάρος ὠχρόλευκος μ' ἕνα τοῦ δρεπανιοῦ σου χτύπημα, νεκρὸ στὸ διάβα σου τὸ ρίχνεις!

Πεθαίνουν ὅλοι στὸ κέντημά σου. . . Θὰ βρεθῇ ἄραγε κάτι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ σένα, κάτι ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ πεθάνῃ καὶ σένα; . . .

Γ. ΓΟΥΛΙΕΛΜΗΣ

ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ

Ἔλα μαζί μου! Τὸ σκοτάδι εἶναι βαθύ, κανεὶς δὲ θὰ σὲ γνωρίσῃ. Ἔλα νὰ φύγουμε μακρυά, πολὺ μακρυὰ σὲ μιὰ καινούργια χώρα, ἐκεῖ ποὺ θὰ σοῦ δείξω ὅλες τὴς χαρὲς τῆς ζωῆς τῆς ἀξένοιαστης καὶ γεμάτης ἀπὸ μιὰ ἀκόρεστη ἀγάπη ζωῆς. Ἔλα νὰ φύγουμε σ' αὐτὴν τὴν φανταχτερή μου πολιτεία ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι κακοί, γιὰ νὰ ζηλεύουν τὴν ἀγάπη μας καὶ νὰ μᾶς κακολογοῦν. . .

Πλησίασέ με! μὴ φοβᾶσαι, ἔτσι σφίξε με, κ' ἔλα νὰ φύγουμε ἀγκαλιασμένοι στὴν μαγικὴ αὐτὴ χώρα ποὺ ἡ εὐτυχία θὰ λάμπῃ περισσότερο κι' ἀπ' τὸν ἥλιο. Τὸ σκοτάδι εἶναι βουβὸ καὶ δὲν θὰ μαρτυρήσῃ. Ἔλα μαζί μου. Ἔλα νὰ φύγουμε μακρυά, πολὺ μακρυά!

ΘΑΝΟΣ ΜΕΓΓΡΕΛΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΣΤΙΧΟ

Εἶχα τὴ σκέψι ἀμάθητη, κλεισμένη στὸ σκοτάδι,
κι' ὅλα γιὰ μένα ὁλόγυρα, φαινόνταν μυστικὰ
ὡς πού, μιὰ μέρα ἀξέχαστη, μὲ μέθυσε ἕνα χάδι
κ' ἔτσι, γλυκὰ-γλυκά,

≈

Ἦρθες ὦ! Μοῦσα μου ὄμορφη, μὲ πῆρες ἀπ' τὸ χέρι
κ' ἐνῷ ἐντός μου ἀνάδευε κἄποιος καϋμὸς κρυφός,
ἀπ' τὸ στρατὶ μ' ὡδήγησες ποὺ πάει σ' ἄγνωστα μέρη
καὶ μ' ἔφερες στὸ φῶς.

≈

Μὲ τ' ἁπαλό τὸ χέρι σου ξεδιάλυνες τὰ σκότη
ποὺ θόλωναν τὴς ὄμορφες ἀχτῖδες μιᾶς αὐγῆς
κ' ἔμαθες στὴν ἀνίδεη κι' ἀμάθητή μου νειότη
τὰ μυστικὰ τῆς γῆς.

≈

Μ' ἐμέθυσες, μὲ πότισες τ' ἀθάνατο πιοτό σου
στὴν ὥρα τὴν ἀξέχαστη τοῦ πλάνου δειλινοῦ
μ' ἀνείποτα γλυκόλογα μ' ἔκανες πιὰ δικό σου
μοῦ πλάνεψες τὸ νοῦ.

≈

Μοῦσα, γλυκειά, πανέμορφη, συντρόφισσα τοῦ Ὁμήρου
μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, τὸ βάδισμα τ' ἀργό,
ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ φάνηκες στὸ διάβα ἑνὸς ὀνείρου
σ' ἀγάπησα κι' ἐγώ. . .

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

Δὲν πρέπει νὰ λείπουν ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην σας τὰ «Θαλασσινά» καὶ οἱ «Σκοποί» τοῦ ποιητοῦ Ἀπ. Μαμμέλη.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Γίνομαι ὀνειροπλάστης, ἔστω καὶ ἂν δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἐκπληρωθοῦν τὰ ὄνειρά μου. Πόσες φορὲς εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ καθήσω πλάϊ σου, πόσες φορὲς σὲ αἰσθάνθηκα κοντά μου; Πόσες φορὲς θὰ νοιώσω ἀκόμα στὴ ζωή μου τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χαρίζει ὄχι μόνον τ' ἄγγιγμα τοῦ κορμιοῦ σου, μὰ τὸ χλωμό σου πρόσωπο; Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω γιατὶ νοιώθω μέσα μου πὼς ὅσο κι' ἂν μὲ ξεχάσῃς, ὅσο κι' ἂν περάσῃ ὁ καιρός, θἄρχεται ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ τρέχῃς κοντά μου, ποὺ θὰ μ' ἀγαπᾷς, ποὺ θἆμαι ξανὰ ἡ καλή σου ἀγαπημένη. . .

Καὶ γίνομαι ὀνειροπλάστης καὶ χαλκεύω ἀπὸ τὸ τίποτα μιὰ ὁλόκληρη πραγματικότητα...

Πῶς θἄθελα νὰ ἔχῃς ὅλες ἐκεῖνες τὴς μεταπτώσεις μιᾶς μεγάλης ἀγάπης! Νἆσαι τὸ νέο παιδὶ ποὺ θὰ διηγᾶται ἀνοησίες, ὁ ἐραστὴς ποὺ θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ κἄποιο μυστικὸ πόνο, τὸ μικρὸ θηρίο ποὺ θἆναι ἕτοιμο νὰ ξεσκίσῃ μὲ τὰ νυχάκια του, τὸ ἐλεύθερο πλᾶσμα τὸ ἀπογυμνωμένο ἀπὸ κάθε ψευτιά, ἀπὸ κάθε συνθήκη, ἀπὸ κάθε νόμο. . .

— Πῶς θἄθελα νἆσουν δικός μου. . .

ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΙΓΙΑΝΝΗ

"ΦΟΒΟΙ"

. . . Κ' ἔγειρε τὸ νέο παιδὶ τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος τῆς ἀγαπημένης του, κ' Ἐκείνη χάϊδεψ' ἁπαλὰ τὰ σγουρόμαλλά του. . .

Ναί, βέβαια, κἄπως ἔτσι ἦταν... Γνωρίζονταν ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Ἦταν ἀχώριστοι φίλοι... Τὰ χρόνια περνᾶν γρήγορα κ' ἡ τωρινή τους ἀγάπη ἀντικατάστησε τὴν παιδιάστικη φιλία τους. . . Ναὶ βέβαια, — σκέφτονταν τὸ νέο παιδί, — ἔτσι ἦταν. . . Τὴν ἀγαποῦσε, τὸν λάτρευε. . . Ὤ, ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της, κι' ὅμως ἡ ἀνησυχία δὲν τοὔλειπε ποτές. . . Ἡ ἀνησυχία, ἡ παντοτεινὴ χίμαιρα ἐκείνων π' ἀγαποῦν, κατάτρωγε τὴν ψυχή του. . . Καὶ μέσ' στὸν φοβερὸ στρόβιλο τῶν σκέψεών του, ἔννοιωσε τὸν ἑαυτό του ἔρημο, καὶ τὴν καρδιά του κυρίεψε ἡ φρίκη τῆς μοναξιᾶς. . . Ἐτίναξε ζωηρὰ τὸ κεφάλι του λὲς κ' ἤθελε νὰ ἀποδιώξῃ αὐτὲς τὴς σκοτεινὲς ἰδέες, καὶ σφίχτηκε πιὸ κοντὰ στὴν ἀγάπη του, σὰν τὸ μικρὸ παιδί, ποὺ ζητᾷ νὰ βρῇ καταφύγιο καὶ προστασία. . .

Τὸ ἀεράκι ἁπαλοχάϊδεψε τὰ πρόσωπά τους καὶ τὰ πουλιὰ ἔψελναν ξακολουθητικὰ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι, τὸ ἀθάνατο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης. . .

Γ. Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

Μεταξύ μας

Μ. Χανοῦν. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Οἱ στίχοι σας δυστυχῶς ὄχι καλοί. — Α. Κισκίραν. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους. Πάντως ὅμως δὲν θἆταν ἄσχημο νἆστε πιὸ εὐγενικὸς καὶ λιγότερο νευρικὸς ἄλλοτε. — Γ. Καλλικράτην. — Τὰ ἀνέκδοτα γνωστά. Εὐχαριστοῦμεν πάντως. — Ν. Πουλιδάκην. Δὲν ἀμφιβάλλομε, ἐν τούτοις στεῖλτε μας τὴν ἐφημερίδα. — Νικολαΐδου. Σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη. — Β. Ντράχαν. Τὸ πεζό σας ὄχι καλό. Ἡ γλῶσσα ἀκατάστατη καὶ τὸ ὕφος ἀνώμαλο. Μελετῆστε ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ εἰδικώτερα τὸν Παπαδιαμάντη, Καρκαβίτσα, Μωραΐτίδη. — Β. Κόκκινον. Καὶ σὲ σᾶς θἄχαμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο. — Ἄμλετ. Τόσο ἡ «Λήθη» ὅσο καὶ τὸ «Νὰ σὲ ξεχάσω λίγο», ἂν προσπαθούσατε νὰ παρουσιάσετε πιὸ [illegible] τὴς εἰκόνες τους, δηλαδὴ σὲ δυὸ-[illegible]α, θὰ γινόταν καλά· ὅπως [illegible]γραμμένα, χάνεται ἡ βασικὴ [illegible] σὲ στίχους ἄσχετους μὲ τὸ [illegible] θαρρεῖς σὰν παραγέμισμα. [illegible] στεῖλτε τα πάλι. — [illegible]χοι σας δὲν εἶναι [illegible]βετε, ὄχι ὅτι δὲν εἶναι τελείως ἄρτιοι, ὁπότε βέβαια θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ μᾶς γράφετε, ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε κἂν στίχοι. Δὲν ζητοῦμε τὸ ἀπόλυτα καλό, ἀρκούμεθα καὶ στὸ μέτριο στὴν ἀρχή, ἀρκεῖ νὰ δίδῃ κάποιες ἐλπίδες καλλιτερεύσεως, πρᾶγμα ποὺ δυστυχῶς δὲν δίνουν οἱ στίχοι σας. — Γ. Γουλιελμῆν. Τὸ «Πές μου» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Τὸ ἄλλο κοινὸ πραγματάκι, πολὺ ρηχὴ ἰδέα. Γιατὶ αὐτὴ ἡ διαφορά; Μὴν βιάζεσθε. — Μαρίκα Δημ. Τὸ διήγημά σας ὑστερεῖ σὲ πολλὰ σημεῖα· θἆταν προτιμότερο, μιὰ ποὺ αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκη καθὼς λέτε νὰ γράφετε, νὰ διαβάζατε προηγουμένως ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ ποιητάς. — Σ. Γιακωβλέφ. Οἱ στίχοι ὄχι πολὺ καλοί. Θὰ μποροῦσαν νὰ τονισθοῦν σὲ μουσικὴ μόνο, κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ μέτρο σας δὲν εἶναι ἴσο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. — Ν. Παπασπυρίδην. Στεῖλτε αὐτὰ τὰ ἱστορικά. Τὸ πεζό σας ὄχι καλό. — Κ. Σιδηρᾶ. Εὐχαριστοῦμε. Οἱ στίχοι σας δυστυχῶς ἄτεχνοι. Διαβᾶστε στιχουργικὴ κ' ἕλληνας ποιητάς. — Ν. Βέτταν. Κοινά, πολὺ κοινὰ πράγματα αὐτὰ ποὺ στείλατε. Προσπαθῆστε νἆστε πιὸ πρωτότυπος. — Γ. Δανόπουλον. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. — Κ. Βιτάκην. Ἡ μετάφρασις καλή, ἀλλὰ ὄχι ἡ ἐκλογὴ τοῦ διηγήματος. Ἂν ἔχετε κέφι μεταφράσετε τίποτε καλό, σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ, καὶ στεῖλτε το μαζὶ μὲ τὸ πρωτότυπο.

Αἰμ. Στεφάνου, Ζ. Ζαχαριάδην, Κ. Μίχα, Χλωμολούλουδο, Π. Κουμεντάκον, Σαπφὼ Φ., Λώλα, Χ. Πυρπασόπουλον, Σιμούν, Β. Πομόνην, Τζάβες, Θεοφ. Θεοφ., Θαλασσοπούλα, Α. Μπέλλον, Ι. Μαμάκον, Φαντασμένην, Π. Μινέτον, Γ. Δρ., Α. Λαμπαδαρίδην, Β. Πουρνάραν, Ρ. Μ., Μένον Ἦθον, Δ. Ξενόφον, Φερδ. Φουλεδρίγον, Π. Καρ., Θάνον Π., Α. Γιαννούκον, Τ. Λεοντιάδην, Λιλὴ Ρ., Κατινίτσα Μ., Π. Περτσικάνην, Δεσμώτην, Ρ. Λειβαδᾶν, Νίνα, Ν. Σ., Ν. Σολωμόν. Τὰ σταλέντα δὲν ἐνεκρίθησαν.

Ἀπ' ὅλα

Ἕνας Γάλλος χημικὸς ἀνεκάλυψε μίαν ἁπλουστάτην μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβληθῇ τὸ χρῶμα τῶν φυσικῶν ἀνθέων. Ἡ μέθοδος αὐτὴ συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς:

Ρίπτετε εἰς ἕνα πιάτο ἀρκετὴ ποσότητα ἀμμωνίας. Τοποθετεῖτε κατόπιν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πιάτο ἕνα χωνὶ ἀνεστραμμένο, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε προηγουμένως βάλει τ' ἄνθη ποὺ θέλετε νὰ μεταβάλετε τὸ χρῶμα των.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες τ' ἄνθη σας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀτμῶν τῆς ἀμμωνίας ἀρχίζουν νὰ μεταβάλλουν χρῶμα.

Τὰ κυανὰ ἄνθη ὅπως ἡ βιολέττες, παίρνουν χρῶμα πράσινο. Τὰ κόκκινα γαρύφαλλα γίνονται μαῦρα. Τὰ λευκὰ γιασεμιὰ μεταβάλλονται εἰς κίτρινα.

Τὰ δὲ πολύχρωμα ἄνθη λαμβάνουν πολλοὺς ἄλλους περιεργοτάτους χρωματισμούς.

⁂

Εἰς μίαν ἀγροτικὴν ἑορτὴν ἡ ὁποία ἔλαβε τελευταίως χώραν εἰς τὰ προάστεια τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς Ἀμερικῆς, ἕνας χωρικὸς ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους του τρεῖς εὐτραφεστάτας ἀγελάδας!

Οἱ παριστάμενοι ἔμειναν κατάπληκτοι, καθ' ὅσον ἐγνώριζαν ὅτι ὁ χωρικὸς αὐτὸς πρὸ δύο ἀκόμη ἐτῶν ἦτο ἀδύνατος καὶ καχεκτικός.

— Πῶς τὰ καταφέρνεις, τὸν ἐρώτησαν.

— Ἁπλούστατα ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἠσκούμην διὰ νὰ κατορθώσω νὰ κάμω σήμερον αὐτὴν τὴν ἐπίδειξιν δυνάμεως.

Καὶ πράγματι, οἱ στενοὶ συγγενεῖς τοῦ χωρικοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ πάστωρ τοῦ χωριοῦ του ἐβεβαίωσαν ὅτι κάθε ἡμέραν ἠσκεῖτο σηκώνων ἕνα βάρος, ὁλοὲν μεγαλύτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐσήκωνε τὴν προηγουμένην.

⁂

Τὰ ψάρια πιθανὸν νὰ εἶναι ἄφωνα, πάντως ὅμως ἀκούουν πολὺ καλά.

Καὶ ἀκριβῶς εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νίγηρος ποταμοῦ οἱ ἰθαγενεῖς μεταχειρίζονται τὴν μουσικὴν διὰ τὸ ψάρευμα.

Ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνα μεγάλο ψάρι, Ἄριος ὁ Γίγας ὀνομαζόμενον, ἀληθινὸν θαλάσσιον τέρας, ἔχων μέγεθος καὶ βάρος ἀνθρώπου καὶ τὸ ὁποῖον ψαρεύεται μόνον διὰ τῆς γοητείας τῆς μουσικῆς.

Τὸ ψάρι αὐτὸ ἄλλωστε ἔχει σχεδὸν ἄγνωστον ζωὴν καὶ ἤθη. Οἱ ἰχθυολόγοι πολὺ ὀλίγον τὸ ἔχουν μελετήσει. Ὅταν θέλῃ νὰ προφυλάξῃ τὰ μικρά του, τὰ τοποθετεῖ μέσα εἰς τὸ ρύγχος του. Οὐδέποτε δὲ τὰ ἀφήνει νὰ κολυμβοῦν παρὰ εἰς νερὰ ἀπολύτως ἥσυχα καὶ ἀβαθῆ.

Λοιπόν, οἱ ἰθαγενεῖς ψαράδες κατασκευάζουν μίαν περιεργοτάτην σχεδίαν φέρουσαν ἕνα πρωτόγονον μουσικὸν ὄργανον καὶ οὕτω προσελκύουν τὸν Ἄριον, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὴν μουσικὴν ἔρχεται καὶ πέφτει κυριολεκτικῶς μέσα εἰς τὰ δίχτυα τῆς σχεδίας.

⁂

Ἕνας Ἄγγλος περιηγητής, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἐσχάτως εἰς τὸ Λονδῖνον ἀπὸ μίαν μικρὰν διαμονήν του μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ἀνέφερε σχετικῶς μὲ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ κάμνει ὁ κινηματογράφος εἰς τοὺς ἀγρίους, τὰ ἑξῆς:

«Οὔτε τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ἡ θύελλα, ἡ ραγδαία βροχή, ὁ κεραυνός, ἡ βροντὴ κ. τ. λ. δὲν προκαλοῦν εἰς τοὺς Ἀφρικανοὺς τόσην κατάπληξιν καὶ δὲν τοὺς κινοῦν εἰς ἔκστασιν καὶ δέος, ὅσον μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία. Κλαίουν, ὀρύονται ἢ ἀλαλάζουν ὅταν παρακολουθοῦν ἕνα φίλμ, ἀνεξαρτήτως ἂν πρόκειται περὶ δράματος ἢ φάρσας.

Ἤρχισαν τώρα τόσον οἱ ἱεραπόστολοι ὅσον καὶ ἡ Διοίκησις νὰ μεταχειρίζωνται τὸν κινηματογράφον ὡς μέσον διδασκαλίας».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Μαρκογιάννην, Πύλον. Εὐχαρίστως. — Γ. Χαλδούπην, Ναύπλιον. «Παληὲς Ἀγάπες» εστάλησαν. — Α. Ἀνθούσην, Βόλον, ΠΑΝΤ., Θεσ)νίκην. «Παλ. Ἀγάπες» ὑπάρχουν ὀλίγιστα ἀντίτυπα, τιμώμενα δρ. 15 διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας. — Α. Ἀποστολίδην, Δράμαν. Δὲν γνωρίζομεν, δυστυχῶς. — Κ. Παπανικολάου, Εὔβοιαν. Τὸ περιοδικὸν ποὺ μᾶς γράφετε δὲν ἐκδίδεται. — Γ. Μπουρόπουλον, Ἐνταῦθα. Τὰ «Μαραμένα Κρῖνα» δὲν θὰ ἐκδοθοῦν ἐκ νέου. Φροντίσατε τοὐλάχιστον νὰ προμηθευθῆτε τὸ «Ὄνειρο Ἀγάπης» καὶ τὴν «Ντολορίτα», τὰ ὁποῖα ἐπίσης πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθοῦν. — Β. Ἀλεφαντινόν, ἐνταῦθα. Λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν δημοσιεύομεν ἔργα ἀναγνωστῶν μας ἀντὶ χρημάτων. Στείλατέ τα διὰ νὰ τὰ κρίνῃ ἡ ἁρμοδία ἐπιτροπὴ ἀπολύτως δωρεάν, θὰ δημοσιευθοῦν δὲ ἐὰν εἶναι καλά, ἐπίσης δωρεάν. — Ντόρα, Θεσ)νίκην, Β. Λατσούδαν, Λαμίαν, Π. Πετρίδην, Ναύσταθμον, Γ. Καναβᾶν, ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Χριστ. Σκουλαρῖκον, Ἀγρίνιον. Εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ μᾶς γράφετε, χωρὶς νὰ ἐπικολλήσετε ἐπαρκὲς γραμματόσημον εἰς τὸν φάκελλόν σας. Ἐμβάσατέ μας δρ. 4 ἐνάριθμα, καὶ γράψατέ μας ἐκ νέου. — Κ. Φωτιάδην, Κων)πολιν. Ἐμβάσατε ἀπ' εὐθείας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΜΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐστάλησαν εἰς τοὺς κ. κ. Ι. Πάλλαν, Θεσ)νίκην, Ι. Σέρτσιον, Καβάλλαν, Δ. Πανουργιᾶν, Λεβάδειαν, Α. Ταγκαλάκην, Χαλανδρίτσαν, Γ. Κέντρον, Θεσσαλονίκην, Ε. Μητσόπουλον, Πάτρας, Ν. Βέτταν, Πόρον, Α. Τσακνῆν, Καρδίτσαν, Α. Τζορόπουλον, Λάρισσαν, Γ. Δανόπουλον, Νεμέαν, Σ. Μαϊόπουλον, Θεσ)νίκην, Γ. Σβάρναν, Σῦρον, Γ. Κυριακόπουλον, Ἀμαλιάδα, Σ. Καζιάνην, Κέρκυραν, Β. Παπαγιαννίδην, Ἀγρίνιον, Χ. Χριστοδουλάκην, Βαθὺ Σάμου, Α. Νίκαν, Κιάτον καὶ Τ. Σιγαλόν, Σπάρτην, τὰ δελτία ἀνταποκριτοῦ.

⁂

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες κ. κ. Π. Μινέτος, Κεφαλληνία, Θ. Μαρκόπουλος, Μελιγαλᾶ, Ν. Μαρκάκης, Ἡράκλειον καὶ Ε. Δεληγιάννης, Ἀνασελίτσα, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι τὸ ταχύτερον τὴν ζητηθεῖσαν βεβαίωσιν καὶ 2 φωτογραφίας των. Ἐπίσης ὁ κ. Γ. Σκουλαρῖκος, ὅπως μᾶς ἀποστείλῃ 2 καταλλήλους φωτογραφίας.

⁂

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Α. Κισκίρας, Ἀρεόπολις, Ζ. Τραχανᾶς, Σιάτιστα, Ε. Σαντοριναῖος, Νάξος, Δ. Βλάχος, Σέρραι, Γ. Φορσενόλ, Ἄρτα, Γ. Φραγκιαδούλης, Φλώρινα, Θ. Θεοδοσίου, Βόλος, οἵτινες μᾶς ἔγραψαν σχετικῶς, καθὼς καὶ ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μας εὑρίσκονται εἰς μέρη ὅπου δὲν διωρίσαμεν ἀκόμη ἀνταποκριτάς, καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν, νὰ μᾶς ὑποβάλουν τακτικὴν αἴτησιν ἀναφέρουσαν 1) τὸ ὀνοματεπώνυμόν των, 2) τὴν ἡλικίαν, 3) τὸ ἐπάγγελμα, 4) τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν, 5) τρία γνωστὰ πρόσωπα τῆς πόλεώς των μὲ τὰς διευθύνσεις των, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δυνάμεθα νὰ λάβωμεν πληροφορίας περὶ αὐτῶν.

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἑβδομάδος» ἐπιφυλάσσεται τὸ δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ, κατὰ τὰ εἰς τὸ φύλλον μας ἀρ. 75 τῆς 16)3)29 δημοσιευθέντα.

⁂

Ι. Πετράκογλου, Σέρρας, Κ. Κρητικόν, Ἀλεξανδρούπολιν, Τ. Σπανδάγον, Ρέθυμνον, Β. Παπαγεωργίου, Ἐλάτειαν. Σᾶς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας. — Α. Μαρουλάκην, ἐνταῦθα. Δὲν θὰ διορίσωμεν ἀνταποκριτὰς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ. Εὐχαριστοῦμεν.

Ἀνέκδοτα

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἕνας ἐκ τῶν πλεί στων του αὐλικῶν προσεπάθει νὰ παρη τὸν Φραγκῖσκον Ἰωσὴφ δι' ἕνα ἀπὸ τὰ τραγικὰ ἀτυχήματα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐ ξει ἡ Μοῖρα, ὁ Καισαροβασιλεὺς τοῦ

— Ἐὰν ἤμουν κοινὸς θνητὸς θὰ μ νὰ παρηγορηθῶ. Ὁ ἄρχων ὅμως καὶ δ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εὕρῃ οὔτε παρη εἰς τὴς συμφορές του. Διότι δὲν μπορεῖ ξῃ παντοῦ τὸν πόνον του, ὀφείλει νὰ τ πτῃ. Καὶ ἡ καλλιτέρα παρηγοριὰ εἰς τ ψιν εἶναι ὁ πονῶν νὰ τὴν φανερώνῃ εἰ ἄλλους.

⁂

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φίλιππο μίαν ἡμέραν εἰς τὸν θεράποντα ἰατρόν τ ὁποῖος εἶχε κάμει μίαν κακὴν διάγνωσι

— Προτιμῶ ἕνα ἱερέα ὑποκριτὴν καὶ τωλόν, παρὰ ἕνα κακὸν ἰατρόν. Ὁ ἱερεὺ ρεῖ νὰ βλάψῃ τὴν ψυχήν μου, πάντως δὲν μὲ φονεύει, ἀλλὰ μοῦ ἀφήνει ὅλον τ ναγκαῖον καιρὸν νὰ ζήσω καὶ νὰ μετα Ἐνῷ ὁ κακὸς ἰατρὸς ἀφαιρῶν μου τὴ μὲ στερεῖ καὶ τῆς ἐλπίδος νὰ μεταμελ

⁂

Τελευταίως ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Β Ἐμμανουὴλ εὑρίσκετο εἰς ἐκδρομὴν εἰς τ ρίχωρα τῆς Ρώμης. Διέρχεται μὲ τὸ α νητό του ἀπὸ ἕνα δημοτικὸν φυλάκειον.

Ὁ φρουρὸς τὸν σταματᾷ:

— Πῶς δὲν ἔχει ἀριθμὸν τὸ αὐτοκ σας, ἐρωτᾷ τὸν ἄγνωστόν του βασιλέα.

— Ξεύρω κ' ἐγώ, δὲν ἔχει.

— Πῶς δὲν ξεύρετε; Πῶς ὀνομάζεσθ

— Βίκτωρ Ἐμμανουήλ. . .

— Εἶναι ἐντροπή σας νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο ὄν μα μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας καὶ νὰ μ τηρῆτε τοὺς νόμους, εἶπε αὐστηρότατα ὁ φ ρός.

Καὶ διέταξε νὰ κρατηθῇ ὁ βασιλεύς.

Τότε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶπε ἠ τατα:

— Θὰ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, κύριε φρ ἂν μὲ ἀφήσετε νὰ σᾶς δώσω τὴν δικαιολογ τῆς ἀταξίας μου: Εἶμαι ξεύρετε ὁ μόνος Β κτωρ Ἐμμανουὴλ τοῦ βασιλείου, ὁ ὁποῖος δ καίως ἢ ἀδίκως δὲν τὸ ἐξετάζω αὐτὴν τ στιγμήν, δύναται νὰ κυκλοφορῇ ἐφ' ὅλου τ ἐθνικοῦ ἐδάφους, χωρὶς τὸ αὐτοκίνητό τ νὰ φέρῃ ἕναν ὡρισμένον ἀριθμόν. . .

Ὁ φρουρὸς ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν γκάφ του, ὑπεκλίθη εὐπειθέστατος καὶ ἄφησε τ βασιλέα ἀνεμπόδιστον νὰ διέλθῃ. . .

⁂

Λέγεται ὅτι ὁ Βύρων ὅταν ἀπέθανεν ἡ μη τέρα του κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης νευρ κρίσεως ὥστε ἔφυγεν ὡς μαινόμενος καὶ ἐ βη εἰς τὰ βάθη ἑνὸς δάσους καὶ ἐκεῖ ἀπ γελλε βροντοφώνως διαφόρους αὐτοσχεδ στίχους.

Ὅταν τὸ βράδυ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι εἶπε εἰς ἕνα φίλον του, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε ν τὸν παρηγορήσῃ:

Ὁ θάνατος τῆς μητέρας μου, πρὸς τὴν ὁπ αν μολαταῦτα δὲν αἰσθανόμουν ἰδιαίτερον κὸν φίλτρον, ἰσοδυναμεῖ δι' ἐμὲ μὲ τὴν μεγ λυτέραν καταστροφήν, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποσ ἕνας ἄνθρωπος. Καὶ τοῦτο διότι παύσας ν ἔχω μητέρα θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου γέροντ Καὶ διὰ τοὺς γέροντας ἡ ζωὴ δὲν ἔχει κανένα σκοπὸν καὶ κανὲν οὐσιαστικὸν θέλγητρον.

⁂

Ὁ Γαμβέττας, ἐνῷ ἠγόρευε μίαν ἡμέρ ἤκουσε κάποιον ἀπὸ τὸ πλῆθος νὰ λέγῃ:

— Τί ὡραῖα ποὺ ἐκθέτει τὰ πράγματα ὁ Γαμβέττας!

Τότε ὁ μέγας δημαγωγὸς ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν τοῦ εἶπε:

— Τὰ λέγω ὡραῖα διότι ἔχω ἤδη τελεί ως καταστρώσει καὶ σχέδιον τῆς πρ ήσεως τῶν δα Ἄλλως δὲν μιὰ ἀπολ ταξὺ

ικὸν φάρμακον

ΣΜΩΝ, ΨΑΜΜΙΑΣΕΩ

ΛΑΣΕΩΣ, ΠΑΧΥΣΑ

Κρατήσατε τὰ δελτία ΣΤ'. σειρᾶς διὰ τὸν τόμον τοῦ Ἰουνίου

ΛΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ: ΕΝΑ ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Δ΄ ΔΙΑΓ. ΣΕΙΡΑ ΣΤ ΑΡ. 2

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ "ΝΕΣΤΛΕ"

Ὅταν τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν

ἔχουν μεγαλειτέραν ἀνάγκην παρὰ ποτὲ μιᾶς τροφῆς θρεπτικῆς καὶ συγχρόνως εὐπέπτου, ἡ ὁποία νὰ εὐνοῇ τὸν σχηματισμὸν τῶν ὀστῶν καὶ τῶν μυῶν. Ἡ ἰδεώδης αὐτὴ τροφὴ εἶναι τὸ

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ

"ΝΕΣΤΛΕ„

περιέχον ὅλα τὰ ἀναγκαῖα θρεπτικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ.

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὰ φαιδρὰ τῆς ἑβδομάδος

ΜΑΡΙΓΩ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΟΣ

Ἐκείνη ὠνομάζετο Μαριγώ, ἦτο μαγείρισσα καὶ κατήγετο ἐκ Τήνου, ἐκεῖνος δὲ κατήγετο ἐξ Ἀμφιλοχίας, ὠνομάζετο Νικολὸς καὶ ἦτο πυροσβέστης.

Ὅλα αὐτὰ βέβαια ἦσαν τελείως ἀντίθετα καὶ ἑτερώνυμα μηδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς ἄλληλα.

Ὅθεν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς χημείας τὰ ὁμώνυμα ἀπωθοῦνται, ἕλκονται δὲ τὰ ἑτερώνυμα. Ἀκριβῶς τοιαύτην χημικὴν ἕλξιν ᾐσθάνθησαν εἰς τὸ ἀντίκρυσμα ἀλλήλων ὅ τε Νικολὸς ὁ πυροσβέστης καθὼς καὶ ἡ μαγείρισσα ἡ ἐκ Τήνου Μαριγώ.

Τὰ πράγματα ἔλαβον τὴν οἵαν ἐπέπρωτο νὰ λάβουν τροπήν, καὶ οὕτω τρὶς τῆς ἑβδομάδος, συνήρχετο τὸ ζεῦγος εἰς σύσκεψιν εἰς τὰ ὑπόγεια μεγαλοπρεποῦς οἰκίας ὅπου εὑρίσκετο τὸ μαγειρεῖον τῆς Τηνίας Μαριγοῦς.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς οἰκίας ἦτο εἷς τῶν διευθυντῶν μιᾶς ἐκ τῶν τελευταίως πτωχευσασῶν τραπεζῶν, ὅστις εὑρισκόμενος εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, μὴ εὑρίσκων δὲ ἀγοραστὴν κατάλληλον διὰ ταύτην ἀπεφάσισε νὰ πυρπολήσῃ τὴν οἰκίαν του ἵνα οὕτω εἰσπράξῃ τὴν ἐξ ἑκατομμυρίων τριῶν ἀσφάλειάν του.

Πράγματι μίαν ἑσπέραν καθ' ἣν ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε δώσει ἄδειαν εἰς τὴν Μαριγῶν διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ ἀνετώτερον τὰ καταχθόνιά του σχέδια, πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὴν ἐν λόγῳ οἰκίαν, ἀναφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου, ἰδίαις αὐτοῦ χερσὶν δι' ὃν σκοπὸν γνωρίζομεν.

Καὶ ὁ ἰδιοκτήτης-ἐμπρηστὴς ἀνεχώρησεν ἥσυχος ὅτι τὴν ἑπομένην θὰ εἰσέπραττε τὴν ἀσφάλειαν.

Πλήν, τὴν ἑπομένην οὐδὲν τὸ τοιοῦτον συνέβη, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἡ ἰδίαις χερσὶν τοῦ ἰδιοκτήτου ἀναφθεῖσα, ἐσβέσθη μυστηριωδῶς ἐλαχίστην ζημίαν προξενήσασα.

Τί εἶχε συμβῇ;

Ἁπλούστατα, ἡ Μαριγώ, ἀντὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἄδειαν τοῦ κυρίου της, συνεδρίαζε κρυφίως εἰς τὰ ὑπόγεια μετὰ τοῦ πυροσβέστου Νικολοῦ ὅστις τὰ μάλα ἐξοικειωμένος εἰς τὴν ὀσμὴν τῶν καιομένων πραγμάτων, ἐν πλήρει ἐρωτικῇ περιπτύξει εἶχεν ἀναφωνήσει:

— Κάτι καίγεται. . .

Καὶ εἶχεν ὁρμήσει πρὸς τὸ καθῆκον . . .

ΓΙΑΝΝ.

Κομπολόϊ γεγονότων
Μ' ἔννοια σοβαρωτάτη
Κἄποτε πηγὴ γελώτων
Κἄποτε ... χωρὶς ἁλάτι!

Σάλος πολὺς ἐπικρατεῖ
Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλήν,
Καί τινες τῶν πατέρων
Ἀπέχουν μὲ χολήν.
Τῆς ὅλης δὲ κινήσεως
Ἡγεῖται ὁ Παναγῆς
Ἄνθρωπος περισπούδαστος,
Νοῦς λίαν διαυγής. . .
Τὸν Βενιζέλον ἐγκαλεῖ
Ὡς ἀνελεύθερον πολὺ
Καὶ κεῖνος ἀποκρίνεται:
«Αὐτὸ εἶναι μωρία·
Λέγομαι Ἐλευθέριος,
— νέος κομψὸς κ' αἰθέριος —
Φίλε, λοιπόν, πῶς γίνεται
Καὶ ἡ ἐλευθερία
Νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ; Ἄδικα
Σεῖς ὅλοι σας παιδεύεσθε,
Κι' ἀντῆτε νὰ κουρεύεσθε!

≈

Κυνοκομεῖον ἵδρυσεν
Ὁ Κανακάρης Ροῦφος,
Καὶ ἐκινήθη χαρωπῶς
Τοῦ Κυβερνήτου ὁ σκοῦφος.
Διότι ἄφθονα σκυλλιὰ
Ὑπάρχουν εἰς τὸν τόπον
Παρατηρεῖται μόνον δέ,
ἡ ἔλλειψις. . . ἀνθρώπων!

ΕΙΣ

Ὁ Μικρός. — Ἡ μαμὰ δὲν ξέρει ν' ἀναθρέψῃ παιδιά. . .

Ὁ Μπαμπᾶς. — Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις αὐτό;

Ὁ μικρός. — Νά, τὸ βράδυ ποὺ δὲν νυστάζω, μὲ βιάζει νὰ κοιμηθῶ. Καὶ τὸ πρωῒ ποὺ νυστάζω μὲ βιάζει νὰ ξυπνήσω. . .

Ἀθηναϊκὲς σιλ

Βιέννα Χ.

Δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ ὀνομασθῇ μεγά
σοβαρὰ δεσποινίς. Οἱ δεκαοκτώ της Μάι
ρύνουν σὰν φτερὰ πουπουλένια στοὺς
της. Ἀπὸ τὰ χείλη της δὲν λείπει τὸ χαμ
κι' ἀπὸ τὴν καρδιά της τὸ κέφι. Ἀγαπ
φλὲρτ καὶ μισεῖ τοὺς ἄνδρες.
Τὸ ὅπλο της — τὸ μεγάλο, τὸ κατα
πτικὸ — εἶναι ὅτι δὲν λέει ὄχι ποτέ, σὲ
ναν. «Δεσποινίς, αἰσθάνομαι κάτι νὰ μὲ
σὲ σᾶς. . . Νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ἀνταποκρ
στὸ αἴσθημά μου; . . . » «Ἀσφαλῶς. .
Γιατὶ λέει τὸ «ναὶ» ἔτσι εὔκολα ἡ γλυκ
κροῦλα ποὺ δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ ὀνομ
μεγάλη δεσποινίς; Ἀπὸ φιλαρέσκεια;
καπρίτσιο; — Ὄχι: ἀπὸ μῖσος πρὸς τοὺς
τρες! Τῆς ἀρέσει νὰ τοὺς ξεροψήνῃ στὴ
γα τῆς ἐλπίδας καὶ νὰ διασκεδάζῃ. . .
Σὲ κανέναν ἐπίσης δὲν ἀρνεῖται ραντε
«Πᾶμε ἕναν περίπατο ὡς τὴ Γλυφάδα δεσπ
νὶς Βιέννα; . . . » «Πολὺ εὐχαρίστως
Σᾶς ὁρίζει μιὰ ὥρα, τὴν περιμένετε, ἀλλ
κείνη σπανίως, σπανιώτατα ἔρχεται. Βλ
μᾶτε τὴν τύχη σας, καταριέστε τὴ φιλαρ
της, τὴ βρίσκετε ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες
τῆς κάνετε δριμύτατα παράπονα. Ἐκείνη
σᾶς κυττάει χαμογελώντας ἀδιάφορα καὶ
σᾶς ἀπαντᾷ: Ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ μπαίνει
ἀπὸ τὸ ἄλλο. . . Βιένναν!. . .

ΤΟ ΜΟΝΟΚ

Στῖχοι τοῦ κάρρου

[ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΝΑ]

Μιὰ καὶ δικτάτορας ἐγέννησαν ὅλοι οἱ
Καὶ ὑπὸ τὸν Κεμὰλ καὶ τὸν Πιλσούδσ
[τρέμει ἡ Εὐρ

Μιὰ καὶ τὴν Ἰταλίαν κυβερνᾷ ὁ Μουσσο
Κι' ἀπὸ τὴν Ἱσπανία ὁ ντὲ Ριβέρα ἔχ
[διώξει τὴ γαλήν

Μιὰ καὶ χρεωκοποῦν σοσιαλισταὶ καὶ δη
[μοκράτ

Καὶ τὸν κοινοβουλευτισμὸν κανεὶς πιὰ δὲν
[θυμᾶται

Καλὸν θὰ εἶναι κ' ἐδῶ κίνησις νὰ σημει
[σπουδαί

Καὶ γεγονότα νὰ ἐπέλθουνε ραγδαῖα
Καλὸν θὰ εἶναι ἐν Ἀθήναις λόγου χάρ
Δικτατορίαν νὰ κηρύξῃ μιὰ Ἀτθὶς μὲ
Διαθέτουσα δυὸ μάτια-πολυβόλα μεγάλ
[ἀλκῆς

Πρὸ τῶν ὁποίων, κύριε Κονδύλη, ἂν ποτὲ
[ξιφουλκεῖς. . .

Καὶ ἔτσι μόνον ἡ Ἑλλὰς θὰ ὀρθοποδή
Καὶ ἡ δικτατορίνα ὅλους τοὺς ἄρρεν
[δικτάτορας θὰ σβύ

Μ' ἂν αἰφνιδίως πόλεμος ἐκραγῇ μαζί
Διόλου παράδοξον νὰ προσχωρήσῃ στ
[ἐχθρόν, ἂν εἶναι . . . ὡραῖ

Ο ΕΠΙ-ΚΑΡΡΟΣ

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

(Εὐθύνεται ὁ γράφων)

Ἐκάρφωσαν τὰ μάτια των
Κι' οἱ δύο στὸ πανί.
Τὰ χείλη ἐκείνης ἔτρεμαν
— Τί χρῶμα βυσσινί. . . —
Ἐπάλλετο κι' αὐτοῦ ἡ καρδιὰ
Καὶ μέσα στὴ γλυκειὰ βραδυὰ
Αἱ δύο των ἀναπνοαὶ
Ἡνώνοντο. . . — Ρόδων πνοαί. . .
«Τέλος τῆς πρώτης πράξεως»
Φῶτα εἰς τὴν πλατεῖαν
Φέγγουν τὴν τῆς βωβῆς σκηνῆς
Ἄφθονον πελατείαν.
«Δεύτερον μέρος». Σιωπή.
Ὅλοι κυττοῦν — λόγῳ τιμῆς —
Εἰς τὸ πανί: Ἡ Βαγγελιώ,
Ἡ Σπύραινα, κι' ὁ Θοδωράκης τῆς
[μαμμῆς!
Αἴφνης ὁ Τάκης προσπαθεῖ
Τὸ χέρι της νὰ πιάσῃ·
Καὶ μὲ ὁρμὴν περιπαθῆ
Χωρὶς νὰ δειλιάσῃ
Πιάνει ἕνα χέρι· ἀλλ' εὐθὺς
Τὸ ἀφήνει τρέμων ὅλος.
Ἦτο ἕνα χέρι τριχωτόν,
Χέρι ἀνδρὸς — καὶ περιττὸν
ἄλλο νὰ προχωρήσωμεν·
Ὅλοι ἐννοοῦν εὐκόλως:
Ἡ νεαρὰ εἶχε δεχθῆ
Περίπτυξιν περιπαθῆ
Νομίζουσα δὲ προφανῶς
Πῶς ἦτο ὁ συνοδός της,
Εἶχεν ἀνταποδώσει αὐτήν.
Πὴν δὲν ἦτο Ἐκεῖνος:
Ἦτο ὁ ἐξ ἀριστερῶν
Μανάβης — βλάμης φῖνος
Ὁ ὁποῖος χρησιμοποιῶν
Τὴν χεῖρα του τὴν τριχωτὴν
Εἶχεν ἀρχίσει ἀνιχνεύσεις
Ἐντὸς τῆς ξέσκεπης αἰθούσης,
Τῆς νέας συγκατανευούσης.
— Ἄθλια! Ὤ! Μὲ ἀπατᾷς!
Ἀνέκραξεν ὁ Τάκης
Πυροβολῶν ἑπτάκις.
— Τάκη μου. . . Νόμιζα πὼς σὺ
Μ' ἀγκάλιαζες. . . »
— Ἀλλοῦ αὐτά.
— Μὰ πίστεψέ με ἀγάπη μ
— Δὲ σὲ πιστεύω. . .
[ἀναίδεια
Τὴν τάϊσα, τὴν
Μωρή! Δόσ

('Η συνέχε ίκον φάρμακον

ΜΩΝ. ΨΑΜΜΙΑΣΕ

ΑΣΕΩΣ. ΠΑΧΥΣΑ

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 17 Ἀθῆναι.